

كۆمەلە چىرۆك

سەنە لە شووقەى ۱۹ ۱۵

زىنەب يوسىفى

۲۰۲۱ . سەنە

سەنتەرى تەكنە لۇژيا و پراھىنانى نەورۇپى

پېرۇزى چاپى مائى كىتەپ

زىنجىرە كىتەپ: (۳۱)

مائى كىتەپ بە سېۋىنسىرى «سەنتەرى تەكنە لۇژيا و پراھىنانى نەورۇپى – ETTC»،
ئەم كىتەپە چاپ كىردوۋە.

كىتەپ: سەنە لە شووقەى ۸۹ دا

نووسەر: زىنەب يۈوسىفى

باپەت: كۆچىرۈك

دېزايىن بەرگ و ناۋەرۈك: شۆرش غەفوورى

نرخ: ۳۰۰۰ دىنار

چاپخانىە: تاران

چاپ: يەكەم / ۲۰۲۱ يى زايىنى

ژمارەى سەھاردنى (۹۸۶) كىتەپخانىە گىشتىيەكانى ۋەزارەتى رۇشنىبىرىى حكومەتى ھەرتى بۇ سائى

۲۰۲۱ يى زايىنى دراۋەتى.

پیرست

پیشہ کی نووسہر	۵
سنہ لہ شووقہی ۱۵۸۹	۶
پیائوئیک کہ بہردہوام خہو بہ سہندریلاوہ دہبینیت	۳۴
شہرت بیت ئیدی نہہیلّم بگہریتہوہ	۴۰
دہسکہوتی لافاوہ رہشہکہ	۴۶
ماچہ مہستہ سہرگہردانہکان	۵۸
تۆ سہرہتا شیت نہبوویت...	۷۰
دہلاقہ (سّ بہشہ)	۷۴
قہتارہ فیشہک بوو یان قہتارہ ئەسپ؟	۹۲
پیائوئیک لہ ژیر ئاوی زہریاکانہوہ	۱۰۰
لہو شارہ کہ تئیدا ژیاوم	۱۰۴
ژتیکیان لہ ئاوینہکہمدا کوشتبوو	۱۰۸
دہنگی ہہلقرچاندنی مروّف بوو یان قرچہ قرچی	۱۱۲
ئاور؟	
ئہو ہہموو شاخہ	۱۱۵

پیشەکی

له ۲۰۰۶ کۆ چیرۆکیکم له لایەن دەزگای هەنارەو
چاپ کرد بە نۆی «له بازنە ی تەقەدۆسدا». بەداخەو
له کاتی پیتچنین و هەلەگری کتیبە که مەدا له سلیمانی
نەبووم و پاش چاپ کتیبە که بە دەستم گەشت و
تێگەشتیم که تژییه له هەلە تائە و رادەیه که
نەمویرا کتیبە که بە زۆری بلأو بیتهوه.

بەم بۆنەو هەریکم چیرۆکهکانی ئەو کتیبەم یەک
بە یەک له هەموو دەر فەتیکدا دەگوازمەو نۆ
کتیبەکانیترم . بۆ نمونە نۆفیلیتی «دلی مۆقە دەس»م
گواستە دلی رۆمانیکمەو هە بە نۆی «دەبی ئاگام له
خۆم بیته» که له ۲۰۱۲ له لایەن دەزگای ئاراسەو
چاپ کرا .

لەم کۆمەلە چیرۆکەش دوو چیرۆکی «دەلاقە»م
که بریتیه له سێ بەش و چیرۆکی «ماچە مەستە
سەرگەردانەکان»م هیناوەتەو . لەم رێگاوه نەمهیشتوو
ئەو چیرۆکانەم ببنە قوربانی هەلەکانی چاپەمەنیە که .

زینەب یوسفی

سنه - رۆژەلاتی کوردستان

کئی ده لیت سنه،» شایانی ئه وه نه بوو به و شیویه بکوژریت؟
سنه به و ئاکاره که له ژياندا هه لیبژارد بوو هه ر ده بوو له
داهاتوودا وای به سه ردا بیت.

له وانیه ئه گه ر مائی سنه له چوار باخدا نه بوایئ ، په نگه
هه رگیز ئه و به سه رهاته ی وا په ش و تاریک ده رنه ده چوو ، یان
ئایا مائی خودا کاول ده بووه وه ئه گه ر سنه هه ر به مردنی
له دایک ببوایئ چوونکه ئیدی ئه و هه موو چه رمه سه رییه
نه ده هاته ریگایدا. ئاای له جوانییه سووتینه ره که ی «سنه»
به راستی که س نه یده توانی پر به چاو سه یری بکات. پوو ره مینا
ده یگوت» له ئاکامدا ئه و جوانییه ی ببوو به بایسی».

جار و بار ئیواران سنه یان قولبه ست ده کرد و ده یان برده
که لانته رییه که ی سه ر جاده چۆله که. ئه فسه ری ئیشکچی به
دیتنی سنه له خوشیدا وه خته بوو ده سبکاته هه لپه رکئ و بزه
ده نیشه سه ر لیوانییه وه و ورشه ی چاوانی وه کوو دوو گلۆپیان
لی ده هات ده تگوت ئه و دوو چاوه هۆلی که لانته رییه که یان
رووناک کردوو ته وه.

براکانی سنه به رده وام له دوویدا ویل بوون و راکه راکه یان
بوو. هه ر رۆژیکو به جوړی کیشه ی سنه داوینگیریان ده بوو.

که لانته ری = پازگا

پوژۆی هه‌والیان پێده‌گه‌یشت که « سنه‌یان گرتوووه و وه‌رن پزگاری بکه‌ن». پوژۆیکه‌تر تیلیان بو ده‌کرا که «وه‌رن بگه‌نه‌ فریای سنه‌وه‌ چونکه‌ مه‌ستی کردوووه و خه‌ریکه‌ له‌ نیوان کۆلانه‌که‌ خۆی رووت ده‌کاته‌وه» .

جار و باریش ژنه‌ دراوسێیه‌کان ده‌هاتنه‌ به‌ر ده‌رگا و به‌ قیژه‌ قیژوه‌ ده‌یانگوت» سنه‌ خۆی خسته‌وته‌ ماله‌وه‌ و له‌ گه‌ل کوره‌که‌ماندا خه‌ریکه‌ «پایپ» ده‌کیشیت». خولاسه‌ پوژ نه‌بوو سنه‌ فهرته‌نه‌ییکه‌ ساز نه‌کردبایه‌ و براکان و دایکه‌ پێیه‌وه‌ نه‌پلکاندبایه‌.

هه‌رکه‌ پای سنه‌ بو که‌لانته‌رییه‌کان کرایه‌وه‌ و مه‌عموره‌کان فی‌ری مایان بوون ئیدی براکانی سنه‌ نه‌ده‌چوونه‌ دوویدا و وازیان لێ هێنا بوو . دایکیشی به‌ ده‌گه‌ن ریگای ده‌دایه‌ ماله‌وه‌. سنه‌ی قور به‌سه‌ر به‌وه‌ هه‌موو جوانییه‌وه‌ سه‌رگه‌ردانی کووچه‌ وکۆلانه‌کانی شار بوو. هه‌ر شه‌ویکو له‌ مایکدا پوژۆی ده‌کرده‌ و زۆربه‌ی شه‌وانیش ته‌گه‌ر ته‌فسه‌ره‌ ئیشکچیه‌ فارسه‌که‌ی که‌لانته‌ری شه‌وکار ببوایه‌ مه‌عموره‌کانی ده‌نارده‌ دووی سنه‌دا و له‌ هه‌ر کوێ ببوایه‌ وه‌گیریان ده‌خست و قۆلبه‌ستیان ده‌کرد و ده‌یانه‌ینایه‌ که‌لانته‌رییه‌وه‌. ته‌فسه‌ری ئیشکچیش پاره‌ی له‌فه‌ کپینی ده‌دایه‌ مه‌عموره‌کانی به‌رده‌ستی تاکوو خۆی و سنه‌ به‌ ته‌نێ بێننه‌وه‌. پاره‌که‌ی ده‌دایه‌ ده‌ستی یه‌کیکیان و به‌رز ده‌یگوت: «چیز برگر» و «کوکا» بکرن، بو من و ته‌مه‌ش دوو قل به‌یننه‌وه‌.» و پاشان له‌ به‌ر خۆیه‌وه‌ چیه‌ی ده‌هات و سه‌ری به‌ره‌و سنه‌ راده‌وه‌شاند ، له‌ کاتیکدا خۆی به‌ مۆبایله‌که‌یه‌وه‌ خه‌ریک ده‌کرد. مه‌عموره‌کانیش که‌ جوان له‌ مه‌به‌ستی

ئەفسەرە کە تێدەگەشتن خێرا ئەو دووانەیان بە جی دەهێشت
و بو سێ یان چوار کاتژمێر نەدەگەرانهوه.

سنه فره فره جوان بوو . تازه هه قده سالی تهواو کردبوو .
تازه فیر ببوو چاوانی برژیت و سەر کۆلمی سوور بکات و بە
خەمزەوه بو دەوروبەری پروانیت پووره مینا دەیگوت «سنه
جوانترین منالمه.» براکانی دەیانگوت «ئەوه بو چاوانت پەش
دەکەیت خۆشکێ تو خۆت چاوت پەشە ئیدی چ» پووره
میناش خێرا قسە ی پێیان دەبەری و دەنگی ئیر دەکردهوه
و دەیگوت «گووی مفت مه خۆن ، کەس کاری بە سەر سنهوه
نەبیت .. کەستان .. ههچکامتان ...»

براکانی له راستیدا له سنه ده ترسان . چونکه بهردهوام ئاژاوهی
بۆیان دەنایهوه و ئەوان ناچار بوون له سەر سنه له گەڵ
گەنجانی گەرەک دەسته و یه خه بن . دایکیشیان بهردهوام
پشتگیری له سنه ده کرد. سنه پۆژان دەچوو نانه واخانه کە
چوار باخ و هه موو پۆژیک ههشت « سهنگه کی» سیاوه له
کراوی ده کپری و ده یه پنایهوه بو مآل . واته سنه له مآل
خۆیاندا کرابوو به پررسی کپینی نانی مآل ، چونکه براکانی
هه موو به ره به یانیک ده چوونه سەر ئیش و کاریان به ران بهر به
گۆرستانی به هه شتییه کان. ئەوان له وی یان گۆلیان ده فرۆشت
یان گۆلۆ. شهوانی ههینی و شهوانی جیژن براکانی سنه زۆر
سه رقآل ده بوون و گۆل و گۆلۆی زۆریان ده فرۆشته خه لکی
خاوهن مردوو هه کان و پارهیه کی باشیان وه چنگ ده خست.

سهنگه کی = جوړه نانیکه که له پۆژهه لاتی کوردستان و به گشتی
له تیراندا زۆر کەس هەزریان لێیه.

پووره مینا هەر که شهوانی هه‌ینی و جیژن ده‌گ‌یشته زله
 زل ده‌که‌وته چاوانی وله په‌سا زمزمه‌ی ده‌کرد: «ئیمه له قنگی
 مردوو‌ه‌کانه‌وه نان ده‌خۆین.»»

پووره مینا هه‌لبه‌ت به‌رده‌وام سه‌ری سوور ده‌ما و بی‌ری
 له‌وه ده‌کرده‌وه که «بۆچی رۆژانی جگه له هه‌ینی و جیژنیش
 کوپه‌کانی هەر خرینگه‌ی پاره‌یان دیت و گیرفانه‌کانیان تژییه له
 ورده پاره به جوړیک که له کاتی هه‌نگاو هه‌لگرتندا گیرفانی
 پانتۆله کوردیه‌کانیان وه‌کوو مه‌مکی ژنان له هه‌لبه‌ز و دابه‌زدا
 دایه. پوره زمزمه‌ی ده‌کرد: «گوایه ئه‌م خرینگه خرینگه‌ش هین
 ده‌ر قنگی مردوو‌ه‌کانه‌؟»»

پووره به‌س زاتی نه‌ده‌کرد ئه‌و وته‌یه بگه‌هینیتته گوئی کوپه‌کانی
 ، ئه‌و کوپانه که هه‌ندی جاریش هه‌مبالییان ده‌کرد و به‌ردی
 گوژیان جیبه‌جی ده‌کرد.

نان کپینه‌که‌ی سنه هه‌موو رۆژیک سێ کاتژمیری ده‌خایاند
 و له‌و ماوه‌دا شاگرده‌کانی نانه‌واخانه‌که و ته‌نانه‌ت شاتره‌که‌ش
 چاویان لێ ده‌قرتاند و لۆنی ده‌هه‌زار ته‌نیان پێ پیشان ده‌دا.
 به‌س سنه ته‌نیا بزه‌یه‌کی ناز ئالوودی ده‌برده و پشته‌ی لێیان
 ده‌کرد.

هەر که که‌لانته‌ری چۆل ده‌کرا ئه‌فسه‌ر به‌و په‌ری پزازه‌ندییه‌وه
 به‌ره‌و سنه وه‌رده‌سووراییه‌وه و به‌ ناوچاویکی گه‌ژه‌وه په‌سیاری
 ده‌کرد: «نیوت؟»».

سنه هه‌یچی نه‌ده‌گوت. ئه‌فسه‌ر ده‌په‌رسییه‌وه: «نیوی
 ناسنامه‌ت؟»».

زئنه ب بووسفی

سنه مات و بیده‌نگ هه‌روا سه‌یری ئه‌فسه‌ره‌که‌ی ده‌کرد. ناکاو ئه‌فسه‌ره‌که‌ مستی داده‌کوتایه‌ سه‌ر میزه‌که‌ و ده‌ینه‌پرانده‌: «لالی؟» .

سنه پینلۆی لئی چرچ ده‌کرد و هه‌روا بو ئه‌وی ده‌پروانی . لپرسینه‌وه‌یه‌کی یاسایی. ئه‌فسه‌ره‌که‌ ناکاو هه‌لده‌ستایه‌ سه‌ر پی و به‌ره‌و سنه‌ ده‌رۆیشت و به‌قینه‌وه‌ پروومه‌تی له‌ ده‌م وچاوی سنه‌ نزیك ده‌کرده‌وه‌ و پاش چه‌ند چرکه‌ ناکاو له‌ پریقه‌ی پیکه‌نینی ده‌دا و به‌ قاقا خوۆی ده‌خسته‌ پشتا و ده‌یگوت: « به‌ خوا ئه‌مجاره‌ ب‌روات کرد و پیتوا بوو به‌پراسته‌».

به‌رز پیده‌که‌نی و سنه‌ش هیچی نه‌ده‌گوت و بیده‌نگ وه‌کوو خوۆی ده‌مایه‌وه‌. ئه‌فسه‌ره‌که‌ له‌ پر ده‌ستی سنه‌ی ده‌گرت و به‌ره‌و ژووره‌ی خوۆی ده‌یبرد و ئه‌ویش بی هیچ کاردانه‌وه‌یه‌ک له‌ دووی کابرای ئه‌فسه‌ردا ده‌رۆیشت . نزیکه‌و سالیک بوو که‌ ئه‌و یارییه‌ له‌ نیوان ئه‌فسه‌ری ئیشکچی و سنه‌ ده‌ستی پی کردبوو. ئه‌فسه‌ره‌که‌ هه‌ستی ده‌کرد له‌ ناخه‌وه‌ عاشقی سنه‌یه‌ . چه‌زی لئی بوو و جار وبار به‌ بۆنه‌ی ده‌ستگیر کردنی خه‌لکانی ئالووده‌ی شه‌قام و گه‌ره‌که‌کانی چوارباخه‌وه‌ داوی بو سنه‌ ده‌ناییه‌وه‌ و ده‌یخسته‌ گیر . مه‌عموره‌کانی ئه‌فسه‌ر شه‌وانه‌ سنه‌یان بوۆی ده‌برد و ئه‌ویش به‌ خه‌مه‌وه‌ له‌ گه‌ل سنه‌دا جووت ده‌بوو و هه‌ناسه‌ داخ و تاسه‌باره‌که‌ی باسی له‌ عه‌شقه‌ یاخیه‌که‌یه‌وه‌ ده‌کرد به‌رانبه‌ر به‌ سنه‌ی ئالووده‌ . ئه‌و ئیدی ب‌روای به‌وه‌ هینا بوو که‌ هه‌رگیز ناتوانیت سنه‌ له‌و بارودۆخه‌ ناحه‌زه‌ پزگار بکات. چاک تیگه‌یشتبوو چ ژیانیکی سامناک له‌ پیش پرووی سنه‌دايه‌. بویه‌ خه‌می بوۆی ده‌خوارد و به‌رانبه‌ر به‌و وه‌زعه‌ هیچی پی نه‌ده‌کرا

. هه‌لبه‌ت ئه‌فسه‌ره‌که سه‌ره‌تا که سنه‌ی بین‌ی له‌دله‌وه‌ه‌زی پیکرد، وا نه‌بوو که سنه‌ی ته‌نیا بو سیکس و له‌زه‌تی جنسی ویستییت. جوانییه له‌پاده‌به‌ده‌ره‌که‌ی سنه‌ شیتی کردبوو. پاش یه‌ک دوو جار گرتن و برتن، ئه‌فسه‌ره‌که بو به‌رمال سنه‌ رویش‌ت و زور به‌جددی له‌گه‌ل پوو‌ره‌ مینادا باسی له‌سنه‌وه‌ کرد. باسی له‌وه‌ کرد که ده‌توانییت له‌و بارودۆخه‌ پرزگاری بکات. گوتبووی له‌گه‌ل ناوه‌ندیکی ئیگجار باشی وازه‌یتان له‌ماده‌هۆشبه‌ره‌کان قسه‌ی کردوو‌ه‌ تاکوو سنه‌ به‌نه‌ ئه‌وئ و بو ماوه‌ی چل رۆژ له‌و ناوه‌نده‌ داینین.

گوتبووی: «پوو‌ره‌ جان‌حه‌مه‌ن سنه‌رو‌خووب‌میکۆنه‌م.»

واته‌ پوو‌ره‌ گیان‌به‌دلیاییه‌وه‌سنه‌خۆشه‌وه‌ده‌که‌م، پوو‌ره‌ تیده‌گه‌یش‌ت و ولّامی نه‌ده‌دایه‌وه‌. هه‌ر ئه‌وه‌ نه‌بییت سه‌ریکی ده‌جولانده‌وه‌ وچیتری نه‌ده‌گوت.

پوو‌ره‌ به‌هه‌ر حالیک بوو‌پازی‌کرا که سنه‌ به‌نه‌ ئه‌و شوینه‌ که ئه‌فسه‌ره‌که باسی لیه‌وه‌ کردبوو. سنه‌یان‌راسپارده‌ ناوه‌ندی وازه‌یتان له‌ماده‌هۆشبه‌ره‌کاندا. نه‌ک یه‌کجار به‌لکوو دوو جاریش، له‌ماوه‌ی هه‌شتا رۆژی په‌به‌ق سنه‌ له‌و ناوه‌نده‌ خه‌ویندرا و خوینی خاوین‌کرایه‌وه‌ تا ئه‌و پاده‌یه‌ که توانی‌واز له‌ماده‌هۆشبه‌ره‌کان بینیت به‌لام ته‌نیا بو یه‌ک‌حه‌وته، ته‌نیا یه‌ک‌حه‌وته‌خۆی بو پاده‌گیردرا. پاش یه‌ک‌حه‌وته‌خۆی له‌ ئه‌فه‌سری ئیشکچی که‌عه‌شقی سنه‌ی له‌دلدا بوو ده‌دزییه‌وه‌ و ده‌چوو‌ه‌ سه‌ر‌قه‌بران بو پایپ‌کیشان.

یه‌که‌م که‌سێک که به‌نیوان‌کو‌ره‌ شاتره‌که و سنه‌ زانی پوو‌ره‌ مینا بوو چوونکه‌ نامه‌یه‌کی له‌نیو‌جانا‌تاکه‌ی سنه‌ ده‌ره‌یتا

زئنه ب بووسفی

بوو و شهل و کوت نامه کهی خوئندبوو . پووره به مندالی تا پراهیه ک فیری خوئندن کرا بوو بویه توانی له ناوه پوکی ئه و نامه یه تیگه یه ت . نامه یه کی عاشقانه بوو . پووره بیده نگ نامه کهی سووتاند و شه و هه رکه کوره کانی به گیرفانه تژی له پاره کانیانه وه گه رانه وه بو مال ، بهرز تا ئه و پراهیه بهرز که سنهش بیسیت گوتی:» خوٚتان ئاماده بکهن سنه خوازیری بو دیت... زه ماوه ندمان له پیشدایه.» سنهش بیستی و پهنگ بیت و به پوٚخساریه وه نه ما . په لاماری بو جانتا کهی دا و له نامه گه پرا به لام نامه ی بو نه دوٚزرایه . براکان پیکه نین و پیکه وه گوتیان:» خیر بیت ئیشالا... پیروزه».

کی بیری له وه ده کرده وه سنه له نیوان زبله کاندا له شفرۆشی بکات. کوره شاتری ئالووده پاش ئه وه که سنه شی ئالووده کرد و سه رگه ردانی کوٚلان و شه قامه کانی شار بیوون ، سنه ی له سه ر قه بران یان له نیوان زبلدانه کانی دهره وه ی شاردا پراهه گرت و هه موو شه ویک له وه ی پیکه وه دهنووستن. نیوه شه وان که کوٚلانه کان چوٚل ده کران هه ردووکیان وه کوو پشیله خوٚپریه کان ده چوونه په نای گردیک له زبل و له وه ی پیکه وه سیکیان ده کرد و له قاقایان ددها و مه ست و بیخه بهر له دار و دونیا خوٚیان ده پلکانده چ زبل و عه لاهه دادرا و تویکله میوه و هه موو شته پیسه کانیتره وه و پاشان ئاسووده و ئارام تاکوو به یانی دهنووستن و به یانی دهمه و نیوه پوٚ به ژانه سه ره وه پوٚژیان ده کرده وه و له دووی ماده ی هوٚشبه ر و پاروه نانیک له م کوٚلان بو ئه و کوٚلان ده سوورانه وه ، یان دزییان ده کرد یان سوالکه ری جار وباریش کوره شاتر سنه ی ده دایه گاندا له په نای شوورایه کی به رزی کوٚلانه

چوډ و هوډله كاندا يان له په نای گرده زبلدا ، هيچ جياوازيه کی تيدا نه بوو که نه و له شفروشيه له کوډ روو بدات گرینگ ته نيا بره پاره يه ک بوو که له پيناو له شفروشيه کانی سنه دا وه چنگيان ده خست ورڅوژه کانيان پيه وه ده گوزه راند.

پووره مينا هه ستي کړدبوو که نه و هه موو پاره يه له گوډ و گولو فروشتن وه ده ست ناکه ون ، بوپه هه ندي پوژ هه رکه کوره کانی له مال دهرده چوون وه دوو ياندا ده که وت و بي نه وه خوډ ئاشکرا بکات ته کسيه کی ده گرت و به شوپينا نندا ده پوڅشت. پووره پاش چه ندين جار که له دووی کوره کانيدا روڅشت بوډ ده رکه وت که نه وان ته نيا شه وانې جيژن و هه يني به فروشتني گوډ و گولو دا خه ريکن و پوژه کانيتر به ره به يان ده پونه بينا به رزه که ی به رانبر به گوډستان و له وډ يه ک دوو کاترمير ده ميننه وه و پاشان له ماتوره کونه که يان سه رده که ون و بهر نه و شوپيانه که پووره نه يده زانی کوپنه ن ليده خوډين . له و روژانه دا که پووره ئيدي نه يده تواني شوپني کوره کانی هه لکات ، نزيکه و ئيواره ده گه رايه وه بو مال و که چی ده يدي هه ردوو کوره که ی به گيرفانه ليوانليوه کانيانه وه له ژووره که دانيشتوونه و خه ريکی خواردنن و زور به روو خوڅشيه وه سلوايان له دايکيان ده کرد و ده يانگوت «دایه نه مړو گوډ و گولو يکی ئيگجار زورمان فروشت، بروا بکه زور ماندووينه زوررر». پووره ميناش ده تگوت ليوه کانيان دووران دووه ته يه کدا هيچی نه ده گوت و چاوی ده بريه گيرفانی کوره کانی که وه کوو مه مکي گه وره کچان هه لماسی بوون و له کاتي هه نگاو هه لگرتياندا شه په شه پيان بوو. سنه يه ک نووکه ده رزی له بارودوخی خوډ تينه ده گه يشت.

زئنه ب بووسفی

هه ر بیری به لای نه وه دا نه ده رۆیشت که ئایا ده کریت ئه و به شیوه یه کیت زیان بباته سه ر؟ ئایا جگه له ئه و وه زعه ده کریت به ئوسلو و پیکتیر گوزران بکات؟ سنه پیی و ابوو له سه ر ته ختی پاشایه تیدایه و جوانترین و خوشتین ژیا نی هه یه. هه سته ده کرد هه موو پیاوانی ئه و دونیایه عاشقی ئه ون و حازرن له ریی خه مزه یه کی ئه و به رن. پيش له ئالووده بوونیشی هه روا بیری ده کرده وه . له و رۆژه وه که له جوانییه بئ هاوتاکه ی تیکه یشت غروور هه موو رۆج و ده روونی ناخنی . پییوا بوو شاجوانی ئه و دونیا خو یه تی. دایکیشی وا فییری کرد بوو که ده توانیت له ریی ئه و جوانییه دا بگاته هه موو داخوایکی . ئه گه ر له کاتی پیاسه دا کو ره گه نجیک له ته نیشتی ئه و دا تیه پهبایی و سه یری ئه می نه کردبایی ئیدی خه ریک بوو خو ی شپ بکات ، له ئه نقه ست وای ده کرد که کابرای رییوار به ره و ئه م بسوورپه ته وه و سه یری بکات .

یه که م قوربانیه کانی سنه براکانی بوون چونکه تا ده یتوانی خو ی هه لده کشایه سه ریاندا، بایه خی به قسه یان نه ده دا و قسه قسه ی خو ی بوو له ما لدا. براکانی له ئه و گه و ره تر بوون به لام زاتیان نه ده کرد له به ری فزه یان بکه ن. به رانبه ر به هه ر داخوایکی ئه گه ر بیانگو تبا یی نا، سنه ی جنیو باز به قسه ی خراپ و قیژه ، قیژ لیان به رده بوو و له هه موو وته یه ک په شیمانیا نی ده کرده وه . پاش براکانی نه و ره ی هاو رپیه کانی گه یشت به تایه ت هه ساره ی هاو پۆلی . که ده رۆیشتنه پیاسه و بازار زۆر فه خری ده فرۆشته هه ساره و ئه وانیت ر و هاو پۆله کانی به رانبه ر به هه مووان سووک ده کرد و پینانی ده گوت «کچه

گه مژه کان « یان » گرووپی ناشیرینگه ل. « هیدی، هیدی هاوړپیانی دووریان لیگرت و به تهنی مایه وه. هه ساره ش هه رکه بیستی سنه ئالووده کراوه خوئی لی دوور خسته وه. سنه به تاق و تهنیا مایه وه. پاش ئه وان پووره مینا که و ته بهر په لاماری غروور و تانه و ته شه ره کانی سنه ی ئالووده وه تا ئه و راده یه که جار و بار هه رکه تووره هه لده گه را له دایکی ده دا و به شق لیی به رده بوو و جنیوی زوری پیده دا. له کو تایشدا له گه ل کوره شاتر له مال ده رچوو و ئیدی وه کوو کچی ئه و مال له نه گه راپه وه بو لای دایکی. له و کاته دا دایکی تیگه یشت که سنه ئیدی خراپ بووه خراپ.

هه رگیز براکانی بیریان له وه نه ده کرده وه سنه ی هه ژار وای لیبت و له شی بای تو سقالی تلیاک یان شووشه بفروشیت. کوره شاتر کړپاری بوئی ده نایه وه وله هه ر کون و قوژبنیک که ده سته که و تباپی سنه ی ده دایه گاندا و پاره ی پی درده هیئا. سه ره تا نه یده هیشت که س ده سته بو بیات و به تهنیا خوئی له گه لیدا بوو. پاش ئه وه که له مال رفاندی تا ماوه یه که تهنیا خوئی له گه لیدا ده نووست. نزیکه و مانگیک سنه ی ده برده نانه و اخانه که و بی ئه وه که س پی بزانتیت به ره به یان ده یه نارده دره وه تا کوو ده مه و ئیواران که هه مدیسان ده یه نیاه وه و پیکه وه بوون تا کوو به یانی؛ به لام زوری نه خیاند که خاوه ن کاره که به و ئاکاره یانی زانی و کوره شاتری ده رکرد و ئیدی له و روزه وه هه ردوویان ئاواره ی در و ده شت و کولان و شه قامه کان بوون. بو ماوه یه که خویمان خسته مالی هاومال و هاو پیاله کانیا نه وه به لکوو کوره که ئیشیک بدوزیته وه به س ئالووده

زښه ب پووسفي

بوونه که يان نه يده هيشته له سهر هيچ کاريک بگرسيتته وه و سه قام بگريته. چهن رږڙو جاريک له شوينئیکا کاري ده کړد و پاشان پييان ده زانی که چکاره يه و خيرا ده ريان ده کړد. له مال پفيق و هاوشانه کانيشيدا نه ياتوانی فره تر له چهنډ رږږيک پيننه وه و همديسان ده رکران و ئیدی نه پاره يان بو مابووه وه و نه ک شوینی مانه وه، بويه کوره شاتر ده ستي کرده سوود وهرگرتن له جهسته ی سنه. ئايا براکانی له راستيدا نه يانده زانی سنه چوناوچون ژيان ده گوزه ريئيت؟

سهره تا کړپاره کان زور زه وقيان له سهر سنه دا بوو وپاره ی باشيان بو نووستن له گه ليدا ترخان ده کړد. بويه ئه و دووانه فه تره يه ک توانيان خانويه ک بگرنه کړی و له مالدا کړپاره کان ده چوونه سهر سنه.

پوره مينا به رده وام سهری له وه هموو پاره يه که کوره کانی خريان ده کرده وه سوور ده مايه وه. «ئايا ئه وه هموو پاره يه له ده رقتگی مردووه کانه وه وه ست ده که وتن؟»، «ئايا ئه وه هموو سهرخوشييه ته نيا له سهر گول و گولو فروشتنی سهر قه برانه وه بوو؟»، «ئايا کوره کانی حه مبالی به ردي سهر قه بران بوون يان حه مبالی به ردي سهر خه زيئه که توانيو ويان ئه وه هموو پاره يه خر بکه نه وه؟». پوره مينا زاتی نه ده کړد ئه و پرسيارانه له کوره کانی بپرسيت چوونکه له وانه بوو ئیدی پاره و ماره فتنستت.

کوره شاتر ئاماده نه بوو بچيته داواي سنه وه. سنه ههرکه بيستی کوره شاتر به بيشرميه وه ده لیت: «من ژن خواز نیم» مات و بيده نگ له ژير ليويه وه زمزمه ی کړد: «ئهی من چ

بکه م؟ « گوره پیکه نی وگوتی:» جارّی بیر له هیچ مه که ره وه ..
 وه ره بزانه چیم بوّت کریوه « ... و له لیواری تاقه که وه باکسیکی
 هیئایه خواری و کردیه وه، گووشیه موبایلیک بوو. بزه نیشته سهر
 لیوانی سنه و هه موو تاریکاییه کانی دونیای پرووناک هه لگه رانه وه .
 کوره شاتر له حالیکدا ده می خستبووه نیو ده می سنه وه دهستی
 کرده ژیر ته لیسو ئارده که و گرمۆله یه کی ده رهینا. سنه به چاوی
 پر له مه ستیه وه بو دهستی کوره که ی روانی. کوره له توّی
 گرمۆله که شتیکی ده رهینا و گوتی: « ئه مه پاییه» من عاشقی
 پاییم ، که مژیکی لی بدهم دونیام لی ده بیته به هه شت..دونیم
 ده بیته توّ..»

به رانه ر به گورستانی به هه شتییه کان بینایه ک کرا بووه و
 کوره جه هیلیک کرا بووه مودیری بیناکه و کهس نهیده زانی
 ئیش وکاری کوره جه حیل چیه و ئه و بینایه له سهر چی
 خراوه ته وه. جه حیل که له پشتی میزه که داده نیشت و لاسایی
 مودیر و بهر پر سه کانی ده کرده وه و هه ندی به رد و قاپی وینه ی
 مردوووه کانی له ته نیشتی کۆله کانی هۆله که وه دانا بوو و
 به رده وام خهریکی موبایله که ی بوو، یان تیلی ده کرد یان تیلیان
 بوّ ده کرد. هه موو به ره به یانیک سهره تا پیش له هه موو ئیش
 و کاریک براکانی سنه ده چوونه خزمه تی کوره جه حیل و
 بهرز سه لامیان لپی ده کرد و ده م به پیکه نین لپی نزیکه وه
 ده بوونه وه و جه حیل که ش بی ئه وه و لامیان بداته وه و ته نانه ت
 سه پریکیان بکات له عه لاگه ره شه که ی بن دهستی دوو باکسی
 بچووکی ده رده هیئا و ده یخسته سهر میزه که و به نه رمی سهری
 به ره و براکانی سنه راده وه شاندا . واته هه لیبیگرن و برۆن ئیدی.....

به تهنی بگه پرته وه بو مال . له ماله وه سه ره تا كه سيان لهو به سه ره اته ی سنه ی تینه گه یشته . پووره مینا هه ر بیری له وه نه ده كرده وه كه سنه ئاواى به سه ردا هاتووه به لام پاش دوو سى حه وته براكانى هه ر كه سنه یان لهو وه زعه دا ده بینى چاویان لیى پاده ما و بو یه كتریان ده پروانى . وه زعى زور خراپی سنه واته قیژه قیژی پاش گه رانه وه بو مال . لیدانى سه رى له شوورا چلكنه كانى مال نه یه ك جار به لكوو شه ش حه وت جار ، زرم...زرم ، جار وباریش دلۆپه خوینیك له ته ویلییه وه داده تكایه سه ر كه پوی . جار یكیش په لامارى چه قوه كه ی دا بو ئه وه رگی مه چكى بپریت .

یه كه م جار كه ئه فسه رى ئیشكچی عاشقى سنه بو ، تازه سنه ئالووده كرا بوو و یه كه م جاریش بوو كه مه عموره كان له گۆرستانى تایلله بینووویان . سنه و زۆر به ی ئالووده كان كه له مال ده رده كران یان شوینیان شك نه برد بو مانه وه ده مه و ئیواران ده چوونه نیو قه بران و له گه ل كیله كاندا ده سته و مل ده بوون و له وى شه ویان پوژ ده كرده وه . جار وبار مه عموره كانى كه لانته رى ده رویشته بو سه رقه بران و هه ندی كه سى ئالووده یان ده گرت و قۆل به ستیان ده كرد و ده یانیان برده كلانته ریه كان و له وى رایانیان ده گرت تاكوو به یانى و له كۆتاییدا ته حویلى مه حكه مه یان ده دا .

یه كه م پوژ كه سنه یان هینا به ریكه وت كا برای ئه فسه رى ئیشكچیش تازه په وانه ی ئه و پاریزگایه كرا بوو و به رپرسه كانى ئه فسه ر هه ندی شه و ئه ویان ده یانه نارده ئه و كه لانته ریه تاكوو وه كوو ئه فسه رى ئیشكچی و به رپرسیارى شه وانه له و

زئنه ب بووسفی

که لآنته ریه دا ئیشی خوئی به پریه وه بیات . ئەفسەر له یه کهم چاو پیکه وتینیدا له گه ل سەنه ، ههستی کرد ته زوو یه که به له شیدا هه لگه را . سه رسوو پرماو و چه په ساو له جوانیه که ی سەنه راما . پاش چەند چرکه پرووی له یه کیک له مه عموره کان کرد و گوتی : « ئەمه تان بو هیناوه ؟ » مه عمور ولامی دایه وه : « ئەلین ئەمه ش ئالووده یه . » ئەفسەر بهو وته یه سوور هه لگه را و زاری وشکی وشک ببوو . ئەفسەر له سەنه نزیکه وه بوو وگوتی : « جه نابتان پرابلمتان هه یه ؟ » سەنه سه پریکی ئەفسەر هه که ی کرد و مه ستانه له قاقای پیکه نینی دا و گوتی : « به لئ به لئ هه مه قوربان ده ی فه رمایش ؟ » ئەفسەر هه که مات و بیده نگ هیچی پئ نه گوترا و ته نیا له سەنه راما بوو . پرووی له مه عموره کانی کرد و گوتی : « پیوه ندی بکه ن به مأل باوکیه وه بزاین ئهم خانه کیه . » سەنه په قه می مألئ خو یانی دا به مه عموره که و خیرا تیلیان بو پوو ره مینا کرد و براکانی هاتن و زوریک له ئەفسەر هه که پارانه وه و پاش دو اندیک ی زور و چه چه ئالود له کو تایدیدا دهستی ئەفسەر هه که یان ماچ کرد . ئەفسەر هه که زوریک سه پری سەنه ی کرد و گوتئ : « ئاگاتان لهو خوشکه تان بیت ، ئاخر چون هیشتووتانه شهو پرواته سه ر قه بران . » سەنه بزه یه کی برده وه و مه ستانه سه پری ئەفسەر هه که ی کرد . براکانی سەنه که بوئی گول و گلایان ده دا سەنه یان برده وه بو مأل .

سەنه تازه به هه شتی دوزی بو وه وه . به س ته نیا له گه ل کوره شاتردا ههستی به به هه شتی خودا ده کرد به لام هه ر که ده گه رایه وه بو مأل ، پاش دوو یان سئ کاتژمیر ده بووه سه گ ، ده بووه گورگ . له هه موویان ده وه پری و که سیان زاتی نه ده کرد له به ری فه زی

بکات وا تووړه و هه راسان هه لده گه را که که س پیی نه ده کرا
بلیت ئه ری کچه ئه وه بو وا ده که یت.

زوری نه خایاند که براکانی له ده سستییه وه وه پزه بوون و هه ربه م
نابونه وه خویمان بوون که یه که م جگه ره یان بو داگیرساند
به لکوو نارام هه لگه پرتیه وه تا کوو وه کوو جاری جارانی لی بیه وه
. جگه ره که تا راده یه ک و بو ماوه یه کی کورت نارامی کرد .
هیدی، هیدی سنه خان پوژ بوو دوو پاکه ته جگه ره ی ده کیشا .
براکانی له گه ل ئه وه دا که به رده وام بوئی گول و گولویان لی
ده هات و هه لبه ز ودابه زی گیرفانه کانیان له کاتی راکه راکه دا
له شه په شه پی مه کمی ژنه قه له وه کانی ده کرد و فره فره
پووره میناشیان به و هه لبه ز و دابه زه دلخوش کرد بوو، پاش
ماوه یه کیتر شه وان له کاتی گه رانه وه دا مه شروو بیانیش بو سنه
ده هیئانه وه که به لکوو تا هه تا هه تابه نارام بگرت و زوړتر له وه
سه ر ئیشه یان بو نه ئیته وه .

کړپاره کان بو وه دستخستنی سنه ی له شفرؤش و ئالووده ده تگوت
تووشی کیبه رکیه کی مه خسه ره بوونه . له پال ئه وه هه لسو و که و ته
ناشیرینه یان کوره شاتر «شوشه» و تلیاک» یشی ده فرؤشته
کړپاره کان و پاره ی ده خسته سه ر پاره و خرینگه ی گیرفانه کانی
ده هات . له نیو پاره دا مه له یان ده کرد خوئی و سنه ؛ به لام تا
ده هات راده ی ئالووده بوونیان به رز و به رز تره وه ده بوو و
به م بوونه وه شوشه و تلیاک ی زوړتریان به کارده هیئا ده کرد .
خه لکانی کی زوړ ناحه ز و بی ئه خلاق ده چوونه مالیان و به رده وام
ده نگی هه را و هوریا و قیره و نیړه و داد و بی داد له مالیانه وه
ده هات . ته نانه ت نیوه شه وانیش ده نکه ده نگیان بوو و خه لکیان

له ئیستراحت و خه و بئ بهش ده کرد. چهند جاریش ده ر و دراوسئ ده چوونه سهریان و شکاتیان ده خسته بهریان به لام ئەوان به چه قو و داره کوهک ده چوونه پئشه وه له دراوسئیه کان . گوئیان له کهس نه ده دا و خه ریکی ژیانه سهیر و سه مه ره که ی خویاندا بوون و ناگیان له دنیا نه ما بوو.

کئ ده لیت سنه نه خوینه وار بوو. به لئ سنه له قوتابخانه دا ده رسی ده خویند و قوتابییه کی باشیش بوو له وانیه هه مووی ئەو کاره ساتانه و ئەو چه رمه سهریانه خه تای هه ساره ی هاو پۆلی بووه که سنه ی فیری چاو پرشتن و دونیای کوره کان کرد ؛ به لام گوایه نه ده بوو سنه ی تازه پیگه یشتوو له گه ل ره گه زی تیردا ئاشنا ببوایئ؟ ئایا ده کرا کچه جوانیکی وه کوو ئەو ته نیا له دونیای کچانه دا بمینیته وه و بالق نه بیئت؟ سنه بالق ببوو به لام وا توند و یاخی بوو که بو کهس رانه دگيردرا. هه زی له عه شق و عاشقی ده کرد ، هه زی له جل و به رگی جوان جوان ده کرد و که ل و په لی ماکیاژی ده کپی و به دزییه وه به کاری ده هینا. له گه رانه وه له قوتابخانه دا له گه ل هه ساره ی هاو پۆی ده چوونه نیو «گوزه ر» و له وئ سوورا و سپیاوی هه رزان و ستیانی پینج هه زاریان ده کپی. که پیاسه یان ده کرد و چاویان ده که وته کوره گه نجیک له ئەنقه ست خویان ده له رانده وه و مه مکی خویان قوته وه ده کرد و به رز پیده که نین. ده ستیانیان ده هینایه سه ر سمت و که مریاندا و به رز گالته یان ده کرد له گه ل یه کدا ، به و جوړیه که سه ره نجی کوره کان یان به ره و لای خویان راده کشا. زوړبه ی هه ره زوړی خه لکی شاروچکه ی «سه رسه ر» بریتی بوون له و که سانه که به جوړیک کیشه یان بوو له ژیاندا.

یان دز بوون و پۆلیس له دوویاندا ده گهرا و ئه مانیش له مال و مالباتیان هه لاتبوون یان هه ژار و بی پاره بوون و هه ندیکیان ناچار ده بوون له و پرووه وه له شفرۆشی بکه ن یان له ئیش و کاری ماده هۆشبه ره کانداهه ولیان ده دا به لکوو بره پاره یه ک ده ست بخه ن بو گوزه رانی ژیانیان.. هه لبه ت خه لکی باشیشیان تیدا ده ژیا به لام ئیدی سه سه ریه کان به گشتی ئاوا به ناوبانگ کرا بوون.

سنه و کوره شاتر وایان کرد بوو که ئه و خه لکه به ده ستیانه وه هاتبوونه یاس ، سه سه ریه کان سه رسامیان گرتبوو له تاو کیشه کانی مال سنه خاند، چه ند جاریش پاپۆرتی ئه و دوو که سه یان دا به لام خیرا به رده دران.

دراوسییه کانیان هه ر تینه گه یشتن چۆناو چۆنه که ته نانه ت یه ک شه ویش سنه و کپیاره کانی و کوره شاتر نه ده چوونه زیندانه وه . هه لبه ت هه ندی له کپیاره کانی سنه خۆیان مه عمووری که لاتنه ری و پازگاگان بوون و له وانیه کوره شاتر له پری ئه وانه وه بوو که هیه چ پاپۆرتیک نه یده پیکا و هه موو کاتیک خیرا ده گه رایه وه سه ر ئیش و کاریان.

سنه کچه جوانه که ی گه ره کی چوار باخ بوو. نازداری دایک و براکانی بوو. ده چوووه قوتا بخانه و وه کوو هه موو جوانه کچانی تازه پیگه یشتوو خولیا ی هاوسه ریکی باش و مال و مندالیککی خۆشی له سه ردا بوو. هه رگیز بیری له و ژیا نه گه تیه که تووشی هاتبوو نه ده کرده وه و سه یریش له وه دا بوو که له پاش ئالوو ده بوونی قه ت هه ستی به وه نه ده کرد که ده کریت خۆی له و ماده هۆشبه رانه رزگار بکات و ژیانیککی باشتر ده ست

زئنه ب پووسفی

پئی بکات . که کوره شاتر به و شیوهیه سوودی لی وهرده گرت و ئەو هه موو پیاوهی دههینایه سه ری قهت دهرفته تی ئەوهی پینه ده درا که بیژ له ژیانی خوئی بکاته وه . بیری له وه نه ده کرده وه که ده بی هه وئیک بدات و خوئی له ئالووده بوون رزگار بکات و خاوین بیته وه . پئی وابوو که ناکریت و ئەو ناتوانیت ، نه ده کرا، نه ایده توانی. ناا ، نااااا نه ایده توانی . له نیگای خوویه وه تازه ئیدی ئەو ژنیکی ئالووده ی له شفرۆش بوو که جار و بار ته نانهت نه ایده توانی ژمه نانیکی باش له دریزهی رۆژدا بخوات و له هه مان حالیشدا که ماده که ی به کار دههینا خوئی به شازنی ژنان ده دی و کوره شاتریشی به پاشای پاشایان دههاته پیش چاوان. ته نانهت به رانه ر به ئاوینه که ش

تا دههات سنه لاواز و بیژه نگتر ده بووه وه و نه خووشی هییدی ، هییدی خه ریک بوو داگیری بکات . ئیدی که س و کار و دایک و براکانی بوئی نه ده گه ران ، ئیدی لای که س گرینگ نه بوو که ئایا سنه ی جوان له کوئی ده ژیت، چ ده خوات و چ ده پۆشیت. سنه خه ریک بوو هه ر به ته واوی له یاده کان بپرواته وه.

ئه فسهری ئیشکچی هه ر که تیگه یشت کوره جه حیله که ی بینای به رانه ر به گوڕستانی به هه شتییه کان ماده ی هۆشبه ر ده فرۆشیت و یه کیکه له ئەندامانی مافیای ماده هۆشبه ر له مافیای ئەمدا و له واقیعدا بو ئەم ئیش ده کات و بو خووشی دار و ده سته یه کی ناوه ته وه و براکانی سنه ش که به رده وام خرینگه خرینگه گیرفانه کانیا ن دههات ده میکه له ریزی دار و ده سته ی کوره جه حیله دان و ناراستوخۆ بو ئەم ئیشیا ن ده کرد ، زۆرئیک پئی خووشحال بوو چونکه تیگه یشت ده توانیت له و

رېښه زوړتر و زوړتر له سنه نزيکه وه بېت. ههستی ده کرد
 ده توانیت سنه له نالووده بوونه که ی دربار بکات و پاشان
 ده یکرده بووکی خوئی. ههستی ده کرد ده توانیت نه و سنه یه که
 له واقعدا له رېئی مافیای ماده هوشبه رکانی نه مه وه نالووده
 کرا بوو، به خته وه ر بکات.

دایکی سنه تېگه یشتبوو نه و پاره یه که پوژان کوره کانی
 ده یانېنایه وه ته نیا له رېئی گول و گول او فروشته وه خر نایته و
 به م بونه وه دهستی کرده دزی کردن له پاره ی کوره کانی و جارو
 بار بره پاره یه کی ده خسته لا، تا کوو جگه ره و مه شرووب بو سنه
 بکریت تا کوو سنه نارامی پیدایا هه لگه رپته وه . به لکوو بتوانیت
 کاتیک که سنه ی رهش ورووت ده هاته بهر مال وه کوو
 دایکیکی دل سوژ شتیک بداته ده ستیه وه، تا کوو زووتر نه و کچه
 نالووده یه ون بویای له بهر چاوانییه وه ، تا کوو هه مدیسان ههستی
 بکر دبا یی نه و هه رگیزاو هه رگیز کچیک نه بووه به نیوی سنه ی
 جوان ، سنه ی شاپوانی چوار باخ ، تا کوو له بیری خوئی بکاته وه
 که سنه ی نالووده کراو هه رگیزاو هه رگیز کچی نه و نه بووه.

نه فسهری ئیشکچی له تارانوه هاتبوو تا کوو مافیای ماده
 هوشبه ره کان بگرییت و له چاره ره شیدای خوئی عاشقی یه کیک
 له و قوربانیا نه بیوو که به ماده هوشبه ره کانی نه مه وه نالووده
 کرا بوو. واته سنه ی قوربه سهر که تا ده هات لاوازتر و نه خوشتر
 ده بووه وه . له و راده یه که بتوانیت به ئسانی بېژیت «له شی
 سنه له دارزیندا» یه.

قامکه کانی سنه برینیان تیکه وتبوو. ده م و پلیشی هه روا . شوین
 به شوینی له شیشی هه روا . ئیدی که س هزی لئی نه بوو له

زئنه ب بووسفی

گه لیدا سیكس بکات یان لانی کهم چاره که سه عاتیک ماچ و مووچیک یان لاواندیک به عه شقه وه .

کریاره کانی سنه کو تاییان پی هاتبوو. کوره شاتر وه خته بوو شیئت بیئت ته نانهت سنه ی برد بو لای دوکتور. دوکتوره کهش ده رمانیکی زوری بو سنه دابین کرد به لام سنه ده رمانه کانی داته کانه نیوان یه کیک له جوگه قورن اوه کانی نایسه ره وه وخیرا خوئی گه یانده ماله وه بو ساز کردنی ناگریکی باش و به پهله خه ریکی ناماده کردنی به ساتی تلیاک و شووشه و جگه ره و.....

کوره شاتر سنه ی به ردا. ده ری کرد . تیر وپر کوتای و به مست و له قه و زلله له مال تووری دایه ده ری. ئیدی کهس سنه ی نه ده وه یست. ناکامی سنه گه یشتبوو، سنه په نای بو هه رکهس ده برد ده رگایان به پروویدا داده خست. چ هه ولی ده دا پاروه نانیک وه چنگ بخت ، نه ده کرا. راکه راکه ی ده کرد به دووی ماده ی هوش به ردا، له دووی تلیاک و شووشه دا به رده وام ویل بوو بهس دهستی نه ده کهوت، ته نانهت له ته جگه ره یه کی ده ست نه ده کهوت تاکوو چند چرکه یه ک ده می خوئی پیی تال بکات. دوایین په نای که لانته ری بوو ، جگه له که لانته ری هیچ شوینکی بو نه مابوو وه . ئه فسه ری مافیایی ببوو پشت و په نای سنه ی قوربانی.

ئه فسه ر سهرتا به روو خووشیه وه ریگای ده دا، پاره ی ده خسته گیرفانییه وه، خواردنی بو ده کری و به ساتی تلیاک و شووشه ی بو ساز ده کرد به لام جار و باریش وه رزه ده بوو . ههستی ده کرد ئیدی تاقه تی سنه ی پی نه ماوه . نه یده وپرا ئیدی بیبیتته وه ، به لام

سنه ده پاریه‌وه که «تکایه هر ئه مشه و ..ته نیا ئه مشه و بهیله لیره میتمه‌وه». ئه فسهریش دلّی بو ده هاته ره‌حم و ریگی پیده‌دا و ده بیه‌شت می‌نیت‌ه‌وه، به‌لام هی‌دی، هی‌دی ئه فسهری مافیایی سنه‌ی سهرگرده‌ی له به‌رچاو که‌وت و وا لئی بی‌زار ببوو که رایسپارد بوو مه‌عموره‌کانی تا ده‌توانن ریگی پی‌نه‌ده‌ن که بیته که لانته‌ریه‌وه. ئیدی ئه‌ویش نه‌یده‌وی‌را زۆرتر له‌وه ئه‌و کچه به‌خۆیه‌وه گری‌ بدات. له دووی ده‌رفه‌تیکدا بوو که له کوّلی خۆی بکاته‌وه، چاوه‌ری ده‌رفه‌تیک بوو، ته‌نیا ده‌رفه‌تیک و پاشان فتننتنتنتنتنتنتنتنتنتنتنتنتنت . ئه‌فسه‌ر وه‌کوو مار خۆی لئی داگرت‌بوو تاکوو به‌ته‌واوی راوی بنیت.

پاش ئه‌وه که کوپه‌ شاتر سنه‌ی ده‌رکرد و ئیدی ریگی نه‌دا و به‌ لای خۆیه‌وه چی بو نه‌هیشته‌وه سنه هر به‌ گشتی وه‌کوو شیته‌کان هه‌لسوو که‌وتی ده‌کرد. به‌رده‌وام چه‌قۆیه‌کی زلی ده‌خسته‌ جاناته‌که‌یه‌وه و خۆی له براکانی داده‌گرت و به‌ هیزی ئه‌و چه‌قۆیه‌ و هه‌ره‌شه‌ و گوپه‌شه‌کانییه‌وه پاری لیان و هه‌رده‌گرت. هه‌موو پۆژیک ئه‌وه به‌زمی بوو . جارو بار که براکانی نه‌ده‌دۆزییه‌وه ده‌رۆیشه‌ به‌رمال بو گیانی دایکی. چه‌قوه‌که‌ی ده‌نایه‌ لاملی دایکی و چی هه‌بوو لئی ده‌ساند و بوی ده‌رده‌چوو. شه‌وانیش سهری قه‌بران چیگی بوو. له‌ گه‌ل هاو ئالوو‌ده‌کانی خۆیدا ده‌گه‌را و شووشه‌ی ده‌ست ده‌خست و سه‌یریش له‌وه‌دا بوو چیی ده‌ست‌بکه‌وتبایی به‌شی هه‌موویانی ده‌دا و پیکه‌وه ده‌یان‌خوارد یان ده‌یان‌کی‌شا.

چه‌قۆ کیشی و ئاژاوه‌گیریه‌که‌ی سنه‌ زۆری کرد‌بوو . دزی و شه‌ر و وه‌ده‌ست‌خستنی ماده‌ی هۆشبه‌ر ببوو به‌ کاری سنه‌ و زۆری

نه‌خایاند که بیوو به سه‌رده‌سته‌ی چهند ژن و پیاویکی ئاواره‌ی ئالووده‌ی بی خان و مان . نیوی ده‌کردبوو سنه . که‌س زاتی نه‌ده‌کرد ده‌مه‌و ئیواران له‌ته‌نیشتی گۆرستانه‌که‌ی «تایله» وه‌تییپه‌ریت چوونکه له‌وانه بوو سنه ودارو ده‌سته‌که‌ی ریگیان پی بگرن و پرووتیان بکه‌نه‌وه . زۆربه‌ی ئه‌و پۆژانه که سنه ریگیای به‌برا ودایک و جار و باریش پیره‌پیاو و پیره‌ژنان ده‌گرت ، ئه‌فسه‌ری ئیشکچی و مه‌عموره‌کانی ئاگادار ده‌کران و ده‌هاتن و سنه‌یان قۆلبه‌ست ده‌کرد و ده‌یانبرد به‌لام هه‌رکه سنه هه‌نگاوی ده‌نایه که له‌ئانته‌رییه‌وه ئه‌وه‌نده ده‌یقیژاند و جنیوی ده‌دا که ناچار ده‌بوون پاش چهند کاتژمی‌ریک به‌ری بده‌ن و خۆیان له‌ده‌ستییه‌وه‌ پزگار که‌ن.

براکانی سنه له‌گه‌ل ئه‌فسه‌ری مافیا راویژیان کرد و ئه‌فسه‌ر گوتی: «ئیه‌وه ماله‌که‌تان بفروشن و خۆتان له‌سنه ون بکه‌ن، ئه‌م کچه‌یاخییه‌ دابنێن بو من یا رای دینم به‌دلی خۆم یان» براکانی سنه ماله‌که‌یان فروشت و خۆیان ون کرد. ئه‌دریسی مالی نوویان به‌که‌سیش نه‌دا . سنه تا ماوه‌یه‌ک له‌دوویندا ده‌گه‌را و چه‌قۆی لیان تیژه‌وه ده‌کرد به‌س نه‌مابوون، پۆشیتبوون. ئیدی گۆل و گلاویشیان نه‌ده‌فروشت. ئیدی هه‌مبالییان نه‌ده‌کرد. به‌ردی گۆره‌کان له‌جیی خۆیاندا مابوونه‌وه و که‌س له‌بیری جییه‌جی کردنیان نه‌بوو . سنه ئیدی نه‌یتوانی بیاندا پۆژیته‌وه . ئیدی ده‌ستی پێیان نه‌گه‌یشت . بۆیه سه‌رگه‌ردانتر له‌هه‌موو کاتیک نه‌یده‌زانی چ بکات. زۆر ماندوو بوو. دوو پۆژ بوو که نه‌یتوانی بوو پاروه‌نانیک وه‌ده‌ست بخات. خوماری خوماریش بوو. ده‌م و لووت وده‌ست وقاچی ده‌خوران . له‌برینه‌کانی خۆین چۆره‌یان

ده کرد. تا ټه و راده یه که ئیدی هاوماله ئالووده کانى نه یانده و یرا له گه لیدا دابنیشن. خو یان لى دوور ده خسته وه. دوا یین شه و له گورستانی تایلده دا سنه تاق و ته نیا شه وی به رۆژ گه یاند. ته نیا یه ک که سیش له و ى نه مابوون. خو یشی وه کوو مردوو ه کان، وه کوو تارماییه کان له نیوان گوره کاندا ده سوورپایه وه و ئه سرینی داده باراند.

سنه دوا یین رۆژ تا کوو ئیواره خو ى پارگرت، برسی وتینو ونه خو ش و خومار خو ى ده کرده کیش و وه کوو ماری بریندار خو ى ده خشانده ئه م کولان و ئه و کولاندا. له کۆتاییدا رۆیشته بهر که لانتهریه که. به ریکه وت ئه فسه رى ئیشکچی ئه و شه وه نه وره شه وی بوو. یه کیک له مه عموره کان هه والی هاتنی سنه ی بو ى برد. سنه یان برده هۆله که وه و ئه فسه ره که نیگای خشانده سه ر ئه و سیمایه که سنه بو خو ى درووستی کردبوو. سنه وه کوو په رپه سیلکه یه کی نیگه ران ده له رزیا و ده چۆقیه وه. ئه فسه ر ئامازه ی کرده مه عموره کان و خیرا که لانتهری چۆل کرا. سنه ده چۆقییه وه و ئه فسه ر تیلی بو براکانی سنه کرد که به شه وق وزه وقه وه خه ریکی ئیش کردن بوون له گه ره کی نویدا، نه گولیان ده فروشت نه گولاو. ئیشیکیتر بوو، ئیشیکیتر. ئه فسه ر ده می لکانده گوشیه که و شتیکی گوت. سنه له و وته یه تینه گه یشت. پاشان ئه فسه ر هه ستایه سه ر خو ى و له سنه نزیکه وه بوو. گوتی: «برسیته؟» سنه سه ری دانه واند و هیچی نه گوت. ئه فسه ر رۆیشته ژووره که ی خو ى و له سه ر خو و ئارام له فه یه کی له عه لاگه ره شه که ده ره ینا و له ژووره که هاته ده رى و له فه که ی به ره و سنه گرت. سنه ده له رزیا وه یچی

زئنه ب بووسفی

نه ده گوت، له فه که ی وه رنه گرت و وه کوو خو ی مایه وه ، رهش و پرووت و نیگه ران له شی له له رزیندا بوو . ئه فسهر له فه که ی له زاری سنه دا نزیکه وه کرد. سنه قه پیک ی بچووکی لی ی گرت به لام خیرا تفی کرده وه سهر زه وینه که و هو له که ی شپرز کرد. ئه فسهر کاردانه وه یه ک نه بوو ته نیا به بیزاریه وه سه یری سنه ی ده کرد و ناکاو له فه که ی خسته سهر میزه که و پشتی له سنه کرد و به ئارامی دهستی کرده هات وچوو یه کی نه رم و تیفکرین و خوراندنی ریشه خه نه یه که ی . نزیکه و چه ند خوله ک هه روا تپه یری. که سیان هیچی نه ده گوت . ئه فسهر جگه ره یکی داگیرساند و له لیوی سنه وه نزیک ی کرد ، ناکاو سنه تووره هه لگه را و دای به ژیر دهستی ئه فسهره که و دهستی کرده قیژه قیژ و جنیو دان. ئه فسهر زلله یه کی لی دا و تووری دایه بنی هو له که وه. سنه هیستریکانه ده یقیژاند . که س نه یده و پرا بیته هو له که وه . ئه فسهر به و په یری تووره ییه وه له سنه بهر بوو. به مست وله قه لی ی بهر بوو. لی ی ده دا و کفری پی ده کرد و ههر تینه گه یشت که ی و پاش چه ند خوله ک سنه بی ده نگ بوو، ههر لی ی ده دا و تفی لی ده کرد و جنیوی پی ده دا . له کو تایی دا ماندوو و هیلاک و داخ و تژی له تووره یی وازی هیئا . که باش هاته وه سهر خو ی بینی سنه خو لپانی خوینه و سه ری داتلیشیاوه و به شی ک له می شکی دا پزاوه ته سهر زه وینی بن شوورای هو له که . توژی کتر هاته خویدا و وریا هه لگه رایه وه. دانه و ییه سهر له شه بی گیانه که ی سنه. تیگه یشت که کاری له گه ل سنه دا ته واو بووه. خیرا بانگی له مه عموره کانی کرد و له گیرفانی پالتوه که ی ده سته کللیکی ده ره یئا و له دووی

کلیلی په‌قمی «۸۹» دا گه‌را . کلیله‌که‌ن زۆر بوون و هه‌رکامه‌یان خالیکی بچووک‌ی په‌نگیان پییه‌وه بوو وه‌کوو نیشانه نیشان کرا بوون. جرینگه‌ جرینگ‌ی کلیله‌کان خه‌ریک بوون هه‌مدیسانه‌وه شیتی بکه‌ن . له به‌ر خو‌یه‌وه و کپ ، کپ ده‌یبۆراند : « ئه‌ی جنده ...جنده کۆجایی ئاخه ، واته‌ جنده له کویدا ئاخه . ئیتر مه‌به‌ستی له جنده کلیله‌که بوو یان که‌سیکتیر ، که‌س نه‌یزانی. مه‌عمووره‌کانی به‌ ترسه‌وه سه‌یریان ده‌کرد و نه‌یانده‌و‌یرا لپی نزیکه‌وه بن. له کۆتاییدا کلیله‌که‌ی دۆزییه‌وه. کلیلیک بوو به‌ خالیکی په‌شی ورشه‌داره‌وه . له‌سه‌ر کلیله‌که‌ نووسرا بوو» ۸۹» . ئه‌فسه‌ر به‌و په‌ری توورپی و له هه‌مان کاتدا شپرزیه‌وه داخورییه‌ مل مه‌عمووره‌کاندا : «خیرا که‌ن..ها ده‌ی دره‌نگه‌» . مه‌عمووره‌کانی بی هیچ پرسیارپک ده‌ستبه‌کاری کۆ کردنی لاشه‌ دافلیقاوه‌که‌ی سنه بوون.

زۆری نه‌خایاند بوو که‌ خرینگه‌ خرینگ‌ی گیرفانی براکانی سنه گه‌یشتبووه ته‌شق و له زه‌وق وشه‌وقی کوره‌کانیدا بوو که‌ پووره‌ میناش هاتبوووه سه‌ر زه‌وقی ژیان و دلخۆش هه‌لگه‌را بوو. ئه‌وان هه‌ر تینه‌گه‌یشتن و نه‌یانزانی که‌ی و له چ کاتیکدا تیلیان بو کرا که «وه‌رن لاشه‌ی کچه‌که‌تان وه‌ر بگرن .»

به‌ خیرایی رو‌یشتن . به‌ره‌و که‌لانته‌ریه‌که‌ رو‌یشتن. بی ده‌نگ و زۆر جیددی رو‌یشتن . دایکی دوو دلۆپ ئه‌سرینی داوه‌راند و براکانی هیچ.

ئه‌فسه‌ره‌که‌ به‌ پیز و حورمه‌ته‌وه رووی له دایکی سنه کرد و گوتی : « نازانین که‌ی و چۆنا و چۆن و له لایه‌ن چ که‌سیکه‌وه و له سه‌ر چی کچه‌که‌تان رو‌یشتوووه ته‌ ئه‌و شووقه‌یه‌دا چوونکه‌

زئنه ب بووسفی

شووقه‌ی ۸۹ هین کابرایه‌کی بازرگانی زۆر پاره‌داره که له هه‌نده‌راندا ده‌ژیت و جار و بار بۆ کاره بازرگانیه‌کانی دیته‌وه ئه‌مشاره و بۆ ماوه‌یه‌کی کورت له شووقه‌که‌یدا نیشه جی ده‌بی‌ت و پاشان ده‌گه‌ریته‌وه بۆ هه‌نده‌ران.»

ئه‌فسه‌ره‌که به‌خه‌مه‌وه رووی له براکانی سنه کرد و گوتی: «به‌داخه‌وه بۆ خۆشکه باشه‌که‌تان، به‌راست سه‌ره‌خۆشیتان لی ده‌که‌م... هیودارم دوایین خه‌متان بی‌ت.. خۆتان خۆش.»

پیاوړک که بهردوام خه و به سندریرلاوه دهینیت

پیاوه خوڼه میښییه که هه رکه ده گه یشته بهر ئاوینه که خیرا دهستی بو بۆینباخه که ی ده برد و ده پروانییه ده م وچاوه پر چرچ و لوچه که ی و نیگایه کیشی ده خشانده سهر قژه ماش و برنجیه کانیه وه و زمزمه ی ده کرد: «ئالای له من. . که چهند پیاویکی خوڼه میښیم». به پرووی خویدا بزه ی ده برده و دوو پلټوکی به ئارامی ده وه شانده سهر سینکی کراسه که ی و به رزانه ندیه وه دوو سئ فیکه ی ده کرد و له مال ده چووه ده ری. به یانیان کات میڤری ده له خه وه له دستا و باویشکیکی لیده دا و ته واو جه سته ی به و باویشکه وه ده پلکانده خوښییه کی سهیره وه. که له قه ره ویله که ی داده به زی بزه ی ده برده وه و دوو سئ مستی ده کوتایه سهر سینکی و له چه شنی تارزان نزم و کپ ده ییوژاند و ده چووه بهر ئاوینه که و به رز ده یگوت: «به یانیت باش ئه ی پیاوی خوڼه میښی.»

پاشان ده چووه حه مام و به که فیکه ی هه نده رانی و بوئخوښ خو ی ده ششت و بیری له خوښه ویسته که ی ده کرده وه و توند دهستی به خویدا ده هیئا وخو ی هه لده گووشی و به ده م گۆرانییه کی خوښی فارسییه وه له حه مام ده هاته ده ره وه: «مستم مستم ساقیا دستم بگير» . . . بیری ده خشایه سهر کافکا و زمزمه ی ده کرده وه: «نابی پیاو قژی بو یه بکات، چ مانایه کی هه یه.»

بۆ خواردنی نانی به‌یانی ده‌چووه قاتی یه‌که‌م، خو‌ی له قاتی دوودا ده‌ژیا و ژنه‌که‌شی له قاتی خواره‌وه. ته‌نیا له کاتی خواردن و له بۆ‌ه‌ندی «کارگه‌لیتر» ده‌رۆیشه قاتی یه‌که‌مه‌و، هه‌لبه‌ت ئه‌ویش له رووی ناچاریه‌وه، ئه‌گینا ئه‌و که پیاو‌یکی خو‌له می‌شی بوو کوا بایه‌خی به خواردن و ئه‌وانیتری ده‌دا. له قاتی یه‌که‌مدا هه‌ر که چاوی به ژنه‌که‌ی و ده‌ستی له ده‌ستی و ده‌می له ده‌می ده‌که‌ت له بیری ده‌چووه‌وه که ئه‌م پیاو‌یکی خو‌له می‌شیه و نابیت بایه‌خ به هه‌ندی هه‌ستی شه‌هوانی خو‌ی بدات. تیرو پری ده‌خوارد و تیر و پریش ئیش و کاری ژن و شووی و پاشان هه‌مدیسان ده‌بووه‌وه پیاو‌یکی خو‌له می‌شی که ده‌بوا له هندستان و به لفه دوانه‌یی عارفه هیندیه‌که له دایک بوتای، واته «پۆشو» یان «مۆشو» یان، «شوشو» یان که‌سیکی وا....

به‌یانان به‌ده‌م بیر کردنه‌وه له نیچه و عارفه‌کانی هندستان ده‌گه‌یشه قاتی یه‌که‌ بۆ خواردنی نانی به‌یانی و پاشان رۆیشتن بۆ ده‌وام، هه‌لبه‌ت زۆربه‌ی کاته‌کان ژنه‌که‌ی له‌و عانه‌دا که ئه‌م بۆ نانی به‌یانی ده‌گه‌یشه قاتی یه‌که‌م له مالدانه‌بوو، له دووی کارو باری مال و پیداو‌یسته‌کانی ژبانی خو‌ی ده‌چووه ده‌ره‌وه. که‌وايه ئه‌و به‌یانانیش چاوی به ژنه‌که‌ی نه‌ده‌که‌وت. ژنه هه‌موو به‌یانیه‌که‌ خوانیکی خو‌شی بو‌ی ده‌پازنده‌وه و خو‌ی له مال ده‌رده‌چوو. خو‌له‌می‌شیه‌که‌ چاشتانه‌که‌ی به‌ تام و چیژیک‌ی زۆره‌وه ده‌خوارد و دواتر ده‌که‌وته په‌له‌ په‌له و خیرا فلچه‌ی ددانی ده‌دا و خو‌ی به‌ جلو به‌رگیکی جوان ده‌پازنده‌وه و دووباره به‌ر ئاوینه و بیر کردن له عارفه هیندیه‌کان و

ژنه ب پووسنی

میدیتیشن و دلداره که ی و سیکسی ژنه ژاپونیه کان و خوانه خوښه کانی ژنه که ی و پیاسه ی ههینیان و موناقلشه فهلسه فیه کان و هه موو پیاوه خو له میښیه کانی دونیا ته نانه ت هیدایه تی فارس زمانیش. له ئوتوموبیله که ی سهرده که وت، له گه ل ئه وه دا که ههستی ده کرد پیاویکی خو له میښیه، به خیرایی لئی ده خوری . به دم لیخوړینه وه جنیوی به و دنیا ییه ده دا: « ناخو بارودوخی ئه م کوردستانه که ی چاک ده بیت»... «ئامان له و خه لکه نه فامه»، «ئه ک له دایک»، «سهر سهر ئه شا ئه و ژنه که مژه یه چو ن پری پیدراوه سیاقه ت بکه ت هه ی گوو به ریشی باوکت بو شو فیریت ». جنیوی ده دا به خه لکی تینه که یشتوو له یاسا کانی شو فیری ، به پولیسی چوار پریان و به چرای ترافیک و به حکومته تی گیل و که مژه و به ژنه سو زانییه زور گرانه کانیش چوونکه ئه و ژنانه زور جوان بوون و دهستی خه لکانیک وه کوو ئه م نه ده که وتن و به م بو نه وه حکومته و یاسا و زل هیز و سوال که ر و بانزینی گران و گوشت فروش و خاوه نکاره که ی و هه موو فهلسه فه کان و به گشتی ته واو دونیای به تاوانبار ده زانی و له هه مان کاتیشدا پیی و ابوو لفه دووانه ی عارفیکی هیندیشه. له ده و امدا به تووره یی ده رده که وت. هه موو کاتیک به ناو چاو گر ژیه وه سه یری خه لکی ده کرد به تاییه ت ئافره ته جوان و قه له وه کان، ده نگی لیان به رزه وه ده کرد و به دزیه وه بی ئه وه خویشی تی بگه هیئت بو سمت و که م هری ئه و ژنانه ده پروانی و نا کاو بیری ده که وته وه ئه م خو ی بو خو ی خو له میښیه کی تی بگجار ته واوه و نا کاو دهینه پراند: «کوره بابه من ده بووا له هندستان له دایک ده بووم نه ک له م ولاته. . بریا

که سیټک منی ده کوشټ. ..ئاای که خلاس ده بووم ئه وکات...بریا
 که سیټک منی ژاکاوی ده چنی.....ئای که من توورهم توورهم»
 له کاتی ئیش و کاردا، له ژورره تایبه تیه که ی، جار و بار که
 ژورره که ی چوّل ده بوو هه وّلی ده دا خوّی به میدیته یشنه وه
 خه ریک بکات و پوّحی خوّی هینوۆتیزم بکات و بینرته سه ر
 دلّداره هه نده رانییه که ی. به رده وام له شک و گوماندا بوو،
 هه ستی ده کرد دلّداره که ی خه یانه تی لیّ ده کات و هه موو
 پوژیک له گه لّ پیاوۆکیتردا ده خه ویت. هه لّ به ت به دزی
 خوّیه وه وا بیری ده کرده وه، خوّی له خوّی گیل ده کرد، واته له
 خه یالانه خوّی گیل ده کرد، چوونکه ئهم خوّی به پیاوۆکی
 خوّلّه میشی ده زانی و عاری له ئیره یی و میره یی ده هات و
 نه یده وپرا خوّی غیره بکاته سه ر شتیک به نیوی ژن. له کاتی
 میدیته یشنه کانیدا هه رکه که س ده هاته ژورره که ی و خه لّ وه تی
 لیّی تیک ده دا، بارانی جنیوی به سه ر که سه که داده باراند و
 تووریه یی که ی دووقات ده بووه وه. دونیای به تاوانبار ده زانی و
 که سه که ی وا له روو ده برد که کابرا پیّی وابوو که تاوانی له
 ده رحه ق پیّغه مبه ریّک کردووه.

ئیواران پاش ده یان موناقله ی زه رد و سوور له سه ر فه لسه فه ی
 کوّن و ئیستا و عیرفان و ئایین له گه لّ هاوکاره کانیدا، هیلا ک
 و ماندوو ده هاته وه بوّ مال، یه ک دوو چرکه گوّی له ده نگ و
 دوونگی مالّ هه لّ ده خست و دواتر ده چوووه ژورره که ی له قاتی
 دوودا و ده رگای هوّلّه که ی قفلّ ده کرد و له سه ر سه نده لّیه که ی
 داده نیشټ و چاوه کانی ده نووقاند و ده جار قوولّ و له ناخه وه
 هه ناسه ی هه لّ ده کشا و پاشان به خه یالّیکی ئاسووده وه فیله می

سووپه‌ری ده‌خسته سهر له‌بتابه‌که‌ی.

زۆرت‌ر‌ه‌زی له‌هیه‌نه ژاپۆنییه‌کان بوو، پاشان به‌ده‌م‌ پ‌روته‌وه‌ بوویندا مه‌شروویکی فینکی تی ده‌کرد و قومیکی هه‌ل‌ده‌قۆراند و په‌قه‌می د‌ل‌داره‌که‌ی ده‌گرت و نزیکه‌ی ۴۰ ده‌ققه‌ پیکه‌وه‌ ده‌دوان. هه‌ل‌به‌ت‌ گه‌ت‌گۆیه‌کی زۆر پ‌رۆش‌ن‌بیرانه و خۆله‌ م‌یشیانه له‌ سهر‌ فه‌لسه‌فه و ئه‌ده‌بیات و به‌تایبه‌ت‌ کارکردی یوونگ له‌ باری ده‌روونییه‌وه له‌ سهر‌ ئه‌ده‌بی ئی‌رۆتیزم و بۆچوونه‌کانی فرۆید و له‌ هه‌مان‌ کاتیشدا سه‌یری فیلمه‌که‌ی ده‌کرد و هه‌رگیز نه‌یده‌ه‌یش‌ت‌ د‌ل‌داره‌که‌ی له‌وه‌ زعه‌ی ت‌یگه‌یه‌ت‌ و به‌وه‌ پ‌ه‌ری پ‌روونا‌ک‌ب‌یرییه‌وه‌ گه‌ت‌گۆی ده‌کرد. پاشان که‌هه‌ستی به‌ئارامی ده‌کرد و مورتاح‌ ده‌بوو، بی‌ئوه‌ د‌ل‌داره‌که‌ی ت‌یگه‌یه‌ت‌ م‌ال‌ئاوایی ل‌یی ده‌کرد و له‌ سهر‌ قه‌ره‌ویله‌که‌ی خه‌وی ل‌یی ده‌که‌وت، خه‌ویکی زۆر قوول و خۆش. ئه‌وه‌ پ‌یاوه‌ خۆله‌ م‌یشیه‌ هه‌ل‌به‌ت‌ ه‌یچ‌کات‌ بۆی پ‌روون نه‌بووه‌وه‌ که‌ بۆچی زۆر‌به‌ی شه‌وه‌کان خه‌وه‌ به‌ سیندریلاوه‌ ده‌بین‌ت‌. زۆر‌ه‌زی له‌ ئه‌ده‌بی فارسه‌کان بوو و ده‌یزانی فارسه‌کان به‌ سیندریلا ده‌ل‌ین «دختر خاکستر نشین» واته‌ کچی دانیش‌توو له‌خۆله‌ م‌یش». ئه‌وه‌ شه‌وانه‌ که‌ خه‌وی به‌ سیندریلاوه‌ ده‌ده‌ی بیری «یوونگ» ده‌که‌وت و زۆرت‌ر و زۆرت‌ر و زۆرت‌ر له‌ هه‌میشه‌ه‌زی له‌ ژیان ده‌کرد. هه‌ل‌به‌ت‌ به‌ دزییه‌وه‌، به‌ دزی خۆیه‌وه‌، ئه‌گینا ب‌روای به‌ خۆی ه‌ینا‌بوو که‌ ئه‌م‌ پ‌یاویکی خۆله‌ م‌یشیه‌ و بایه‌خ به‌ ژن و سۆزانی و ژیان‌نادات‌ و به‌رده‌وام له‌ دووی که‌شفی په‌هه‌نده‌کانیتری ژیان‌دایه‌ و هه‌ر‌ ده‌بوا له‌ هندستان به‌ لفه‌ دووانه‌یی عارفیکی هندی له‌ دایک‌ ب‌بوا‌یی. عارفیک به‌ نیوی میشۆ، تیشۆ، فیشۆ یان‌شتیکی وا.

شهرت بیت ئیدی نه هیلم بگه رپته وه

پیم نه گوتبوو ده مهه ویت بچم، بهس ئەو پئی وابوو که گوتوومه ده پۆم . هیلی ئینته رنیتته کهم به هیز نه بوو، لیکیدا ، لیکیدا ده پچرا، پئی وابوو که نووسیوومه من ده چم ، بهس گرنگ ئەوه بوو که ئەو نه یگوت مه پۆ، منیش فه یسبوو کم لپی داخست و له خهت ده رچوووم. بۆ خۆم پۆیشتم. پۆیشتم تاکوو که یستمه شه قامیکی هه زار په نگی پاییزی.

هه موو شتیکی له وۆ په نگین بوو. به ده م پۆیشتنه وه هه ستم به سیبه ری په له وه ریکی مه زن کرد، له ئاسمانی سه ر سه رمدا ده سوو رایه وه. په له وه ریکی خۆله میشی بوو له چه شنی هه لۆیه کی زوۆۆر مه زن. له چاوتروکانیکیدا چنگی پیمدا کرد و هه لمیگرت به ره و ئاسمانیکی خۆله میشی دای له بال .

په له وه ره وه کوو گه رده لوول رایچی می کردو به ره و سه ره وه ی هه وه ره کان بردمی. بۆ نیوان هیلانه یه کی خۆله میشی له په نگی چاوه کانی خۆی بردمی.

پاش ماوه یه کی کورت په له وه ره خواردنیکی سه یر و سه مه ره ی هیئا و له به رده می مندا داینا. نه مده زانی چییه و له چی ساز کرا بوو ئەو خواردنه، بهس من لیم خوارد ته نیا له بهر ئەوه که له برساندا نه مرم. تا چه ند پۆژیک په له وه ره له و خواردنه ی ده هیئا. به خواردنی ئەو خوراکه نه تینووم ده بوو نه برسی و ته نیا کاری په له وه ره که شه یری کردنی من و بهس .

به چاوه خوځله میښیه کانییه وه قوول و قوولتر، به پرامانه وه سهیری منی ده کرد. پاش چند روژ په لهور رویشته و ئیدی نه گه پرایه وه . منیش برسی و تینو به ته نیا له و هیلانه یه مامه وه .

پاییز کولمی له کولمی زستان سواند بوو. ههوا سارد و سارتر ده بووه وه، منیش برسی و ته نیا له و هیلانه ئاسمانیه دا له و به سه رهاتم بیرم ده کرده وه .

روژیک گه یشته که له هه وره کانی ژیر هیلانه که به فر داوهریه خوارئ. من له و هیلانه یه وه سهیری کله به فره کانم ده کرد و گریان گرتبوومی. « ئایا که ی زستان ده گه یشته ئامیزی ئه م هه وره که هیلانه خوځله میښیه که ی منی له سهر هه لگرتبوو.؟» په له وهر ئیدی نه گه پرایه وه. من دوور ده مروانی و روژ له دوا ی روژ هه ستم ده کرد که ئیدی نه برسیم ده بیته و نه تینوو. ته نیا هه ستم ده کرد که گوړانیک له پ یشدایه. گوړانه که خه ریک بوو به سهر مندا بیت چوونکه منیش خه ریک بوو په ننگم بگوړدریت بو په نگی خوځله میښی ، خه ریک بووم له چه شنی هیلانه و هه وره کانم لیده هات.

پاش به فر، باران ده سته یی کرد . له و سه ره وه هه ستم ده کرد وه رزه کان له گوړیندان. سه ره تا به فر دباری و پاشان باران . له حالیکدا ده بوا سه ره تا باران بیاریایی دواتر به فر به لام به پیچه وانیه یه ک داده بارین به فر وباران.

خوړ ، خوړ بارانی پاییزی رووی له زستان کرد بوو، ساردی سارد. په له وهر نه هاته وه، منیش به و په ری خه مه وه ده ستم کرده گریان.

وا ده گریام به خوړ، هه ر ده گریام بیوستان ده گریام، به دهم

گریانه وه له بهرێکه وه خۆله میشتیر ده بوومه وه. رێک وه کوو
پهنگی په له وه ره که م لێهاتبوو.

وا ده گریام که هیلانه که لیوانلیو بیوو له دلۆپه فرمیسه که کانی
من. ئاسمانی ژێر هیلانه کهش ههروا له باریندا بوو. من
و ئاسمان به خوڕ له باریندا بووین، ئه وه به باران و منیش
به فرمیسه که کانم. دونیامان خوساندبوو.

که سه رم به رزه وه کرد بینیم که ته نیا یه ک گه واله هه ور له نیوان
چاوه کانی ئاسماندا ماوه ته وه ئه ویش خه ریک بوو له زوو ترین
کاتدا بیته باران. سارد بوو، زۆر سارد.

ئیدی سه بر کردن بئ سوود بوو بۆیه خۆمیش کو لم له کو لمی
ئه وه وه رزه سواند و بریارمدا بیمه باران وه کوو فرمیسه که کانم.
سه رم داخسته وه. دیسانه وه ده ستم پئ کرده وه هه ر ده گریام.
دیار بوو به فر له ئارادایه ، به فریکی سارد. ده تگوت دونیا
که وتوه ته بازنه ی به فر و بارندا.

پاش ماوه یه کی کورت ئاسه وارێک له هه وه ره کان نه ما بوو ته نانه ت
هه وه ره که ی ژێر هیلانه که ی منیش بئ ئه وه که من هه ستم
کردیته بیوو به باران و داباریوو هه سهر زه وین. نیوه یه ک
له هیلانه که یش خه ریکی دابارین بوو، ئه ویش ببوو به باران.
ته نیا من ما بوومه وه له و ئاسمانه دا. نه هه ور و نه هیلانه
هیچیان نه ما بوون و لێزمه باران له باریندا بوو که منیش
بریارمدا که بیمه بارانێکی سارد.

داخۆم چ پێوه ندیه ک بوو له نیوان ئاسمان و من و هیلانه و
په له وه رێکی مه زندا؟ هه ر تینه گه یشتم..

نیوه یه ک له من ببوو به باران یان فرمیسه که نازانم تیکه لی یه ک

ببووین و سه‌یر له‌وه‌دا بوو که چاک تیگه‌یستم که ته‌نیا له من هه‌ردوو چاووم و زارم ما بووه‌وه .

زارم که دیار نه‌بوو چ ده‌لیت ، ئایا ده‌یگوت : « ئااه؟ » یان « په‌له‌وه‌ره‌که له‌کویتت؟ » یان « چ سارده؟ » نازانم زارم چی ده‌گوت. سه‌یریانم کرد . سه‌یری چاوه‌کانم و ده‌مم، که‌ی ده‌یانوو‌را ئه‌وانیش کو‌تایی به‌خو‌یان به‌ینن... « ئه‌ی چااا، ئه‌ی ده‌م خیرا که‌ن دره‌نگه... »

خه‌ریک بووم کو‌تایی به‌ینمه‌هه‌موو شتیک که‌ ناکاو له‌ دووره‌وه‌ له‌ن یوان باران و په‌هیل‌ده‌دا، په‌له‌وه‌ره‌که‌ به‌ره‌و من ده‌رکه‌وت ، په‌له‌وه‌ر بالی لیده‌دا و ده‌هات، ئیدی خه‌ریک بووم په‌کسه‌ر بيمه‌ باران و فرمی‌سک که‌ په‌له‌وه‌ر هات و به‌ چنگه‌کانی هه‌لمی‌گرته‌وه‌ به‌ره‌و زه‌وین.

په‌له‌وه‌ر دونیای له‌ به‌ر چاوامه‌وه‌ کرده‌ ته‌م و مژ و له‌ چاوتروکانیک‌دا له‌سه‌ر زه‌وین دامی نا. وه‌کوو جاری جارانم لی‌هاتبووه‌وه‌ . ژنیکی ته‌واو ری‌ک و پی‌ک. به‌جووتیک چاو و ده‌م و ده‌ست و قاچه‌وه‌، وه‌کوو پی‌شترم لی‌هاتبوو.

رامده‌کرد له‌ شه‌قامیکی پایزی‌دا و ده‌مه‌ه‌ویست بگه‌رپمه‌وه‌ سه‌ر هیلی‌ خواه‌ی ئینتیرنیته‌وه‌ و نازانم ئه‌مجاره له‌ مه‌سینجره‌وه‌ بلیم «بیرت ناکه‌م»؟ یان له‌ فه‌یسبووکه‌وه‌ بلیم «شه‌رت ییت ئیدی نه‌هیلم بگه‌رپته‌وه‌»؟

رامده‌کرد . سیبه‌ری په‌له‌وه‌ریکی ئیگجار مه‌زن به‌ سه‌ر سه‌رمه‌وه‌ بوو، که‌ جوان سه‌یرم کرد په‌له‌وه‌ریک بوو زه‌ردی زه‌رد ده‌قاوده‌قی من .

برپارمدا که له‌فه‌یسبووکه‌وه‌ پیی بلیم: «رۆحه‌که‌م.»

زَننه ب بووسنی

رامده کرد له شه قامیکی پاییزیدا . ئایا ئیستا بگریت یان تاوئیکیت،
رامده کرد و زمزمه م کرد «قه شه ننگه که م.»
رامده کرد له حالیکدا منیش زهردی زهرد هه لگه را بووم له چه شنی
په له وه ره که . له دلی خوئدا گوتم، «تازیزه که م بگه پرییه وه.»

دهسکه وتی لافاوه ره شه که

سی و چند پوژی ره بهق له پیکهاتنی ئەم چالاهه بی بنه
تیده په پریست و له هه مان میژویشدا بوو که لافاوه ره شه که
هات و هه زاران شتی له گه ل خو دا برد.

هه ل بهت پاش ئاکامی لافاوه که بوو که ئەم چالاهه بی
بنه، به ران بهر به بینای سه رگول ده رکهوت و خه لکی بینا که ی
دل په رو ش کرد و له هه مان کاتدا خه لکه که که وتنه باز نه ی
چاوه پروانیه کی کوشنده وه.

لافاهه پاش بیست کاتژمیر ئاکامی پی هات و چالاهه مان لی
وه ده رکهوت. خه لکی بینای سه رگول ته لیفو نیان بو دایره کانی
پولیس و شاره وانی و کاره با و ئاو کرد.

پاش یه ک کاتژمیر چند به پرس و کاره مندی ئەو دایره گه له
خو یانیان گه یانده بهر ده رگای بینا که و ده ستیان کرده قسه
و باس و پراویژ کردن و هه لسه نگانندی بارود و خی چالاهه که.
پاش ماوه یه ک قسه و باسی بی سه ر و بهر هه موویان هاتنه
سه ر ئەم رایه که با شترین ری کار ئه و یه که جار ی خه لکی
بینای سه رگول خو یان له چالاهه که بیاریزن و لی نزیك نه بنه وه
تا کوو له کاتیکی دابین کراودا پسپوران بنیرنه سه ری به لکوو
کی شه ی ئەو چالاهه چاره سه رب کریت .

که سی کیش له ته نیشتی چالاهه که دا، تابلویه کی سووری دانا که
له سه ری نووسرا بوو: «جی مه ترسیه».

چالوئیکى سه رسوورپهینه ر بوو. نه ئاوی تیدا بوو و نه هیچ شتیکیتری پییه وه دیار بوو، ته نیا بونیکى کون و زور ناموی لی بلاو ده بووه وه.

هه لبهت وا نه بوو که بونه که به بهر بلاوییه وه بگاته ئه وپه ری شه قامدا، نا، وا نه بوو، به لکوو ته نیا ئه گهر زور له چالاه که نزیك ببوايته وه هه ستت به و بونه کون و میژوییه ده کرد.

بونیک که ئه گهر هه ستت پیی بکردایى بیگومان تژی ده بوویت له ناهومیدی و خه مۆکی و له پر شه وه زهنگی خه م ده روئتی داده ته نی وتووشی نه هامه تی و خه فته ده بوویت .

به س پرسیار ئه وه بوو که ئایا ئه و بونه بونی چ بوو؟

له و کاته دا که س نه یده زانی ئه وه چیه و بو ئه و بونه وا له خه لک ده کات و هه ستیان به ره و ناهومیدی و خه مدا ده بات . که س لیی تینه ده گه شت، خه لک هه ر ئه وه یان لی ده هات

که به راستی خویمان له و چالاه بپاریزن. نه ک ته نیا ئه وان به لکوو ته نانه ت پشيله یه کیش نه ده هاته قه ره ی چالاه که دا. من خوّم هه ر چه نده هه ولّم دا که له وینه ی بهر پرس

و کارمه ندی دایره کانه وه خوّمی لی نزیك بکه مه وه، پیّم نه کرا. له راستیدا من که سیکی زور ترسه نوکم به تاییه ت زور له و چالاه ده ترسام و نه مده وپرا لیی نزیك بیمه وه.

من له قاتی سیی شووقه ی هه شتی بینای سه رگولدا ده ژیم. هه موو شه وپک له ده لاقه ی هۆله که مانه وه بو چالاه که ده روانم .

رپک له کاتژمیری چاره کى بو بیست و چواری یه که مین شه وی کوئایی لافاه که دا بوو که چاوم به سیبه ری «ئه و»

«کهوت. هیدی، هیدی له ناخی تاریکیه که خزایه ده ری. به دزییه وه خوئی له بن دیواره که، به ره و چالاه که کشا. پاشان به ته واوی ئه وم بینیه وه. به رزین بوو، کورپه چاو سهوز و جوانه که ی شوقه ی به رانه رم. واته شوقه ی نو.»

به رزین، کورپه ده سالانه که ی شهرمین خان، له و کاته دا له وئی چی ده کرد؟ ئه و مناله ده بووا له و کاته دا خه وتبایی. به په له ده لاقه م ئاوه لا کرد و به نهرمی بانگم لئی کرد: «به رزین... هوی به رزین له وئی چی ده که ییت؟» به لام له پر به رزین نه ما، له به رچاوانم نووقم هه لگه را. ده لاقه م داخسته وه و له م دیوی شووشه که وه هه مدیسان بو ده ره وه روانیم .

به رزینم لی ده رکه وته وه، خیرا ده لاقه م کرده وه، ناکاو به رزین نه مایه وه. خووف دای گرتم و ده لاقه م داخسته وه. چه په سام، چه مانایه کی بوو ئه مه؟ که جوان سه یرم کرده وه، به رزینم لی دیار که وته وه. جو له م لی برا.

هیچم نه کرد. وازم له ده لاقه هینا و ته نیا بومه سه یرکه ری به رزینه ته ماویه که ی دراوسیمان. پاش تاویک، به رزین، سه ری به رزه کرد و ده ستی به ره و من راوه شانده، ده تگوت خه ریکه هه ره شه م لیده کات.

به رزین له و کاته دا موبایلکی به ده سته وه بوو، موبایلکی گه وره تر له موبایلی ناسایی. ده نگی خه رخری موبایله که یم ده بیست. ئه و ده نگی هه ی چی بوو؟ پیمووا بوو به رزین قسه هه کی پییه و ده یهه ویت شتیکم پی بلیت، نه کا شهرمین خان لئی داوه وئه میش تو راوه و له مال ده رچووه؟ ها؟ نازانم به راست، ناتوانم هیچ بریاریک بده م چونکه شهرمین هیچکات

له کورځه جوانه‌که‌ی توورځه نه‌ده‌بوو چ بگاته ئه‌وه که لیدات ، ئه‌ی کیشه چ بوو، گالته بوو یان....ده‌بوا تیبگه‌م، دیسان ده‌لاقم کرده‌وه، به‌رزین نه‌ما و جه‌سته‌ی من له ته‌وژمی ترس و خوځدا هه‌ژا و ده‌لاقم که‌م داخسته‌وه و بو کاتژمی‌رم روانی. کاتژمی‌ر ۲۴ بوو.

به‌ره و ده‌رگای شوقه رامکرد، ویستم شه‌رمین خان ئاگادار بکه‌مه‌وه . له مال چوومه ده‌ری. هه‌تا شوقه‌ی ئه‌وان چواره‌ه‌نگاو بوو.

رویشتم.هه‌موو شوینیک تاریکی تاریک بوو، نازانم له‌سه‌ر چی گلۆپی هۆله‌که‌یان داخستبوو. ده‌نگوت دانیشتوانی بینای سه‌رگول به‌گشتی مردوونه. ده‌نگ نه‌بوو. چنه‌د ساتیک به‌رانبه‌ر به‌ ده‌رگای شوقه‌ی شه‌رمین خان ږاوه‌ستام ، ئه‌و تاریکی و بیده‌نگیه‌ خستمیه گنژاوی دوو دلپیه‌وه « له‌وانه‌یه به‌هه‌له‌ بم، له‌وانه‌یه خه‌یالم کردبیت، خوځ دایگرتووم...ها؟» په‌شیمان بوومه‌وه و به‌ په‌له‌ گه‌ږامه‌وه شوقه‌که‌ی خوځ و ده‌رگاکه‌م له‌م دیودا قفل کرد .

به‌یانی خیرا هه‌ستامه‌ سه‌ر خوځ و بئ ئه‌وه ده‌ست وده‌م و چاوځم بشوځم، ده‌رگای شوقه‌م کرده‌وه، پښووستی نه‌ده‌کرد له‌ مالی ئه‌وان بچه‌مه‌ پیشه‌وه، چوونکه‌ به‌و په‌ری ږووناکیه‌وه، هه‌موو شتیکم لئ دیار بوو، به‌ تابه‌ت قفله‌ زیوینه‌که‌ی سه‌رده‌رگای شوقه‌ی مال شه‌رمین خانیش. له‌ مالدا نه‌بوون.

تاکوو ئیستاش که‌ ده‌یان ږوژی ره‌به‌ق، له‌ ده‌رکه‌وتنی ئه‌م چالاره‌ بوگه‌نه‌ تیده‌په‌ریت، ئه‌وان هیشتاکه‌ نه‌گه‌ږاونه‌ته‌وه بو مال به‌لام من هه‌موو شه‌ویک به‌رزین له‌ هه‌مان

کاتی دیاری کراودا ده بینمه وه و له گه لیدا ده کهومه بازنه ی یارییه کی سحرییه وه.

ئهمشه وه، سی و چه ندمین شه وه و ئیدی من له م بارودوخه نائاساییه وه پرهز بوومه. ده مه ویت گری ئهم چیرۆکه بکه مه وه . چیرۆکی خۆم و بهرزین و ئهم چالاره بی بنه.

کاتژمیر بیست وسییه. خیرا ماتتۆه کهم ده پۆشم و سه ر پۆشیک ده خمه سه ر پرچه کانم و پرچم ده شارمه وه و سه ر پاییه کانم له پیده کهم و ده چمه چیشته خانه و چه قوه تیزه که هه لدگرم و خیرا نووکی یه کئ له قامکه کانم ده بېرم و خوئی زۆری تئیدا ده پۆینم.

سوئی وه خته له دلم بدات و له سه ر خو بچم، به لام له م تیفکرینه بزه ده نیشیتته سه ر لیوانمدا، چوونکه له چه شنی ئه فسانه کۆنه کان له گه ل چاره سه ر کردنی ئهم کیشه یه هه ل سووکه وتم کردوو.

هه ست به یارییه کی زۆر گهرم و گوپ و وروژینه ر ده کهم. ئایا یاری بوو؟ نا، بو ئه وه که خۆمی له گه لدا را بینم ئه و روداو ه سه یره م خستبووه بازنه ی یاریدا، به لکوو ترسه نو ستالۆژیکه کهم، له خو، دوور بخه مه وه.

به کوته په رویه ک قامکه برینداره کهم ده به ستم و له چاو پهروانی بهرزیندا ده چمه بهر ده لاقه وه. ژانی برینی قامکم ناهیلێت دیسان خو ف بکه م و له وینه ی شهوانی رابردوو ئیختیاری هه موو کاریکم له ده ست بده م . سه یری کاتژمیر ده کهم . کاتیه تی . چاره که سه عاتیک ماوه بو هه مان کاتژمیر واته هه مان کاتژمیری بیست و چواره که.

یه که مین ئاسه واری ده رکه و تنی سیبه ری به رزینم لئ ديار ده بیت. خیرا به ره و ده رگای شوقه کهم راده کهم .

له مال ده چمه ده ری. تاریکی و بیده نگی بینا که هه مديسان خه ریکه تیکم ده دات و ترسه کهم تیدا ده ورژینیتیه وه، خه ریکم له چه شنی شه وانی پیشم لئ بیت به لام ده رفه تی ناده می و خیرا ترس له بیری خۆم ده به مه وه و له پلیکانه کان به ره و خوار ده مه وه و ده روزه ی بینای سه رگول به هیواشی ئاوه لا ده کهم .

با، خۆیه تی ، به رزینه. به جل و به رگیکی جیا وازه وه، له لیوی چالآوه که دا پاره ستاوه. خۆم ده خمه په نای دیواریکه وه. به رزین سهیری ده لاقه ی شوقه که ی من ده کات. ده سه سرپیکی سپی به ستووه ته بهر ته ویلیه وه و جلیکی دریز و رهش و سپی و ورشه داری له بهردایه، جلیکی وا دریز که ده گاته سه ر پیلآوه ره شه بریکه داره کانی.

وه ی ی ی که ئه م منداله چهنده جوانه و ئه م جله ی چهنده لیی دیت، به لام تیمه ی کورد هیچکات له م چه شنه پۆشته گه مانه نه بووه و تا کوو ئیستاش من شتی وام له بهر خه لکی ئاسایدا نه بینییوه. گویم له ده نگی خره خری موبایله گه وره که یه تی. خۆم له به رزین ده رده خه م .

چه ندین جار ویستم چیرۆکی خۆم و به رزین و چالآوه بی بنه که بو گه وره پیاوی بینای سه رگول بگیپمه وه و داوای لئ بکه م یارمه تیم بدات تا به جوړیک ئه م کیشه یه چاره سه ر بکه م ، به لام هه ر که به رانه ر به ئه و پاره وه ستام و سهیری ئیو چاوانیم ده کرد و ده مه ویست سه ر قسه دا بینم ، له ئان وساتیکدا په شیمان ده بوومه وه و پام ده گوږدرا، چوونکه هه رکه

زنگه ب پووسفی

سهیری ناو چاوانی ئه هوم ده کرد ههستم به پووچه لیه کی رهش ده کرد و بوئی ته زوهینه ر و ناحهزی مردن، دایده گرتم. ده تگوت سهیری چالوویکی بی بن و خو فناکم ده کرد. نیگای مودیری بینای سه رگول و سارد بوو که قهت نهیده هیشت لئی نزیکه وه بم و قسه ی لا بدرکینم .

له وانهش بوو که ئه گهر باسی شهوانی رابردووم بو بگپراپته وه له وینه ی شهیتان له قاقای پیکه نینی بدایت و قسه که ی لای دراوسیگان ده درکاند و به شیت یان لانی کهم به گه مژه نیومی ده ر ده کرد.

خوم له بهرزین ده رده خهم . پاییز خه ریکه کو تایی پی بیت. زستان له ئارادایه. بای پاییزی روو له من ده هاژنییت و توژیک ده مهینیتته خو مدا.

ده بوایی باشته ههستم به وه سه رمایه بکردایی به لام من له م کاته دا وه کوو ناگر ده سوتم و خه ریکم ده مه دلویک ناره قه ی داخ. له وانیه له پر بتکیمه سه رلافاوه نادیاره که ی سی و چه ند روژی پیشیش.

به ره و چالو هه ناگو هه لدینم و به هیواشی بانگی لیده که م: «به رزین... به رزین گیان.» به ره و من ده روانیت. زور له سه ر خو، ده لئی پیشتر ئاگادار کراوه که بریاره له وه کاته دا من له وئی بم.

چه نده نیگای له نیگای گه وره پیاوی بیناکه مان ده کات. ئاخه ر ئه م مناله که ی وا بوو ؟ ئه مه که ی ئاوا گوژدرا و من نه مزانی؟ هه لبهت ئه وه م بیستبووم که ماموستای قوتا بخانه کان ، هه ر له سه ره تاوه، له رووی یاسایه کی دابین کراودا هه ول

دهدەن منالەکان له سەر ئوسلوپییکی دیاریکراو رابینن و له گەڵ وانه کانیاندا فیڤی هەندی سرووت وشیعر و بیرو بروای نااسایان دهکەن، بەلام... چ بلیم؟ هەست دهکەم که ئەمەیان شتیکتره و جیاوازتره.

دیسانهوه ترسه نۆستالۆژیکه که دهتهزینتیهوه . سوۆ قامکم هییدی، هییدی خه ریکه له دلّم دەردهچیت. نا...نا....من پیویستم بهو ژان و ئیشهیهتی...بو ئەم کاته بوو که برینم له قامکم خست و خویم تیدا پژاندم...

به چهقۆ برینم تیخست بهلکوو سوۆ ئەم ئیش و ژانه، لهم کاته دا یارمهتی دهرم بیت، بهلکوو ترس نه مبات، بهلکوو سهر له کاری بهرزین و خوّم و چالاهه بوگه نه میژووویه که دهرینم . بریا بهزانیبای چ شتی منی له گەڵ ئەم بارودۆخه نااسایی و تهماویه موتوربه کردووه؟

بهرزین تۆزیک بو من دهروانیت و پاشان بهره و نیوان تاریکیه که ی پشت سهری دهسوورپتیهوه.

له ئان و ساتیکدا دهیان سییه ره له نیوان تاریکیه که، دهردهکهون و بهرهو بهرزین و من و چالاهه دین. هییدی، هییدی رواله تی ئەوانم لئ دهردهکهویت. پۆشراو له جل و بهرگ گه لیک له وینه ی جل و بهرگی بهرزین، به دهسهسپییکی سپی یان رهش له دهوور سهریاندا و پیلای رهش و سپی و بریکه دار له پێناندا. دهقاودهقی بهرزین.

که جوان سهیریان دهکەم ، دهبینم به گشتی هه موویان دهناسم ، دراوسیه کامن. ژن و منال و پیاوه کانیان پیکه وه لهوین و له چه شنی یهک بو من دهروانن.

زئنه ب بووسفی

وام بو دهرده که ویت که به راستی من گه مژھییکی ته ووام.
به لئی وایه گه مژهم. چ شتگه لیک له ته نیشتمدا رویان داوه و
من ئاگام لییان نه بووه. سهیر... سهیر.. به و خواجه گیلکیم بو
خۆم... یان له وانه یه که هر له سه ره تاوه ته و رباسی ئهم
رووداوه من بوومه و خۆم تیی نه گه یشتوومه، به لام بو؟
سهیری جل و بهرگی خۆم ده که م.

مانتوه که م په مه یه، پاره ی زۆرم بو کپینی سه رف کردووه.
زۆریش هزم له ئهم رهنگه یه، سه ره پۆشه که م زهرده،
پیلاره کانیشم سوورن، له م رۆژانه چوومه بازار و کپیم، له
نیگامه وه زۆر جوان بوون ئه و پیلوانه.

که سهیری جل و بهرگی ئه وان ده که مه وه له پر تژی ده بم
له شه رمه زاری به رانه به جل و بهرگی خۆم و له هه موو
شتیکی خۆم ته ریق ده مه وه. هه موویان به پامانه وه بو من
ده روانن و له وانه یه من بیه دلۆپیک ئارقه ی بی سوود و بی
بایه خ.

ته ق و پۆق و خرپه خرپی موبایله گه وره کانیان وه خته گویم
که پر بکات. له نیوان خۆیانه وه جیگام بو ده که نه وه، که واته
تۆش وه ره لامان. ناچار لییان ده چمه پیشه وه. لوی خواروی
مانتوه که م داده کشیمه خواره وه به لکوو یه که تۆز درێژتر
پیشان بدریت، چونکه مانتوه که ی من کورته هه لبه ت خۆ قاچ
رووت نییه و ده رییم له پیدایه به لام هر له خۆمه وه ته ریق
ده مه وه سه رم داده خه م و سه یریان ناکه م.

خۆم له خۆمه وه تژی بوومه له شه رمه زاری، هر نازانم بو،
له گه ل ئه واندا هه ست به جیاوازیه کی ئیگجار زۆر ده که م،

زئنه ب پووسفی

موبایله کهم هیچی لئ نه هاتوو، سه ره رای ئه وه که له کاتی تووڤ درانه کهم له ده ستم داکه وت و پئش له خووم داکوترایه بنی چالوه که . موبایله کهم ئیش ده کات، وه کوو جاری جارن. خیرا ره قه می مآل دایکم ده گرم ، ولامی نیه، مآلی خوشکم ، پوورم، پورزا کانم، هاوریه کانم ، ناااا سوودیکی نیه، له جه رس ده ده ن به لام ولامیان نیه.

ئیتا ده میکه ئه من له بنی ئه م چالوه دام. نه برسی ده بم و نه تینوو، نازانم پوژ بوته وه یان نا؟

ماچہ مه سسته سه رگه ر دانه كان

تۆ له په نای داریکی هه ره کۆنه وه دهرده کهوی. له چاوانته وه تیشکیکی ته ماوی بی به ره و من ورشه ی دیت. لیم نزیك ده بیته وه. به چپه وه داوای مه رگیکی کوشه نده م لیده که ی . وه ره ز بوویت، وه ره ز، به راشکاوی دیاره تۆ ئیدی له م کات و شوینه دا ناگونجیت . سه یرم ده که ییت و لیوه کانت به زمان ته پرده که ی، لیوه کانت چه نده به تامه زرۆ دیارن، داوای مه رگیکی بی شوین و کاتم لیده که ی.

کات هه مان داری هه ره کۆنه. میله کان ده میکه خیرا له سوورانان ، ئاوپر ده ده مه وه و بو دار ده پروانم. چه په ساو سه یری ده که م . ئه و میله ناسکانه چه نده به ته مه ن دیارن، بو تاکوو ئیستا

هه ستم پینه کردوو؟ سه یرم ده که ی: «تکایه ..خیرا.. ده ی.»
ئاخر من چیبکه م، ویستم لیپراوه، میشکم وه خته به ته قی .
چیبکه م، ده بی قوپی کامه ولاتی ره ش و داماو به سه رمدا بکه م،
ده پاریته وه: «ده ی، ده ی توخوا، خیراکه.»

ده پروم، به ره و داره کۆن ده پروم، ئای هه یاتم، ئه مه که ی تا ئه م
پاده یه وه ره ز بووی و من هه ستم پی نه کردبوو؟ هاااااا! که ی
وات لیها ت و من نه مزانیوه؟ هاااااا!

چاوانت بریبه ناوچاوانم و گوتت: «گۆردراوی هه ناسه که م.»
گوتم: «نا.»

له پر زلله یه کت لیدام و قیپراندت: «ئه وه بزانه ده تکوژم به و

خوایه تۆ ده کوژم و پاشان خۆشم ده کوژم.» هیچم نه گوت
 وه کوو شیتته کان له وی هه لاتى و تاچه ند رۆژ دیارنه مایت.
 «ده ی هه ناسه که م ده ی خیراکه»....

ئیدی هیچ نایژم. خیرا به ره و داره کۆن هه لدیم، چاوه پروانى
 بیسووده چه یاتم، ده بئ ده سه به کاریم. ده ستم دریز ده که مه وه،
 بیگومان ده ستم ناگاته ئه و میلانه، میله کانى ئه و کاتر مییره زۆر
 له منه وه دوورن، به لام ده ستمى من کیشى دیت ، ده ستمى من
 به ره و میله کانى زه مه ن کیشى دیت.

ده ستم ده پروات ، چه زت لییه بزانی چۆن چۆنى ده ستم ده پروات؟
 چه زت لییه؟ هااااا! ده سه یرم بکه بزانه من چۆن واده که م،
 نا... به داخه وه که بیسووده، تۆ ته نانه ت چه ز نا که ی بزانی من
 چۆن وا له ده ستم ده که م . سیحره یان چییه به لاته وه گرینگ
 نییه. ته نانه ت سه یریشم نا که ی ت، دلۆپ ، دلۆپ فرمیسک
 له چاوانم ده وه ریتته خواری.

ده ستم کیشى دیت و له دارى کۆن خو ی هه لده کشیت، ده زانى
 چۆن؟ ده زانى؟

ده گو ی بگره سه گباب، گو ی بگره، نا نا نا، تکایه مېووره
 چه یاتم، ئه و جنیوه له زارى من نه هاته ده ری، برپا بکه له زارى
 منه وه ده رنه چووه ، من ئه وه م نه گوت. من گوتم:» به قوربان
 گو ی بگره، دلکه م گو ی بگره، سه یر، سه یر بزانه چۆن ده ستم
 کیشى دیت.

تۆ به رده وام چه زت له م کارانه ی من بووه، ئیستا که بۆ سه یرم
 نا که ی ت جارن به چه په ساوییه وه سه یرت ده کرد. . ده ئیستا بۆ
 وایت، سه یرم نا که ی، که وایه من دریزه به کاره که م ده ده م ، با

، دريژه به کاره کهم دهدهم و ره همیشه پیناکه م ، بهزه ییم پیتا
نايهت . ئەتۆ کوا دهزانی بهزه یی یانی چی؟
تۆ ئەگەر بتزانیایه بهزه یی چیه داوای مه رگت له من نه ده کرد.
ئەویش مه رگیکی ئاوه ها.

ئێستا دهستی من وه کوو بنیشتی ژیر ددانه کانی مندالیکی
لپهاتوووه که به دوو قامکی بهردهوام ده یکی شیت. دهستم کیشی
دیت و ده پروات و ده گاته میله کۆنه کانی کات. له ئان و ساتیکدا
میله کان هه لده که نم و ده یانه ئیمه خواری .

سهیره هه یاتم بۆ تا کوو ئیستا له ته مهنی ئەم میلانه بیرم
نه کرد بووه وه ؟ به ره و تۆ ئاور ده ده مه وه ، ساردو بیگیانی وه کوو
مردوووه کان، پیموایه له و کاته وه که بریاری مردنت به خۆت وخۆم
دا ره نگی مردووت لینیشت.

به ره و تۆ راده کهم، با ده بی به قسه ت بکه م، ئەمجاره بیگومان
به قسه ت ده که م، دهستم ئاسایی ده بیته وه ، ده قاو ده قی ئەو
دهسته که ی ترم، دیم، به ره و تۆ دیم، راده وه ستم و بانگت
لیده که م: وه ره ه ه

به ئەسپایی به ره وه من وه رده چه رخیته وه و دیت، دیت و
له بناری ئەو چیا سپیه راده کشی . تۆ زیوینی، له رهنگ و وینه ی
مانگ ده که ی، ئەوه نده زیوین، که له و بناره سپیه سپیتر له
به فر ده رده که ویت .

راده کشیت و دوو لیه ته ره که ت لیکده نیی. زارت وه کوو سیوکی
ته ر و سپی ده که ویت ته پيش چاوانم . دهسته کانت ده خه یته
سه ریه ک و له سه ر سینگت دایانده نی و بیده نگ ده که ویت ته
بازنه ی چاوه روانییه کی ون و داخراودا .

ئای که چهنده به تامه زرو ديارى. له ش ولارى زيونت
ته نانه ت لهو بناره سپيه وه دياره و ورشه کانت تا ئه و ديوى
چياکان ده روځن.

دايکم گوتى: «وه لاهى پيموايه تو سحرکاري، باس له چيه وه
ده که يت تو، ورشه و پرشه ي چى ئاخر، ئه م به سته زمانه
ورشه و مرشه ي له کوځ بو... راستم پيلى کچى نه تو چيت
ده رخواردى ئه م هه ژاره داوه که ئاوا تيشكى لي به ربووه ئاخر
کوځر بيت ياخوا، بو وات له م به سته زمانه کردووه؟»

کفر کفر، کفره کانى دايکم کوځايان پى نه ده هات. من
ده مگوت: «ئه م کفرانه له ئاکامدا سه رمان ليده شوځينن.» تو ش
پيده که نيت و ده تگوت: «کچى کفرى چى و قسه ي قوځرى چى
واز بيته حه ياتم ژيان نه مه يه که ده يينى، له چى ده گه رى
دل که م، ژيان نه مه يه و به س.»

ميله کانى کاتژمير به چه پ و راست له سه ر سينگندا داده ني م.
بروا بکه نه مه ئيدى يارى نييه . يارييه کانمان ئاکاميان پي هاتووه
حەياتم.

له وانه يه له قسه و بيرو بروا کانت پاشگه ز بوويته وه؟ هااااا؟
له وانه يه ؟ نازانم . په نگه هاتبيته سه ر نه م بروايه که پاش
مردنت، له دونيايه کيتردا ده ژيت، يان ديسان زيندوو ده ييته وه؟
هاااا؟ هاتوويته سه ر نه م برياره؟ نه ي چوځ بى قسه و باس
داواى مه رگيکى ئاوه هام ليده که ي؟

بروا بکه ناتوانم له ميشكى خوځمدا نه م داخوازيه ت بگونجيم،
پيت گوتم نه مه ئيدى يارى نييه؟ ها؟ بيرته؟ نه مگوت؟ با گوتم،
بیرمه گوتم: «نه مه ئيدى يارى نييه حه ياتم، من بريارمداوه

بتکوژم، من ده تکوژم حه یاتم، ده تکوژم.»
به جیت دیلم، دیسان به ره و داری هه ره کۆن ده گهریمه وه.
بانگ له ده نگه کان ده کم . ده نگ، ده نگ ، هه زاران ده نگه
سه رگه ردان و ون بوو له ئان و ساتیکدا لیت کۆ ده بنه وه.
ته نانه ت ئه و ده نگانه که خاونه کانیان نه ماون له م دونیا
نه گریسه دا .

بانگیان لیده کم. دین له دووره وه دین و لاشه زیوینه که ی تۆ
گه مارۆ ده دن. حه دیان نه بئ ئه و ده نگانه ورشه زیوینه کانی
لاشه ی تۆ دابپۆشینن به لام له چاوترووکانیکیدا هه موویان
ده لکینه تۆوه .

ده نگه تووره، ده نگه نه رم، ده نگه خووش، گهرم، تال و
سارد، جوان و ناحه ز، له هه موو جووره ده نگیک ده لکینه تۆدا ،
هه موویان به هه زاران قاقا و پیکه نین و چپه و سرته وه هاتوون
و تۆ له یه ک ئان و ساتدا له ژیر تارماییه سامناکه ی ده نگه کاند
نوقم ده بی.

بیرمه که ته نیا له کاتی خوشتندا ده متوانی جئ په نجه کانت
به سه ر له شمه وه بسپمه وه، جه سته م نوقمی پرووناکی ده بوو
هه موو کاتی که له ئامیزی تۆ ده بوومه وه، ته نیا ئاو ئه و
تیشکانه ی له من ده سپریه وه. دایکم ده یگوت: «سه یر سه یر
خۆ تۆش وه کوو ئه وت لیهاتووه کچئ تیشکه کانی ئه و تۆشیان
نوورانی کردووه ته وه.

«ئای له و دایکه ی من هه ر تاویکو به جوژی قسه ی ده کرد ،
تاویک ئینکار و تاویکیش به راست بوو.

ته نیا ئاو جئ په نجه کانی تۆی ده سپریه وه، له قاقای پیکه نینت

دهدا و ده تگوت:» ته نیا شته نادیاره کان ده توانن ئاسه واره کانی
من له تو بسرنه وه، تو هیچکات ناتوانی من له خوټ بسرنه وه
«.

تو که ده تگوت دونیا هر ئه مه یه و بهس که چی ئیستا که
خوټ باس له شته نادیاره کان ده که یه و له م کاتیشه دا
هاتوویت و له بهر ده ستمدا راکشاویت و داوای ئه وه م لیده که ی
که بتکوژم.

دیسان به ره و دار هه لدمه وه، داره کوئی بناره سپیه که ی چیا
نادیاره کان.

ته نانه ت ئه م شوینیشه خوټ هه لته بژارد بو مردن . باشه ، ئیتر
به رانه به به داخوازه که ت مل داده نه ویتم و کپنوشت بو
ده به م. ده باشه من واده که م ، به قسه ی تو ده که م حه یاتم،
بلی، بلی، گویم لیته.....

له سه ر داخوازی خوټ ئیستا که نوڤه ی ره نکه کانه، ره نکه
نادیاره کانی ژیان، ده نگ هه لدمه و بانگیان لیده که م. له پیناوی
که لینه کانی زه وین و زه ریاکان و ئاسمانه وه هه زاران هه زار
ره نگی چاوه پروان و نامو به ره و تو هوروژم دینن، ئای ی ی
...چ بلیتم، به رانه به به م بناره پر له ره نکه .

ده به مه هیچ، ده به تۆز، ده به خا، ده به میرووله، ئای حه یاتم
چه ن بیده سه لاتم به رانه به به م کاکیشانه ره نگار ره نکه که باوه ش
، باوه ش ده رژیته سه ر جه سته ی تو دا و تیکه لاوی ئه و هه موو
ده نکه ده بن که لکاونه ته هه زاران ده نگیشه.

سه یره، جیهانیک پر له مووسیکا و ده نگ و ره نگ به سه ر لاشه
زیوینه که ی تو دا دباریوه و قهت ئاسه واریک له تو بهرچاو

زئنه ب بووسفی

ناکهوئیت به لآم هئشتا ورشه زیوینه کانی تو ئه وه موو دهنگ و پهنگانهی به زاندوو. هئشتاکه دیاری، من به هه لآم، بهو ئاسانشه نییه، تو ئاسان له من دوور ناکه ویته وه، تو دیاری هئشتاکه.

من ههست ده کهم نه گهر له و گرده بئمه پئش، تو له پر هه لآه ستیت و ئامیزت بو من ئاو له ده کهیت و به چه وه ده لئی «تو ناتوانی من له ژبانی خو ت بسپرته وه، قهت ناتوانی دل کهم».

به رانه بهر به دایکم دانیشتی و گوت: «من ئه م کچه ی تو م ده ویت».

دایکم به لالووته وه گوتی: «نا.. نابئت... نا.. ناکرئت».

گوت: «بو؟ ئاخو بو؟»

دایکم ناوچه وانی گرژ کرد و گوتی: «تو زور ساکاری، میهره بانیه کهت له راده به ده ره، ناتوانیت ژبانی ئه م کچه ی من به پرئگه وه به بیت، ئه م کچه ی من سیحرکاره سیحر کار».

پئکه وه هه لآتین، به قاقا و پئکه نینه وه هه لآتین و به ره لیواری گۆمه دووره که ده رچووین و خو مان له گئژاوی ئه و قور و لمانه دا گه وزاند، تلمان ده خوارد و پئده که نین، ئای... تو چه نده له و کاتیشه ورشه داربوویت.

به ده نگیکی خو شه وه گوت: «واز بئنه حه یاتم، واز بئنه، وه ره یاریه کتر ده ست پئکه یین، گوئ مه ده ری گیانه که م، گوئ مه ده ری».

ئئستاکه پئتوایه له م بناره سپیه، ده ستمان کردوو ته یاریه کتر به لآم بر وا بکه ئه مه ئیدی یاری نییه، ده تکه مه خو له میش،

پرزگارت ده که م.

تۆ پیتوایه که بریاره من له تۆ پرزگار بم به لام ئاخر چۆن
تینه گه یشتی که به بۆنه ی عه شقی منه له دلتدا که تۆ
به رده وام ورشه ت دی و تا دیت ورشه دارتر ده بیته وه که من
بتکوژم وعه شقی خۆم له دلتدا بسپرمه وه ئیدی ورشه کانی تۆ
کو تاییان پئ دیت. ئەو خه لکه ئیدی شیته ، شیته دوات ناکه ون
ئەو خه لکه وازت لی دیننئیدی ته واو .

با هه لده کات، به رانبه به رووباره ته ماوییه که پراوه ستاوم . با
به هیزه ده یهه ویت توورم بداته سووچیکه وه.

با هه ول ده دات پرچه کانم برقیئیت، ده قیزینم و ده ستی چه پم
دریژ ده که مه وه، هه مان ده ستی سحرای. هه مدیسان ده ستم
دریژ ده که وه به ره و ناخی رووباره که . قامکه کانم بیویستانه
به ره و ناخی رووبار پۆده چن وله شتیک ده گه ریژن، ده ستم له
گه راندایه و ماسییه بچووکه زیوینه که ده دۆزمه وه.

پیموایه ماسییه که خۆی دیته نیو له پم، ده ستم ده هیئمه
ده ری، هه مان ماسییه، ماسییه بچووکه زیوینه که ی خۆمه، هه مان
ماسییه سحرییه که .

ئه گه ر بیرت بئ جاریکان چیرۆکی ئەو ماسییه م بۆت گیرا بووه وه
که ئەم ماسییه به دوو لادا خۆی ده جوولینیته وه. ئەگه ر به ره و
لای راستیدا وه رچه رخیئ شه پۆل شه پۆل شه راب ده خو لقیئیت و
به باریکتردا باوه ش باوه ش، ماچی مه ستی لیده بیته وه .

له نیوان ئەو هه موو ماچه مه سته ، هه مان ماچی سه رگه ردانیشی
تیدایه، ئەم ماچه، ماچیکی سه رسوو پره یئنه ره، سه رده مانیک زۆر
گه رام که لیوه کانی ئەم ماچه سه رگه ردانه بدۆزمه وه به لام

بۆم نه دۆزرايه وه ، تاكوو لهو پۆژه سىحراوييه تۆم به چاو بينى . ئه و ماچه مهسته ، هين ليوه تهره كانى تۆ بوو، ليوه كانت سه رگهردان بوون و نه يانده زانى له سه ر كامه زاردا ده بى بنيشنه وه .

گوتت: « دلّه كه م له كاتى عه شقدا، ده مه وه ئيت يه ك كاتژميرى ته واو، ليوه كانت به ژم .

ليوه كانت شوينگه ي ليوه سه رگهردانه كانى منن، نازانم بۆ قه ت تيريان لى ناخۆم، ته نيا ئه وه ده زانم له ناميزى تۆدا تامى سه هۆل و ماچم ليك كر دووه ته وه .» پاش ئه و قسانه ي تۆ تيگه يشتم ئيدى پيوستم به و ماسييه نه ماوه ده بى بيخه مه رووباره كه وه . ماسييه كه م توور دايه وه بن رووباره كه وه .

يه كه م جار كه تۆم بينى و تۆ ليم نزيكه وه بوويت ئيدى پيوستم به و ماسييه نه ما و توورمدايه رووباره مه سته كه وه . خه لك ده يانگوت « ئه مه ئاو نيه ئه مه شه رابه كه له جياتى ئاو له م رووباره دا له روويندايه .

» ئه وه نده يان گوت و گوتيان تا له كو تايدا حكومه تيه كان هاتن و ئاوى رووباره كه يان تاقيكرده وه .

ته نانه ت كارخانه شيان له وى دروستكرد به لام پاش تاقيكرده وه ي زور، تيگه يشتن رووباره كه ته نيا ئاوى پيه نه ك شه راب . حكومه تيه كان جه زايه كى قورسيان بۆ خه لكانى سيخوړى هه والئيرى شه راو و ئاو داين كرد و پاش بۆله بۆل و ده مه قرگه ليكى دوور و دريژ كه ل و په ليان كو كرده وه و له وى رويشتن . پاش رويشتنى ئه وان ديسان رووباره كه مه ستي كرده وه و باوه ش باوه ش ماچى سه رگهردانى به ملا و ئه ولا ده نارد .

به قامكه سيحريه كانم ماسييه كه هه مديسان له ئاوه كه دهردينمه وه و تووړي ده ده مه سه ر لاشه كه ت. ماسي ئه هوه ن و نه رم ده ستي پيډه كات و شه راب و ماچه وا ئاراسته‌ي تو ده كات. ئيستا كه حه ياتم له وانه يه ئيدي له ماچ و شه راب تير بخوؤ به پيچه وانه‌ي پيشووت.

ده زانم ئه م ماسييه چكوله يه چاري ده ردي تو ده كات، ته نيا ئه مه يه كه ده توانيت ئه و تيشكانه‌ي له شي تو داپوشيت. پيشتر هه ر كه نيوي ماسييه چكوله م به لاته وه ده برد، زله زل ده كه وته چاوانته وه و خيرا و به توندي تيشكه كاني له شت داده به زين و جار وباريش ده تگوت شه وه زنگ كه ماروتي داوه ، خيرا شپرز ده بوويت .

تو تيگه يشتبووي ئه و ماسييه ئاكامي تويه ، بوئه لئي ده ترساي، به لام ئه مجاره هيچت نه گوت، كه ناوم برد چاوه كانت ليم داخست و بن قسه و باس بيده ننگ بوويت.

ئاي حه ياتم. تو كه‌ي تا ئه م راده يه له م ژيانه ماندوو هه لگه راي ت كه من نه مزاني بوو، كه‌ي وات به سه ردا هاتبوو، چو ن من تينه گه يشتبووم؟

ماسي هه موو شتتاك له ژير شه پوله نه رمه كانيدا، نو قم ده كات، تو نو قم ده بي، ئارام و بيده ننگ، ميله كاني كاتژميري سه رده مي تو هيدي، هيدي نو قم ده بن، ئه هوه ن و نه رم ، ئه و ده ننگ و په ننگ و مووسيقا ناديارانه له ژير ئه و شه پوله سووتينه رانه نو قم ده بن، ده لئي هيچكات نه بوويته حه ياتم، كات و شوين له گه ل تو دا نو قم ده بن، ده لئي هيچكات ژيان خاوه نى ئه و كات و شوينه نه بووه كه تو تيدا ده ژي اي.

سەرەتا تۆ شیت نەبوویت

لهو روژوهه که «سهید ئەحسەن» نیان هینایهوه بئ ئیختیار هەندی هەلسووکهوتی سهیر و سهمه‌ره‌م لی ده‌وه‌شیتته‌وه. سه‌ره‌تا که سهید ئەحسەنیان برد شیت نه‌بوو به‌لام به‌شیتی گه‌راندیان‌ه‌وه و ئەمنیش پیش له‌گه‌ران‌ه‌وه‌ی ئەو زۆر ئاسایی هەلسووکه‌وتم ده‌کرد به‌لام ماوه‌یه‌که خۆمیش سه‌رم له‌وه‌لسووکه‌وتانه‌م سوور ده‌مینیت . بۆ نمونه‌ دوینی به‌ران‌به‌ر به‌ئاوینه‌که‌م پراوه‌ستام و به‌ئارامی قامکم خسته‌ سه‌ر مه‌ودای دوو بروم له‌ ئاوینه‌که‌دا و به‌ نه‌رمی کونیکم تیدا درووست کرد. پاشان چاوی راستم خسته‌ سه‌ر کونه‌که‌ و له‌وییه‌وه سه‌یری ژووری سه‌ره‌ه‌نگم کرد له‌ می‌ش‌ک‌م‌دا... نا نا هیچ سیحریک له‌ کاردا نییه . من هەر کاتیک م‌ه‌ه‌و‌ی‌ت له‌ پاستیه‌کان تیبگه‌م کونیک له‌ سه‌ر ته‌ویلم هه‌لبه‌ت به‌ران‌به‌ر به‌ ئاوینه‌که‌ وله‌ ری ئاوینه‌که‌وه ، له‌ مه‌ودای دوو نه‌برووم‌دا درووست ده‌که‌م و چاوی راستم ده‌خه‌مه‌ سه‌ری و له‌وییه‌وه سه‌یری پاستیه‌کان ده‌که‌م . ئەمجاره‌ش وامکرد که‌ کردم.....

سه‌ره‌ه‌نگ روو له‌ سه‌ره‌بازه‌ قۆزه‌که‌ گوتی: «ده‌زانم خۆت داوه‌ له‌ که‌ری هه‌تیوه».....زلله‌یه‌کی دا به‌ ئیو ده‌میدا و خوینی له‌ زاری دا‌پ‌زان‌ده‌ ده‌ره‌وه‌. چه‌ناگه‌ی سه‌ره‌بازه‌ به‌سه‌رت‌مانه‌که‌ خوینین هه‌لگه‌را و سیمای جوانی برینی تیکه‌وت. گوروبانه‌که‌ش له‌ویدا پراوه‌ستا بوو، ریک له‌ لای شانی کوره‌ سه‌ره‌بازه‌که‌وه . ئەویش روو

له سهربازه قۆزه که هه‌لکه‌رایه‌وه و گوتی: «گه‌وره‌م ته‌گه‌ر ئەم گه‌مژه گویمان بو شل بکات و تۆزه میکیاجیکمان بو بکات بپروا بکه‌ن به قازانجیه‌تی...ته‌نیا یه‌ک تۆز سووراو «... و قاقای کیشا. سهره‌نگ ده‌ستی هینایه‌ پيش ده‌مه‌ خوینینه‌که‌ی سهربازه‌ که و پلێکی بو ته‌قاند وگوتی: «ئه‌لله‌ که جوانی خو»...دای له قاقای پیکه‌نین.

به‌ تووره‌یه‌وه‌ چاوم له‌ سر ئه‌و کونه‌ که له‌ ئاوینه‌که‌دا کردبوومه‌وه‌، لابرده‌. ئاای سهره‌نگ...چه‌نده‌ ناپیاو بووی تو...پروام نه‌ده‌کرد ئه‌و کابرایه‌ ئاوا بئێ خلاق بیت، ئاوینه‌که‌م درۆزن نییه‌ هیچکات..هیچکات درۆم له‌گه‌لدا ناکات.... ناچار بووم هه‌مدیسان بگه‌رپمه‌وه‌ بو به‌رانبه‌ر ئاوینه‌که‌م و قامک بخرمه‌وه‌ سه‌ر مه‌ودای دوو ئه‌برۆم له‌ ئاوینه‌که‌دا و کونێکی دیکه‌ی تیدا بکه‌مه‌وه‌:

به‌ قسه‌که‌ی گوربانه‌که‌ و پل ته‌قاندنه‌که‌ی جه‌نابی سهره‌نگ، سهربازه‌ جوان و بالآ به‌رزه‌که‌ سوور هه‌لکه‌را و به‌ تووره‌یه‌وه‌ بو گوروبان و پاشان سهره‌نگ و هه‌مدیسان گوروبان و بو سهره‌نگ پوانی. سهره‌نگ پلێ ته‌قاندوه‌: «جوانی، جوان... ته‌نیا یه‌ک تۆز سووراو بابه‌»... گوروبانه‌که‌ قاقای کیشا و ده‌ستی بو خوێ برد. سهربازه‌ جوانه‌که‌ به‌ رقه‌وه‌ سه‌یری سهره‌نگ و پاشان گوروبانه‌که‌ی کرده‌وه‌ له‌ ئەم بو ئه‌و له‌ ئەو بو ئەمیان ده‌پروانی. گوروبان گوتی: «ئاا چیه‌، ده‌ی وه‌ره‌ به‌خۆ ده‌ی وه‌ره‌ ده‌ی وه‌ره‌»...سهره‌نگ به‌رزتر قاقای ده‌کیشا و به‌ شه‌هوه‌ته‌وه‌ دای به‌ سه‌ر رانی خویدا. سهربازه‌که‌ له‌ ژیر لێویه‌وه‌ چپاندی: «مه‌گه‌ر من زبێل خوۆرم سه‌گ باب.»

زئنه ب بووسفی

هه رکه سه ربازه که ئه وهی گوت خیرا سه رههنگ دای به نیو ده میدا و ئاماژهی له گوروبانه کهش کرد. پیکه وه لیتی بهر بوون ئه وهنده یان لی دا که سه ربازه قۆزه که خۆی پئی رانه گیردرا و ئه ویش له وان بهر بوو به لام له ئان و ساتیکدا سه رههنگ خۆی گه یانده ته نیشتی ده رگا که و به توندی له ده رگای کوتا و خیرا دوو گوروبانی زه به لاج خۆیان کرده ژوروه وه و بیدهنگ له سه ربازه جوانکیله که بهر بوون و ده ستیان کرده لیدانی . ناکاو سه ربازه که داکوترایه سه ر مووزاییکه کان و ته ققه له ژیر سه ریه وه به رزه و بوو. سه ربازه که بوورایه وه و خوین له ژیر سه ری به ربووه وه سه ر مووزاییکه کان . له و حاله شدا سه رههنگ وازی نه ده هینا و به تووکه شه ق لیتی ده دا و کفری ده کرد.

که س ئاگای لی نه بوو من له و کونه وه که له مه ودای دوو ئه برووم، له نیوان ئاوینه قه دییه که مدا درووستم کرد بوو سه یریان ده که م، سه یری سه رههنگم ده کرد که چۆناوچۆن له و سه ربازه جوانه ی ده کوتا و خولپانی خوینی کردبوو.

ماوه یه که هه ستم کردوو که سه رههنگ ته واو خوینرێژ و ناپاکه و به راست نییه له گه لمدا ، به س تا کوو به هه ر دوو چاوی خۆم نه مبینی بروام پئی نه کرد بوو . ئیستا ئیدی تیگه یشتووم ...جوان تیگه یشتووم.....

سه ید ئه حسه ن وا نه بوو به لام به شیتی گه رایه وه نیوان گه ره ک . ده میکه هه لسووکه وته کانم گوژدراون..هه ست ده که م سه رههنگ ئیدی خوینرێژ ده رچوو به لامه وهئیدی ته واو...ئیدی سه ید ئه حسه ن ئیدیهه ی به له حنه ت بیت سه رههنگ.

۱

یه که مین به ش.

له ته نیشتی ده لاقه یه کی چکۆلانه وه راوه ستاوم . ده میکه وا
هه سته که م ئیدی پئویستم به م ده لاقه یه نه ماوه. ته نانه ت
ناتوانم له چوارچۆه که یه وه سهیری ئاسمانیش بکه م. له
کامیرای نیگامه وه هیچ له ده لاقه کانیترا ناکات.
ده مهه ویئت دایبخه م ئه م ده لاقه یه . ئه گهر دایبخه م وابزانم
باشتره .

ده لاقه که م پیشتر وانه بوو. مت و بیده نگ بوو. به رده وام
وام هه ست ده کرد خاوه ن ده لاقه یه کی بچووک و جوانم و
سه باره ت به ئه و هیچ ترسیکم له دلدا نه بوو.
لێی نه ده که وه مه شک و گومانه وه و ئازادانه له ژووره که مدا
هات و چۆم ده کرد. له راستیدا کئی بیر له وه ده کاته وه که
که ل و په له کانی خانووه که ی گیاندار بن؟ نا، هیچکات وام
بیر نه ده کرده وه، به لام دواتر تیگه یشتم که ئه م ده لاقه یه
هه ندی جار له قاقای پیکه نین ده دات.
یه که مجار که له ئه و راستیه تیگه یشتم، زۆر دلّم خوڤ بوو
و سه رخوڤ و به خته وه ر ده لاقه که م نوقمی ده یان ماچ کرد.
شانازیم پیه وه ده کرد. کوا، کوانی له کام شویندا ده لاقه ی
واتان بینوه که له قاقای پیکه نین بدات؟

دلنیام که هه‌رگیز کهس تاکوو ئیستا ده‌لاقه‌ی وای نه‌بینیوه .
تا چه‌ند رۆژێک له‌بازنه‌ی ئه‌و پیکه‌نین و قاقا لێدانه و ماچ
و مووچانه سوورم ده‌خواردوه‌وه و له‌وه که بوومه‌ته‌خواهن
ده‌لاقه‌یه‌کی سیحری له‌خۆمدا نه‌ده‌گونجام .

تاکوو مۆبایله‌که‌م له‌جه‌ره‌سی دا، هاوڕێیه‌که‌م بوو، له
هه‌نده‌رانه‌وه تیلی ده‌کرد. زۆرم پێخۆش بوو که زه‌نگی بۆ دام
و ماوه‌ی ۴۰ خوله‌ک پیکه‌وه دواین، پاش داخستنی مۆبایل، له‌پەر
نرکه له‌ده‌لاقه‌که‌ به‌رزه‌وه بوو.

له‌و رۆژه‌وه ده‌لاقه‌ بچکۆلانه‌که‌ی ژووهره‌که‌م جار و بار
پێده‌که‌نیت ، هه‌ندی جاریش توورپه‌ ده‌بیته‌، وا توورپه‌ که
خۆمیش لێی ده‌ترسم ، بپروا ناکه‌ی؟ با... وایه‌... زۆرتری
کاته‌کانیش به‌خه‌مه‌وه ده‌گری و پرمه‌ پرمی گریانه‌کانی
له‌وانه‌یه‌ دلم بتوقینیت.

بپروا بکه‌ به‌ بۆنه‌ی ئه‌م باردۆخه‌مه‌ که به‌رده‌وام دڵپه‌رۆش
و نیگه‌رانم. ترس و دله‌راوکی خه‌ریکه‌ ژیانم به‌ ته‌واوی تال
ده‌کات .

که ده‌ست ده‌به‌م ده‌لاقه‌که‌ داخه‌م هاوار و پارانه‌وه‌ی گوێی
ناسمان که‌ر ده‌کات و دلم دێته‌ هه‌ژان و له‌ پارانه‌وه‌کانی خه‌م
دام ده‌گریته‌. که‌ دلیشم بۆی ده‌سوتیت و له‌ داخستنی په‌شیمان
ده‌به‌وه‌ هه‌مدیسان به‌ بچووکتین بیانوو به‌ جنیوو و تف لیم
به‌ر ده‌بیته‌ ئه‌م ده‌لاقه‌یه‌، ئاخ خ خ... نازانم چیی لێکه‌م.

که‌ نان ده‌خۆم برسێته‌ی هاری ده‌کات به‌جۆریک که‌ ده‌بی نان
له‌ ده‌می خۆم ده‌ربینم و له‌ زاری ئه‌وی بنیم. ئه‌ی نه‌مگوت
زاری هه‌یه‌ ئه‌م ده‌لاقه‌یه‌؟

زنگه ب بووسفی

بااا ده میکه زاری لیم که وتوو ته ده ری، لهو رۆژه وه که له قاقای پیکه نینی دا، هییدی، هییدی نه خشی زاریکی بچکۆلانه له رووی ئەم ده لاقهیه ده رکه وت. پاشان که پۆ، دواتریش ده ست و قاقی لیه وه ده رها ت.

که هه ندی جار بیر له قسه کانی ده که مه وه به و ده ره نجامه ده گه م که ده بی میشکیشی هه بی ت ئەم ده لاقهیه. ئەگینا چۆن تا ده م راده یه ژیا نی منی ئالۆز کردوه و سه ری لیم شیواندوو ه؟ که ده مه ویت له هه مامدا خۆم بشۆم هاواری لی به رزه وه ده بی ت چونکه هه ر ده بی ت ئەویش بیته سه یرکه ری خۆشته که م.

ده بی ده رگای هه مامی لی ئاوه لا بکه م. نابی له کاتی رووته وه بووندا خۆمی لیبشارمه وه، ده بی به رمانه وه بۆ ئەندامه کانم پرونیت.. به لی وایه... چاویشی هه یه ئەم ده لاقهیه.

به هو ی چاوه کانیه وه بوو که تیگه یشتم هه سته شه هو انیه که ی چه ند به هیزه ، لیره دا بوو که تیگه یشتم که ئەم ده لاقهیه ده میکه وه کوو مرو فقه کانی لیها تووه و بۆ خۆی بووه ته پیاویک. له کاتی نووستندا ... لاوه با هه ر باسی لیه وه نه که م که ئەم ده لاقهیه تا چه ند سه یر و سه مه ره یه . با هه ر باسی لیه وه نه که م ئیدی.

ئای چه نده سامناکه که ژنیک ناچار بی ت له گه ل ده لاقهیه که دا بژیت .

زۆرتری کاته کان یان ده خه ویت یان ده گری ت ئەم ده لاقهیه. ئیدی ناتوانم، نا، ناتوانم و نازانم چی لیکه م.

خه ریکه لیم ده بیته گردیکی مه ترسیدار. ئەگه ر ئاوا به رده وام

بیت، له وانهیه ئه و گۆرانه به سهر منیشدا بیت ومنیش بیمه ده لاقهیه ک و ههردوو کمان ده بینه ده لاقه. ده لاقه ی تیر و من، به راست که سامناکه ؛ به لام فه تره یه که ده مهه ویت دایخه م ئه م ده لاقهیه چوونکه له وانهیه له ئاکامدا بمکوژیت یان خو ی دیق بکات و له ناو بجیت.

نازانم که ی و چۆن ببوو به پیاو ئه م ده لاقهیه. نازانم که ی و چۆن عاشقم بوو، که س بر وای پی نیه که ئه م ده لاقهیه بو خو ی بو ته پیاویک. له وانهیه خو میش بریار بده م که بیمه ده لاقهیه ک، ده قاوده قی ئه و ، هه ر ئیدی خه ریکه دونیام لیی ئالۆز ده بیت به بۆنه ی ئه م ده لاقه نه گریسه .

چهند رۆژه که ده لاقه بچکۆلانه ئه وهنده گریاوه و خو ی له چوار چیوه ی شورا که کوتاوه که ئیدی هیزی هاوار و پارانه وه شی پی نه ماوه چوونکه ده میکه له کۆلانه وه کابرایه ک به رانه ر به ده لاقه که تیده په ریّت و بو ماوه یه ک له من راده مینیت. هه موو رۆژیک له کاتیکی دابینکراودا ئه و دیت و له کۆلان راده وه ستیت و بو من ده روانیت.

ئه و کوا ده زانیت که ئه مه ده لاقه یه کی عاشیقه نه ک ده لاقه یه کی ئاسایی..... ئارام و نه هوه ن گویمان بو هه لده خات و له من و ده لاقه راده مینیت و پیی وایه من شیت بوومه وله خو مه وه ده قیزینم و قسه ده که م و تووره ده بم.

یه که مجار هه ر که چاوی به کابراکه که وت وه خته بوو شیت و هار ببیت.

تووره هه لگه را و ده ستی کرده نه راندن، ریک له چه شنی پیاویکی دلپس به لام سه یریش له وه دایه که من هه موو

زنگه ب بووسفی

رۆژیک له کاتی هاتنی کابراکه و تپهپرینی له کۆلندا ناکاو داخ ههڵدهگه پریم و دلم دیته لیدان و بی ئیختیار بوی دهروانم. پیموایه کابرا و دهلاقهش له حالهتی سهیر کردندا تیگهیشتونوه و بهو نهینیهی دلم زانیوانه.

که دهلاقه تیگهیشته کابرا سهرنجی منی بو لای خوی راکشاهه ناکاو دای له پرمه ی گریان .

لهو رۆژوهه ئیدی دهلاقه لیکدا، لیکدا دهگریته و فرمیسک دادهبارینیت و ههر دهگریته.

دهلاقه پێشتر ههولی دهدا لیم بدا بهس نهیده توانی چونکه شووراکه نهیده هیشته و ئهوی له خۆدا یه خسیر کردبوو، بهلام تا دهیتوانی دهینه پراند و جنیوی دهدا و تفی لیم دهکرد بهلام من گویم نه دهدا و دهستبهرداری کابراکه نهبووم.

ئێستا چهند رۆژه که دهلاقه نه ئاو دهخواتهوه و نه نان له قورگی دهچپته خوارێ ، کاری بوته گریان و خهمخواردن. شهوانه بهخه مهوه سهیرم دهکات که چۆناوچۆن له سهر قهروهیلکه مه راده کشیم و ئهگه ر بلیم بهسه ئیدی بۆم مه پرانه یان ئهگه ر بلیم چهزم لیت نه، تکایه وازم لئ بئنا هه مدیسان قیره قیره و قسه تاله کانی دهست پی ده که نهوه .

ئهمرۆ کابراکه دیاری نه . پیموایه درهنگ که وتوووه ، بهلام ههست ده کهم ههر دیت.

به ئه سپایی بو کۆلان ده پرۆم و لهو شوینه که رۆژانی پێشتر کابراکه دههات و راده وهستا و بو منی ده پروانی، راده وهستم و دهستبه کار ده بم و باز نه یه که ده کشم، به ته باشیری سوور باز نه یه کی هه تا هه تاییی ده کشم.... با.... هه تا هه تاییی،

به رانبر به ده لاقه یه کی سهیر و سه موره جه غزیک ده کشم. ده لاقه کهش ههستی پیده کات و ده که ویتنه نووزه نووز، سهیر ده کات، نا، بیسووده، من ئیدی توّم ناویت ئه ی ده لاقه، نا، نا، توّم ناویت.....

که من بازنه که ده کشم و ده پۆم نا کاو کابراکه دیت و ده که ویتنه نیوان بازنه که وه .

ئه ویش ههست به بازنه که ده کات و له پر هه راسان ده بییت ، وه کوو ئه و مشکانه ی لیها تووه که ده که ونه داوی بازنه کانه وه و تاهه تا هه تایه له نیوانیاندا ده سوورپینه وه و هه ولّ ده دن به پراکه ، پراکه خو یان رزگار بکه ن و هه ر رزگاریشان بوّ نابیت. نا، نا... رزگاریت بوّ نیه ئه ی پی او ی له داو که وتوو ی بازنه یی ... تازه ئیدی که وتیته داو... نا، نا، ناتوانی خوّت رزگار بکه ییت.

نازانم کئی فیری ئه م فیله می کردوه ؟ چ بیر ده که مه وه بوّم ناچیته سه ر یه ک کئی فیرمی کرد که بازنه ی سیحری له سه ر زه وین بکیشم و له هه موو نه فره تیک خوّم رزگار بکه م بیرم نایی..... نازانم ده ی.

ده گه ریّمه وه ژووره که م و له ته نیشتی ده لاقه که وه راده وه ستم و هه ست به ئازادی ده که م و ده مه سهیره کری گوّره پانی پیش نیگای ده لاقه یه که وه.

۲

دووهمین به ش.

له و پوژوهه که کابرا که و ته بازنه هه تا هه تاییه وه ، ده لاقه ی
بچکو لانه ناکامی پیتهات.

تو نازانی ناکامی ده لاقه واته چی؟ هه ااااا! نازانی؟ باشه من
بوئی ده گیرمه وه که چوناوچون ده لاقه ی به سترمان ناکامی
پیتهات.

جوان گویم بو شل بکه : نه وه تا کابرا که له و بازنه دا بی تیختیار
له سووراندایه ، منیش به رانبه ر به نه وه له چوار چیوه ی ده
لاقه که وه بوومه ته سه رکه ری بی نه وه تیگم که ده لاقه که
هیدی، هیدی خه ریکه له شووراکه ی ده بیته وه... بی نه وه ناگام
لی بیت که ده لاقه که خه ریکه ده بیته مروف . به لی، به لی
مروف. ده لاقه ده بیته مروف نه گه ر له چوار چیوه به که وه بو
کابرایه ک پروانیت .

مروفتیکی پیاو، پیاویک له وینه ی کابرای نیوان بازنه که، ده قاو
ده قی خوئی.

له پر موبایله که م له جه ره س ده دات، هاورپیه که مه، له
هه نده رانه وه تیلیم بو ده کات، ریک ۴۰ خوله کی ره به ق پیکه وه
ده دوین، من له قاقای پیکه نین ده ده م و نه ویش له و دیوی
هیله کانی ته لیفونزه وه قاقام بو ده کیشیت، واته گفتگو یه کی تزی

له بهخته وهری.

دهی چ کیشهیه، موشکله چیه هیاتم که من جار وبار له گه لّ
 هاوړپیه کی هه نده رانیدا به و په ری خو شه ویستییه وه بدویم؟
 چ عه بییکی هیه ئاخر، هر تیناگه م هیاتم گرفتی ئه و
 دوانده چیه؟ هاااا! پیکه نینی من چ عه بییکی هیه
 ئاخر؟ ناااااا، قهت به عییی نازانم ئافره تیک وه کوو من
 له قاقای پیکه نین بدات، بو به عییی ده زانی تو؟
 پوژیکان ئه م هاوړپیه م پیش له پویشتنی بو هه نده ران هاته
 مالمان و به کامیراکه ی ده یان په سمی لیم گرت چوونکه
 له وده مه دا موبایله کامان زور ساکار بوون و هیشتاکه ئه و
 موبایله نویانه که ده توانین هه موو ئیشیک جی به جی بکه ن
 نه هاتوونه بازاره وه بویه هاوړپیه که م ناچار بوو له گه لّ خویدا
 کامیرا بینتیه ماله وه.

دایکیشم له و پوژده دا له مالدا بوو و چهند وینه یه کی دایکیشمی
 گرت و گوتی ئه مانه م بو گو فاره که مان ده وی و وینه ی دایکت
 و خو ت له ته نیشتی یه کتره وه بو خوینه ران سه رهنجر اکیشته .
 هاوړپیه که م ده یان په سمی هونه ری لیم گرت و دیاره له و
 کاتیشه دا ده لاقه ی به سترزمان که ئیستا خه ریکه تووشی
 گوراپیکی مه زن دیت چاوی پیماننه وه بووه .

هه لبت هه ر من بووم که تیده گیشتم که چوناوچوون
 ده لاقه ی چپوین موړم لی ده کاته وه و قهت ، قهت دایکم و
 هاوړپیه که م به و نه پنیه نه یانده زانی .

که س ئاگای لی نه بوو که ماوه یه که ده لاقه که خه ریکه
 ده گوړدری ت و خه ریکه شیوه و شیوازی خو ی له ده ست ده دات

و گوڤرانکارییه کی مهزن دټه سهریدا. وا دیاره له ئیستادا ئیدی نهو ئالوگوږه پرووی داوه و ئیدی من خاوه نی ده لاقه یه کی بچووک نیم و تهنیا ئیشم نهو هیه که سهیر بکه م و هیچ نه لیم .

تیگه یشتوومه بیده نگی باشرین ئاکاره له م کاته دا . ههر ئه وه نه بیټ که له جیی خومدا راوه ستم و سهیری کابرایه ک بکه م له بازنه یه کدا که وه کوو مشکیکی بچکولانه که وتووه ته داو..... سوپرائیکی هه تا هه تاییی.... من... ئیستا... نه گهر... بپروا بکه.... واته ئیستا... ههر ئیستا که نه گهر له و دیمه نه ئاوپریش بده مه وه و بو ژوره که م پرونم هه مدیسان چاوم ده که وټه کابراکه ی نیوان بازنه که ..

نه گهر سهرم وه چهره خینمه سهر ده رگای ژوره که میش هه مدیسان کابراکه له سووپاندا دټه پیش نیگام.... یان نه گهر بچمه سهر سه لاجه که یان کانتوږه که یان دهس به ناوه که ش کابراکه ده بینمه وه که له سووپاندایه له بازنه یه کی سهیر وسه مه رده دا..... هه ی هووووو... نه مه چ وه زعیکه؟... نه م ئالوزیه واته چی؟... ئاخر من چووزانم چوون شتی وا ده کرټ؟ واته من خاوه نی پیاوټکم له چند شویندا ؟ هاااا؟

له یه ک کات و چند شوین و یه ک کابرا ؟ شتی وا چوون ده بیټ؟ به لام ناوایه ئیدی بلیم چی، واته کابراکه هه م له کولاندایه و له بازنه که دا له سووپاندایه و هه م له هه مان کاتدا له ژوره که ی مندایه و له نیو سه لاجه که دایه و له نیو کانتوږه که دایه و له ده یان شوینیکیتری نه م ماله دایه و به رده و امیش ههر بو من ده پروانیت.... به لئ ناوایه بهس نازانم شتی وا چوون پرویداوه

حه یاتم ؟

هاورپیه کهم گوتی: دیمه مالتان و چند په رسمی دیکهت لی
ده کیشم. گوتم :

توکه ی ...باشه به لام بی سهر پوښ . هاورپیه کهم بزیه کی
برده وه وگوتی:

ده ی باشه، به سهر چاو به لام له گوډاره کاندانا بیت بی
سهرپوښ دهرکه ویت، ناکریت، ههر ده بی چند په سمیشت لی
بگرم به سهرپوښه وه، وا باشته .

من ده میکه خاوه نی ئەم هاورپیه م، ئەو هاورپیه کی باشه،
به لام ئەم ده لاقه یه، ئااااای له ئەم ده لاقه یه.....

داوای لیبور دنتان لی ده کهم هه یاتم، له راستیدا من ئیدی
خاوه ن ده لاقه یه ک نیم.

له پر له بیرم چوو که ده لاقه ی پېشوو ئیستا که ئیدی بووه ته
پیاوه که ی نیوان بازنه که و له هه مان کاتیشدا له ژورره که مدایه
و برده و امیشت عاشقی منه و یان پیده که نیت و یان موړم
لی ده کاته وه ، یان له ژورره که دایه و یان له کو لاندایه و له
بازنه که یشدا ده سوورپېته وه...هه ی هوووووو.....ئاخر چون شتی
وا روویداوه؟ نازانم ده بی پرسیاره کانم له هاورپیه کهم بیرسم .
له وانیه ئەو ولامی ئەم پرسیاره سهیرانم بزانیته.

ده میکه تیل بو هاورپیه هه ندرانییه کهم ده کهم به لام ولامیکی
نییه، له جهره س ده دات به لام پیوه ندییه که حاصل نایته .
به راست ئیدی خه ریکم ده ترسم که نه کات شتیکی خراپی لی
هاتووه ته پیش .

بروا بکه ده میکه له توښ ده ترسم ئەی ده لاقه ی سهر

وسه مه ره .

له وانیه برپوم و له بازار ته وه ریك بكرم و بيمه وه بو مال و
تو ورد وخاش بكم نهی ده لاقه ی گیل و گه مژه. ئاخر نازانم
کی به تو ی گوتوو که مروف بوون باشتره لهویه که تا هه تا
هه تایه وه کوو خوت مینیته وه نهی ده لاقه ی ته فره دراو.

۳

سپهه مین به ش.

سهیری خۆم ده کهم له م ئاوینه دا بهس له جياتی خۆم تۆ ده بینم که چند ده م به پیکه نین دیاریت . بهس نازانم ئەو هه موو پیکه نینه بۆ چیه ، تۆ که پیشتر وا نه بوویت...حه ز ده کهم منیش وه کوو تۆم لئ بئیت و هه ر پیکه نم...نازانم چیم به سه ردا هاتوو. تۆ به رده وام له گالته وگه پ و قسه ی خو شدايت و من سه رم سوور ماوه ته وه که ئایا ئەم هاوړپیه هه نده رانییه ی تۆ ئیش و کاری نیه؟ هااا! ئەو هه موو قسه کردنه چیه ناخر...مه به ستم تۆیه ، تۆ، به لئ پرووی قسه م له تۆیه، جه نابت که بیکارو بیعار به رده وام له م ژوو ره دا ده سووړپته وه و تیل بۆ ئەم و تیل بۆ ئەو و هه ر وړ وړ له قسه کردندايت ؛ به لام ئەه ی ئەو هاوړپیه خوړپیه ت چی هااا! ئەو ویله بۆ واژت لئ ناهینیت؟ هااا! به لئ ئەو ده لئیم که به رده وام تیلت بۆ ده کات و هه موو جاریک ۴۰ خوله کی ته واو قسه ده که ن پیکه وه؟ هااا! پیموایه ده یه وه یئت تویش بکاته خوړپیه کی هاوچه شنی خۆی، ده ی بلئ وا نیه ده ی، بلئ من به هه له م ده ی.. ده ی بیلی، تکایه بیلییه وه که من به هه له م و ئەوانه هه موویان خه یالن و تۆ وا نیت، تۆ ...

ده مه وه یئت برۆمه دوکتۆر، ده مه وه یئت ئەم شوورا له حنه تییه

زئنه ب بووسفی

تیک شکیتم و خوّم پزگار بکهّم و برۆمه دوکتۆر. لهوانهیه من ته نیا له بهر ئه وه که بتوانم برۆمه دوکتور بوومه ته مرۆف ، به مرۆف بوونم هه لێژاردوو ته نیا له بهر ئه وه که بتوانم برۆمه دوکتۆر و چاره یه ک بدۆزمه وه بۆ ئه م نه خو شیمه . ئه و به هه له یه که هه ست ده کات من به مرۆف بوونم ئیختیار کردوو له بهر عاشق بوونی ، نا نا ، وا نییه ، من ته نیا ده مه ویّت برۆمه دوکتۆر چوونکه هه موو گیانم ژان ده کات، قاچ و قوّل و ته نانه ت قورگیشم ژان ده کات، میشکم وه خته بته قیّت ، لهوانه یه شه کره م هه بیّت... ئای ی ناا، خوا نه کات، ده لێن زۆر بۆ مرۆف مه ترسیداره نه خو شى شه کره ، نا ، دلنیا م که وانیه و ئه من شه کره م نییه ، به س پیموایه چوونکه ده میکه هه ستم به ره و پیاسه ی ئیواران ناروات وام به سه ردا هاتوو... جه مامم جه مام... هه ی هووو.. ئای که له ده ستی خو مه وه وه ره ز بوومه ...

چهند پیس و نه گبه تی توّ، ده ی ئه مه چ به زمیکه بۆ منت ناوه ته وه هاااا! سه یر سه یر مۆبایله که ت له وانیه بته قیّته وه ده ی بابه که م قسه ی پى بکه ده ی، داخی داخه ئه و مۆبایله هه ژاره ت... کوره شه رم بکه ده ی ره نگى پیه وه نه ماوه ئه و مۆبایله داماوته چوونکه به رده وام له نیو له پتدایه و ده یلکینیته گویتدا و هه ر هه ناسه لیدانه که ت به رووی ئه و مۆبایله و قسه کردن و قسه کردن و اااای که توّ زوۆر بی شه رمی... و اااای له و مۆبایله هه ژاره ت... ئه و مۆبایله ت ئه گه ر گیاندار بواتایى، ئیستا که له نیوان ده ست و په نجه کانی توّدا هه لپرووکا بوو ، با شتر که گیاندار نییه ئه و مۆبایله ت ...

دهی به قهبری بایه وه ئهم هاوړپیه هه ندرنیه ت... دهی ئهم سه گبابه بو واز له تو ناهینیت ؟ مه گهر نالین ته گهر کهس له هه ندرانه وه بو ئیره تیل بکات ههر دهبی پاره ی زور سهر ف بکات دهی، ته گهر وایه ئهم سه گه بو ئه وه نده تیل ت بو ده کات ؟ چو ن بیر له وه هموو پاره یه ناکاته وه که به فیرو ی ده دات ؟ ه ا ا ا ا ا ا ؟ ئهم حیز بابه بو واز ناهینیت ؟ ئه وه ۴۰ خوله که که پیکه وه ده تریقینه وه ...

بو دهره وه ده پروانم، تو دوینن به ته باشیری سوور له و کولانه بن به سته بازنه یه کی مه زنت کیشا. بازنه یه ک بو کوپ و کیژووله کانی گهره ک به لکوو له گه ل یه کتر دا شهر نه کهن و بینه هاوړی و پیکه وه یاری بکه ن له کولاندا، ئه وه تا ئیستاش کیژووله یه کی جوان له و بازنه یه توپان ده کات. ...

وابزانم من دوینن شه و خه ویکسی سه یرم به م بازنه وه بینی ... جوان بیرم نایه ت به س پیموایه له جیاتی ئه و کیژووله یه و ئه و ته باشیره سووره... کئی بوو نازانم وه لا بیلا بیرم نایه ت کئی له و بازنه یه دا بوو له خه وه که مدا ...

ئا ا ا ا ای چهن دلم ژان ده کات، ئا ا ا ا خ که هه موو گیانم ژان ده کات. له وانیه تووشی نه خووشی شه کره هاتیبیم ، هه ست ده که م که سیک لیمی داوه ...

سه یر ، سه یر چو ن پیده که نیت ئه و دم حیزه، دهی به سه ئیدی به سه ، دهی بیپروهه ئهم پیکه نین و گالتنه و گه پته له گه ل ئه و هاوړپیه هه ندرنیه ت... به سی که دهی به سیه، ئیدی به سه، تو به دم قسه کردنه وه ههر پیده که نیت، له قاقای پیکه نین ده دیت، چهن د جار ناخر ئهم موبایله ت جی به جی

زئنه ب بووسفی

ده کهیت له نیوان دهسته کانتدا، له م دهست بو ئه و دهست،
باشه دهی بیپروه دهی مه گهر هیشتا که تینه گه یشتوو یته من رقم
لییه که به و شیوه یه پیده که نیت، عه ییه بابه به سه ئیدی ...
پیکه نین و گالته و گه پ و خه ریکیشی به ره و من دیت و هه ر
قسه ده کهیت و له منیش نزیکه وه ده بیت ... خه ریکی به ره و
منیش هه نگاو هه لده گریت له کاتیکدا ده زانیت من تووره م ...
لیم نزیکه وه ده بیت، به ره و من دیت ... ره نکه ده ته ویت ناشتی
بکه ینه وه ، هااا، بویه به ره و من دیت و لیم نزیکه وه ده بیت
تا کوو تووره یه که م دابه زینیت و ناشتم به یته وه ، وایه ؟ خو
به هه له نیم ؟

پاستی هه ر له بیرته له که یه وه پیکه وه نه نووستوین؟؟ ها؟
بیرته؟ کوره ئه م هاو رییه ت مه گهر ده ته یلیت تو بیر له من
بکه یته . ده زانی له که یه وه چاوم به و له ش و لاره جوانه ت
نه که وتوو؟ هه ی ، هه ی، داد و پیداد له و بیپره حمیه ی تو ...
بیرمه دوواین جار که له جل گوړیندا بوویت وا جوان هاتیه
پیش نیگامه وه که ویستم له ئان و ساتیکدا ئه و شوورایه
تیکشکینم و لیت نزیکه وه بم و له گویتدا بچینم که کچی
تو چند جوانیت و تا چند له جوانیه کی زیوین و ناسک
ده کهیت حه یاتم. ئارزووم بوو لیت نزیکه وه بم و له ئامیزت
گرم و ده یان جار ماچت بکه مه وه

ئه ری ئه وه خه ریکی چیت تو ، ئه وه وا لیم نزیکه وه بوویت
تا کوو دامبخه ییت؟ هااااا نه کهیت ، وا نه کهیت ...

نازانم بو خه وه که ی دوینن شه وم بیر ناکه ویته وه ، نازانم
بو. له وانه یه هین شه کره بیت چوونکه بیستومه که پاده ی

شه کره له خویندا بهرز بیته وه میښک له کار ده که ویت و هیډی، هیډی هیچ له زه میرتدا نامییته وه و چند هه ول بدهیت هیچت وه بیر ناکه ویته وه ریڅ وه کوو خه ونه که ی من چوونکه بیرم نایهت و نازانم ته باشیره که سپی بوو یان سوور، کیژوولیه که له بازنه که دا بوو یان پیاویک له چه شنی خوّم، نازانم به داخه وه که بیرم ناکه ویته وه..... ته نانهت بیره وه ریبه جوانه کانیش به بونه ی شه کره ی خوین له بیرت ده چنه وه هاااا، خه یال نه که یت شه کره مؤهیم نیبه، مؤهیمه شه کره هااااا....

ئه ی... ئه وه خه ریکی چ ده که یت حه یاتم؟ هااااا؟ ئه ی... ئه وه بو تووره دیاریت حه یاتم؟ هاوړیبه هه نده رانیه که ت چی پیت گوت که تووره بوویت؟ ده ی خه تای من چیه که به و په ری تووره بیبه وه به ره و من هه نگاو هه لده گریت؟ من چ گوناخیکم کردوو که هاتوویته سه رم تا کوو دامبخه یت؟ کی له م گه رمای هاوینه ده لاقه که ی داده خات هاااا؟ کی گه مزه؟ مه که، بابه مه که مه گه ر من شتیکی نه گونجاوم گوت؟ مه گه ر تو هه ر ده نگی من ده بیسی که لیم تووره بوویته هاااا؟ نا، نا، تکایه وا مه به... نا، نا، تکایه، نا وامه که حه یاتم ئاخر بو دونیام لی تاریک ده که یت تو؟ ئه وه بو وا ده که یت.....

نازانم له کوئی بوو خویندم که فه یله سوّفیک گوتوو یه که سیکس جوانترین و شیرینترین به شی ژیانی مروّفه . یاخوا به قوربانی ئه و فه یله سوّفه بم که ئه و په رسته جوانه ی له زار ده ر کردوو، به پراست که وایه، به سه ری تو ئه و فه یله سوّفه به پراست بووه، وایه، به لام من و تو ده میکه که له یه ک دوورین و خه ریکین خه مکینه شه ده ژین. ژیانی وا هه ر به که لک نایهت،

لهوانه یه ههردوو کمان بریار بدهین که ئەم پێوهندییه بپیرینهوه
ئەو ژیانە سارد و سپرە

ئە ی گووی سەگ بە پۆحی باوکی هاوڕێیە هەندەرانیه کەت
باش؟ دە ی ئەوه دیسان خەریکە دەتێرێت بە شوین شتیکدا بو
دەرەوه تۆ مەگەر خزمەتکاری ئەویت کە لەو سەری دونیاوه
خەریکە دەتێرێتە شوین ئیش و کاری خۆیدا؟ دە ی ئەگەر حەزی
لە هەندەران نییه بوچی خۆی ناگەرێتەوه بو ولاتە کە ی خۆی و
بە دووی ئیش و کاری خۆیدا؟ هااا مەگەر تۆ نەوکەری ئەویت؟
هۆۆۆۆ ئەوه چ دەکەیت تۆ؟ نا نا، تکایە داممەخە حەیاتم،
نا، من حەز ناکەم، تکایە داممەخە دە ی... ئاخەر تۆ کە ی بروام
پێ دەکەیت کە منیش بو خۆم مرۆفیکم، بوومەتە پیاویک تۆ
کە ی برۆا دەکە ی من خۆم بو خۆم پیاویکم دە ی؟ هاااا! کورە
داممەخە دە ی، کورە تکایە ... ئامان نەکەیت ... ئەو دەستەت
بشکیت ئەگەر دامبخەیت دە ی

قه تاره فیشه ک بوو یان قه تاره ئه سپ؟

قهتاره ئهسپ له دووره وه وه کوو قهتاره فیشهک دههاته چاواندا . دهتگوت ئهگه ریش فیشهک نه بن بئ شک قهتاره میروولهن ، به لام هه موویان ئهسپ بوون ، ئهسپ و مایینی سپی . کوره که دهستی کرده گیرفانی و ده مانچه یه کی ده رهینا و زور له سه رخۆ و ئه هوهن گوتی: «دلیا به نایکوژم، ته نیا مه به ستم ترساندنیه تی، مه ترسئ دایه گیان کوشتن و پرین له کاردا نییه.» دایکی په نجه ی خسته سهر کوئمی و پروومه تی دارنی و پارایه وه: «مه که رۆله مه که، ته نانه ت ترساندنیشی مه ترسی هیئهره واز بیئا.»

کوره که بزیه کی برده وه و به رامانه وه سه یری دووری کرد . به دووردا ده پروانی که چاوی که وته دیمه نی ته پ وتۆز و خاک وخۆلکی هه لکراو. کور کۆله که ی دابه سه رشاندا و وه پئی که وت. دپهاتییه کان شینیان ده گیرا . شینی پیش له هاتنه وه ی ته رم. بریار بوو لاویکیان له سیداره بدریت.

دایکی کوره که باره شه کر وچای به کۆله وه بوو ، خه ریک بوو روو له لادی بهر بیته وه. هه را و زنا ی خه لکه که تا دههات زوری ده کرد ، دپهاتییه کان چه ممه رییان ده گیرا.

کوره که خوئی له بناردا داگرت ، له په نای تاشه به ردیکی زه به لاحدا خوئی ماتدا بوو. تاویکی نه خایاند که کابرا له نووکه وه ده رکه وت. کابرا ئیواران ده چوووه پازگاکه ی لووتکه وه.

هه موو ئیواره یه ک. کوره که ده مانچه که ی دهره ینا هه رکه کابرا
 نزیکه وه بوو ده نگی شیوه ن و هه را هه راکه ی لادی به رزتره وه
 بوو . ناکاو کوره پاچه له کی و سه ری به ره و لادی وه رچه رخانند.
 به ره و دیمه نیکی زور دوور مات بوو . بو ی نه ده چووه سه ر
 یه ک که ئایا نه وه دیمه نی قه تاره نه سپه یان قه تاره فیشه که
 یان خود قه تاره میرووله یه . له و وه رچه رخاندا بو چهند چرکه
 ئاگای له ده وروبهری خو ی نه ما که له پر چرزوزه له
 سینکیه وه هه ستا و ده مانچه سارده که ی ده ستی داکه وته سه ر
 گژ و گیاکان . ده مانچه داخه که ی هیشتا به ده سته وه بوو کابراکه
 وا له پازگا که وه به ره و نه م هاتبووه خواری و گه یشتبووه سه ر
 سه ری .

دیتهاتیه کان شینیان ده گیرا . شینی پیش یان پاشی تهرم . دایکی
 کوره په نجه ی کراند بووه سه ر هه ردوو کولمی ، خوین سه ر
 و چاوی به خو یه وه پلکاندبوو . کوره که ده ستی خسته سه ر
 سینکی و داکه وته سه ر گژ و گیاکان و ناو له پیشی به سه ر
 ده مانچه که دا..... کابرا له کوره که هاته پیشتره وه . پیوا بوو که
 کوشتوویه تی و ئیدی کار ته واوه به لام کوره که به دوایین
 هیزیه وه لی ته قانند .

قه تاره فیشه ک بوو یان قه تاره نه سپ و ماینه کان یان خود
 قه تاره میرووله نیر و ماکان ریک وه کوو خو یان له دوایین
 نیگای کوره که دا له جوولاندا بوون بی نه وه نیگاشی له
 چه ممه ری دیتهاتیه کان وه بگریت بی نه وه گو یی له هه را
 هه رای دیتهاتیه کان دابخات بی نه وه دایکی له بیر بکات به
 دوو کولمی رووشاوی خوینینه وه و له هه مان حالدا دوایین دلۆپه

ئەسرېنەكانى داتكانە سەر گز وگياكان....

«ھەموو ئىۋارەيەك تۆ بەختەوەر دەكەم»

چ بەفرو چ باران... جياواز نين تۆ لەھەموو ھالئىكدا، ئىۋاران لە مال دىتە دەرى و خۆت دەگەنيتە خانوۋە دارماۋەكە. ئەو خانوۋىە كە سالگارىكە جگە لە تۆ كەس سەرى پىدا نەكردوۋە. بە دلە كوتەوہ كىلەكە لە قفلى دەرگا دەسوورپىت و دەرگا چىۋىنە كۆنەكە بەجىرھ جىرھوہ ئاۋەلا دەكەيت و بە ئارامى خۆت دەكەيت بەو دالانە تەسك وتارىك و غماۋىيەدا. چ ھەستىكە ؟ خۆتىش تىناگەيت. ھەر لەو سەردەمەوہ كە منال بوويت تاكوو ئىستاش، ھەركات ويستوتە بەو دالانەدا تىپەپرىت مووچرىك بە لەشتدا ھەلگەپراۋە و ھەستت كىردوۋە كە ناۋ شانت لە ناكاو ھەلچاۋە. ھەستت كىردوۋە كە كەسىك لە گویتدا دەچىپىت «ئاللاھ نازە گيان ئاللاھ».

تىل دەكەيت. ھەموو ئىۋارەيەك تىل دەكەيت و من ۋلام دەدەمەوہ بەس تۆ يەك وشەش ناليت ، مت و بىدەنگ ، من دەلپم: «ئەلو.. ئەلو...» بەس ھىچ دەنگت نىيە

تۆ پىشتەر دەنگوت: « گيانە كەم مەترسى، ئىمە لە يەك دوور نين تەنيا يەك بست، يەك بست نىۋانمانە تەنيا يەك بست.» مووچرىكە كە بەناۋ شانتدا دەسوورپتەوہ. تۆ دەترسيت، دەنگىك لەبن گویتدا دەنالپىت و ئاخ ھەلدەكىشىت «نازە گيان ئاللاھ نازە گيان»

من لەم دىۋى مۇبايلەكەمەوہ دەمگوت: «فشەيە، ھەموۋى فشەيە، يەك بست ؟ ھەھم ھەموۋى خەيالە خەيال»

کەس نازانیت بو لهو دالانه سارد و تاریکه دهترسیت. زۆر سهیره گوايه تو هیشتا گهوره نهبوویته؟ هاللا؟ هیشتا که مندالیت؟ ئەه ی چۆنه که تو هیچکات ناتوانیت خۆت لهو ترسه سارد و تهماوییه دهرباز بکهیت؟ ههول دهدهیت.. بهللی دهزانم... من دهزانم ههول دهدهیت تا کوو خۆت بگهینیته ئەو حهوشه خه مکی و وشکهه لگه پراوه که سالگاریکه کهس ئاوی باخچه کانی نه داوه، سالگاریکه که کهس له ته نیشتی شورا گلەکانیدا تینه پهریوه. سالگاریکه ئیدی ئەهوه و ئازام کهس له ته نیشتی دار چناره کانییه وه زوو خاوی ههول نه هیناوه ته وه، له کاتی جل شۆردندا کهس فرمیسکه کانی تیکه ل به ئاوی ته شتی جل شۆردنه که نه کردوه.

تو پیتوا بوو باوکت ئیوارانی هه موو پۆژیک لهو دالانه ته سک وتاریکه چیی ده کرد؟ جاریکیان خۆت به گوئی خۆت بیست که باوکت پرووی له وه ستاکه کرد و گوتی: «کاکه تو پپویست ناکات خه م به مالی منه وه بخویت، من خۆم هه ر حه زم له م بۆنه ئماویه دایه ، پپویست ناکات هیچ بکهیت، کاره بایشی ناویت ئەم دالانه ی ئیمه با هه روا به تاریکی مینیته وه حه زم له م کهش و هه وایه دایه ، واز بینه با به دهردی خۆمه وه بتلیمه وه، تو ئیشی خۆت بکه و بهس مه پرسه ئیتر.»

ههول دهدهیت خۆت بگهینیته حهوشه که وه. چونکه له وئ تیشکی هه تاو دونیای ئەو خانوو هه وریه پروناک ده کاته وه. تو دلت گهرم و خۆش ده بییت لهو حهوشه و ههول دهدهیت زووتر خۆت لهو دالانه تاریک و شیداره دهرباز بکهیت. به پراکه ، پراکه به رهو حهوشه ده بیته وه و له هه مان کاتیشدا که سیک له

گویتدا ده چپینیت «ئااه نازه گیان ئااه»

کۆ ده زانییت، له وانیه خودی باوکیشیت لهو دالانه تاریکه هه مان ههستی تۆی هه بووه؟ ئه ی بۆ هه موو ئیوارانییک ده چوووه ژوووه بچووکه که و ده رگای به رووی خۆیدا قفل ده کرد؟ هه مان ژوووری بچووک که باوکت نیوی لێنا بوو خه لووزخانه. هه مووتان ده تانزانی ئه و ژوووه نه ک هه یچ خه لووزیکۆ تیدا نیه، به لکو ژوووریکۆ جوان و ریک و پیکیشه و تزییه له که لوپه لی جوان و ئه تیکه ش. ده رگای خه لووزخانه که به ره و دالانه که دا ده کرایه وه. به س په نجه ره یه کی روو له حه وشه چۆله که ی خانوو هه که تان ده کرایه وه. چه ندجار هه ولت دا له م دیوی په نجه ره که وه سه یری باوکت بکه یت، ده یان جار، چه ندین سه عات له و دیوی په نجه ره که وه ئیشکی باوکت ده کشا، به س ته نیا ئه وه ت ده ده ی که باوکت له سه ر سه نده لیه کۆنه که یدا داده نیشتوووه و بۆ تابلوۆی سه ر دیواره که ی ده روانی بۆ ئه وه ئاگای له تۆ بییت.

ئه ی دایکت چی؟ دایکت به و سه ره زستانه که له حه وشه چۆله که له خۆیدا هه لده رچا و زووخواوی هه لده هینایه وه؟ دایکت به بیانوو ی باخچه کانه وه ده هاته حه وشه و سۆنده ی ئاوی به ر ده دایه باخچه کانه وه و گوپی له قسه کانی باوکت و ئه و ژنه دا ده گرت و بیده نگ وئ ارام له خۆیدا هه لده رچا و هه یچی نه ده گوت و چاوه رپی ده مایه وه.

تۆش ئاگات له دایکت نه ده ما و له گه ل باوکتدا نوقمی جوانیه کانی ئه و تابلوۆه ده بوویت. تۆ له م دیوی شووشه که وه ده تگوت سیحرت لیکراوه، سه یری ئه و تابلوۆیه ت ده کرد. ژنیکی

كوردی پۆشی جوان و پر ورشه، به قژیکی درپژ و خاو، له ناخی تابلۆكه دا، له نپوان نهو به له مه دا له سه ر زه ریا به کی بئ هاوتا دانیش تبوو و پیده که نی و به چاوه درشت و پر تیشه که کانی سه یری هه موو که سیکی ئه م دونیا به ی ده کرد. هه موو ئیوا ره یه ک تیلت ده کرد و ده تگوت: «من له نزیکی تو دام، ته نیا یه ک بست نپوانمانه، ئه هااا هاااا، سه یر بکه، بر و ابکه که من له ویم، له ژووره که تم، بو ولام ناده یته وه .. تکایه ولام .. ولام» منیش به چه وه ده مگوت: «من ئیدی نالیم ئه لو، ئیدی ته واو، نالیم ئه لو، ته واوه ته واو»

هه موو کاتیک هه ول ده ده یه ت خیرا خۆت بگه ییتیه چه وشه که وه، به لام ناکریت . له جیاتی چه وش ده چیه ژووری تابلۆکه ی باوکت هه مان ژوور که باوکت له ئه نقه ست نیوی لپنا بوو خه لۆزخانه . له و دالانه ده ترسیت، بیژ ده که یته وه له بۆنی ئه و نم و شییه، ده بی هه ر خۆت ده ربکه یه ت له و دالانه تاریکه پاشان پاشان خۆت ده که یته هه مان ژووره ته ماوییه که ی باوکتدا.

به فر داده بارپیت و کزه ی دپیت . له هه مان کاتیدا هه ست ده که یه ت که سیک خه ریکه ئاو ده داته باخچه هه لپچاوه که . رپک له چه شنی باوکت که له و ژووره دا به رده وام گوپی له چه وشه وه بوو و هه میشه هه ستی به ده نگی ئاوی سونده که ده کرد .

له سه ر سه نده لپیه چپوینه که داده نیشته له وپنه ی باوکت و به پاشکاوی ده نگی خوهره خوری ئاوه که شه ده بیسیت ، که سیک زووخوا هه لدپنپته وه که سیک که سالگاریکه ده ستت له ده ستی نه که وتوووه، که سیک که سالگاریکه ده مت له ده می

زئەب بووسى

داپريوه. ئەگەر حەزت لى نەبوو بۆ ھېنات؟ كى دەيزانى لە كاتى ھاسەرگىرىدا تۆ لە بىرى ژنىكى ئىگجار جوانى تەماويدا بوويت كە لە بەلەمىكى جوان لە سەر زەريايەكى شەو ئالوودا بەرەو تۆ پىدەكەنيت؟ بەلى وايە ، كەس لە دلى كەس ئاگادار نىيە.

لەسەر سەندەلىە چىوينەكە دانىشتوويت. بە خىرايى نىگات دەخشىنيتە سەر ژوورەكە ، بۆ ئەو ھەموو ئەتىكەيە دەروانیت. پاشان نىگات دەلكىنيتە سەر ھەمان تابلۆى تەماويدا، ژنە كوردىكى جوانى سىپى پۆش لەناخى تابلۆكەدا دەدرۆشىتەو ھە پىر بە دەم پىدەكەنيت. پرچەكانى ۋەكوو لاولو ئالونەتە قەد مل و سىنگىيدا.

كەسىك خەرىكە ئاوى باخچەكان دەدات، بى ئەو ھەو خۆت بە خۆت بزانىت گویت لەخوڤر خورى ئاۋەكە ھەلخستوۋە. نىگات لكاۋەتە تابلۆكە... چەند دلۆپە ئەسرىن دەتكىتە نىو ئاوى تەشتەكە و ژنەى نىوان تابلۆكە بەرز پىدەكەنيت.

لە ناخى ئەو تابلۆيەدا ، لەنىوان بەلەمىك، لەسەر زەريايەكى شىن و بى ھاوتا و شەونالوود دانىشتوومە و پرچە درىژھكانم شانە دەكەم. پىر بە دەم پىدەكەنم و سەيرى ھەموو دونيا دەكەم، بەچاۋە درشتە پىر ورشەكانمەو بەتايىەت سەيرى تۆ دەكەم كە بەردەوام بە گویمدا دەچىنيت» ئااھ نازە گيان، ئااھ... ئەو تەمىش لىرەم، لە نىوان بەلەمەكەدام، سەيرم بكە دەى بۆم پروانە... ئااھ نازە گيان ئااااا»

پیاوځک له ژبې لوی زهریابه کانه وه

پیاویک له ژیر ئاوی زه‌ریایه کدا به خه‌میکی قوول‌هوه له گه‌ل
په‌رییه‌کی پاکیزه‌دا جووت ده‌بی‌ت و پاشان هه‌ول ده‌دات خو‌ی
له‌و زه‌ریاییه‌ رزگار بکات.

پیاو هه‌موو روژ و شه‌ویک له گه‌راندایه به‌ل‌کوو خو‌ی بگه‌یی‌نیه
سه‌ر زه‌وین وه‌اوکاتیش له خه‌یانته و بی وه‌فاییه‌کانی
خۆشه‌ویسته هه‌لاتوو هه‌کییه‌وه ده‌دو‌یت و خو‌ی به خو‌ی نازانیت
که ماسییه‌کان ده‌توانن ده‌نگی ئەم بیسن وله قسه‌کانی
تییگه‌ن....

پیاوه‌که جاروبار خو‌ی ده‌خزینیته مه‌غاریکی زه‌ریاییه‌وه و له
هه‌مان کاتدا خه‌ون به دل‌داره خاینه‌که‌یه‌وه ده‌بینیت و پرمه
پرمی گریانه‌کانی ئاوی زه‌ریاکه لیل ده‌که‌ن و ماسییه‌کان له
خۆ تووره‌ ده‌کات . ئەو پیی وایه هه‌ندی کات خۆشه‌ویسته
هه‌لاتوو هه‌کی له‌و زه‌ریایه‌دا مه‌له‌ ده‌کات ، هه‌لبه‌ت نه‌ به
ته‌نیا به‌ل‌کوو له‌گه‌ل ماشقه‌ فریوکاره‌که‌یدا دینه ئوقیانوسه‌که و
پیکه‌وه مه‌له‌ ده‌که‌ن ، بۆیه هه‌ست ده‌کات هه‌ندی کات ده‌نگیان
ده‌بیست ، ده‌نگی قاقا و پیکه‌نیشان و ئەمیش به تووره‌یه‌کی
ئینگجار زۆره‌وه هه‌ول‌ده‌دات ئەو دوو خاینه‌ بدو‌زیته‌وه.

زۆربه‌ی کات وینه‌ خه‌مکینه‌که‌ی پیاوه‌که ده‌که‌و‌یته تا‌قی ئاسمانی
په‌رییه‌کی پاکیزه‌وه و په‌له‌وه‌ره عاشقه‌کانی زه‌ریای لی راده‌م‌ینن.
په‌ریه‌ پاکیزه‌که هه‌ر تیناگات که‌ی و له سه‌ر چی عاشقی پیاوه

سهرگردانه که ی نهو زهریایه بووه.

پیاوه که جار و بار له نه شکه و تیکی نهو زهریایه ، له دلی تاریکاییدا له گه لّ پهریه پاکیزه که دا جووت ده بیّت و دیسانه وه له سهر خو، ئارام و نه هوهن ده گریّت و نیگای ده لکینیتته سهر ده مانچه کونه که ی که له سهر تاشه به ردیکی زهریایه وه سالگاریکه وه کوو خو ی ماوه ته وه . هه موو کاتیک که نیگای پیاوه که ده چپته سهر ده مانچه که نا کاو تووره ده بیّت و سه یری وینه که ی خو ی ده کات له سهر ئاسمانی پهریه کی پاکیزه و هه و لّ ده دات وینه که ی دابه زینیت و هه پروون هه پروونی بکات و ماسیه کانیش ئااااا که ماسیه کان شایه ته حالی هه موو شتیکن لهو زهریایه دا.

پیاوه که جار و بار ده بیّته «نپتۆن» و به پرمه پرمی گریانه کانی زهونی سهر هه ر دوو شانی ده له رینیتته وه:» تکایه دلداره هه لاتووه که م وه ره وه تکایه وه ره وه ... ئیستا که من بوومه ته خوداییه ک هه ر ده بیّ بگه ریتته وه لام ... تو بگه رپیه وه ئه ی دلداری خاینی من»..... و دلۆپه ئه سرینه کانی داده وه رینیتته سهر پرچه زیوینه کانی پهریه کی پاکیزه وه که له مه غاریکی نیوه تاریکی زهریاییدا دیل کراوه و شهوان پیاوه که له گه لیدا جووت ده بیّت و له هه مان کاتیشدا بیّ تاقه تی دلداره خاینه که ی ده بیّت که له سهر زهوندا یان له گو شه ی ئاسماندا یان له نیوان ناگردا یان له زه ریا و ئوقیانوو سدا له گه لّ ماشقه که ی خه ریکی مه له کردنه . هه ندی جاریش پیاوه که ده بیّته «ترمیس» و له جیاتی نه وه که گه رده لوول هه لّ بکات زه ریا که له سهر شانه کانی راده گریت و تاویکیش گریان و تاویکیش نیگای له سهر ده مانچه کونه که

زنده ب بووسفی

و تاویکیش....ماسییه کان ده قیژینن، به گستی ده قیژینن و ئاوی
زه ریاکه لیّل ده بیّت و زه ریای سه رشانه کانی پیاوه که ده له ریته وه
و گهرده لووّل هه لّده کات و ده مانچه که و زه وین و ماسییه کان و
پیاویک که بهرده وام ده گریّت.....

له و شماره كه تییدا ژیاوم

بریا دانهیه ک له قاچه کانم ده برییه وه و له وئی دامده خست تاکوو
دوایی چیرۆکه کهم بو بگپرتته وه.

قاچی لا راستم گوتی: «چاکت کرد منت نه برییه وه، نه گینا چوون
شه له شه ل خوت ده گه یانده ئیره.»

قاچی لا چه پم گوتی: «یان من، نه گهر منت بریایی هیچکات
نه ده گه یشتیه ماله وه، ئینجا گپره گیر و لاره لار.»

چاوی چه پم گوتی: «تو ته نیا غه درت له من کرد ته نیا له من
..ئه ی کوا، کوانی درێژه ی چیرۆکه که هاا چوون نه توانی له و
نهینیه تیبگه بییت ..هه ی به له حنه ت بیت هه ی....»

هیچکات نه توانی له و نهینیه تیبگه م، هه له بووم که پیش
له وه ده برکریم چاوی راستم ده رهینا و خستمه ژیر سه نده لیه که
تاکوو دواتر هه موو شتیکم بو بگپرتته وه. پارچه قوماشیکم
خسته سه ر برینه که و کاسه چاوه خوینینه کهم داپۆشی و له
پلیکانه کان هاته خوارێ.

گوتت: «ئه وه چاوت چی لی هاتوو؟ چ روویداوه، بیرانی
بزانم.»

گوتم: «هیچ نییه، توژیک خوینی تیزاوه ئه م چاوه م»

گوتت: «که وایه ئیشیکی چاکت کردوه»

رویشتم، به س چاوم له ژیر سه نده لیه که به جی هیشتبوو. پاش
حه وته یه ک که مه ترسیم له سه ردا نه ما گه پامه وه و خپرا چوومه

سهر سنده لیه که ی دیوه خان، خوم دانه واند تا کوو سه یری بکه م
و بزنام چاوه که م چیم بو ده گیر یته وه، به س چاوه که نه ما بوو.
له وئ نه بوو. نه ما اااa

پروم لیت کرد و گوت: «که من نه بووم کن ئیره یه خاوین
کردوو ته وه؟»

گوت: «خوم.... جوان خاوین بووه ته وه هاااا...»
چاوی چه یم زریکاندی... زریکاندی.... به په له ده ستم خسته
سهری و به چه وه گوت: «وست به وسسسست»

ئیسناکه له و روزه وه له دووی چاوی راستمدا ده گه پریم و کون
و کونبی ئه م خانومه هه لدا وه ته وه به لکوو خلیر بوو بیته
شوینیکه وه... کولانیش، ته نانه ت هه موو زبلدانه کانی شاریش
گه پراوم، به س سوو دیکي نییه، چاوه که م هه ر نه ماوه.
به ینیکه بیستومه زبله کان ده رژینه ئوقیانوسه کانه وه. فه تریه که
داویه له سهرم برۆم و ئوقیانوسیش بگه پریم، به لکوو چاوی
راستم بدۆزمه وه، له هه ر کوئ بیت ده یدۆزمه وه و دریژه ی
چیرۆکه که ی لئ ده پرسمه وه و له و نه ینیه تیده گه م.

ده مه وه یت بزنام ریگ له و روزه دا چۆن ئه وانه یه کییان گرت و
له سه رچی پیکه اتن و چییان گوت و چییان بیست که تا کوو ئیستا
هه ر به رده وامن و هه بوونیان هه یه . من ده چمه ئوقیانوس
و چاوی راستم ده دۆزمه وه و دریژه ی چیرۆکه که ی لئ پرسیار
ده که م. له وانیه چاوم چوو ته قورگی ماسیه کی زله وه، وه کوو
وینسی پیروز که ماسیه زله که خواردی به س به زیندووی له
زگی ماسیه که دا پرزگار بوو. ئه گه ر وایت چاوی راستم وه کوو

زنگه ب بووسفی

وینسی پیروژ چیرۆکی زۆری پێیه. ههزم له چیرۆکه، به تایبەت
چیرۆکی ئەوانه که نزیکن له راستییهکان، ئەو چیرۆکانه که له
دونیای واقعیادا روو دهدهن. چیرۆکی مرۆڤهکان. ئەو مرۆڤانه که
له شهڕهکاندا دهکوژرین بهلام کۆل نادهن شهیتانهکان. پێک له
چەشنی وینسی پیروژ چاوی راستم چیرۆکی زۆری پێیه.....

ژنیکیان له ئاوینه که مدا کوشتبوو

سه ره تا تینه گه یستم... پروو له ئاوینه قه دیه که ی ژووره که م
پراوه ستام و ده ستم کرده خه ملاندی ده م وچاوم. هییدی، هییدی
دیمه نیکی لیل له ناخی ئاوینه که وه ده رکه وت. جه ماوه رییک
بوون، شتیکیان په لکیش ده کرد، بهس به بیده نگی. دیمه نیکی
خویناوی بوو چرکه له دوا ی چرکه لیم دیارتر ده بوون بیده نگی
و سهر سوو پر هینه ر سه یرم ده کرد. جه ماوه رییک ژنیکیان
کرد بووه کیش، به له قه و نووکه چه قو خولپانی خوینیان
کرد بوو.

«په ری» یان به ستبوه کو له که دارینه که ی ژیرخانی قوتا بخانه دا.
لییان ده دا. نه شکه نجه یان ده کرد و لییان ده دا. کهس نه یزانی به
چی لییان دا بوو که پاش ۳ رۆژ په ری مرد. کاتی که بردیانه وه
بو مالی باوکی خولپانی خوین کرا بوو. له مالی باوکیدا پاش
ئه و سئ رۆژه په شه مرد. بیده نگی و ئارام سه ری نایه وه و مرد.
له و رۆژه دا که په ری یان به ناحق تاوانبار کرد، من له سه ری
هاتمه جواب، بهس مدیره که مان دوو زلله ی دا به ناو ده ممددا
وماموستای وه رزشه که شمان مه چکمی وا گووشی که وه خته بوو
دلیم بتوقن.

به رانبه ر به و ئاوینه پراوه ستا بووم که به دیتنی ئه و دیمه نه دلیم
که وته لییدان و سووراوه که له ده ستم دا که وت. له ژهنه که یان
ده دا، ژنه ده می باز و به سته ده کرده وه. به رده وام لییان ده دا،

ده‌نگ نه‌بوو. خوّم به‌ره‌و دیمه‌نه‌که دانه‌واند و به پامان و دلّه کوته‌وه بوّ ناخی ئاوینه‌که روانیمه‌وه. دهم و چاوی ژنه خوّلپانی خوین کرا بوون، دیسان سه‌یرم کرده‌وه، به رامانیکي زورتره‌وه.. «ئهی هااوارئه‌وه یانی چی ئاخړ..سه‌یر سه‌یر ئه‌و ژنه به‌ستزمانه کراسه ره‌شه‌که‌ی منی له به‌ردایه ، شتی وا چوّن ده‌بیّت ئاخړ»

ناکاو زریکه له په‌راسوی راستمه‌وه به‌رزه‌وه بوو. گوتم: «ئاللاخ» من و هاو‌پوله‌کان گویمان له قیژه ، قیژی «په‌ری» یه‌وه بوو که هاواری ده‌کرد و ده‌پارایه‌وه . په‌راسوی « په‌ری»یان شکاندبوو، ته‌نیا له سه‌ر دوو قوچپه‌ی کراسه‌که‌ی که به‌ره‌و ماموستای وه‌رزشه‌که‌مان کرا بووه‌وه بیّ ئه‌وه خوئی ئاگای لی بوویّت. په‌ری له ئه‌نقه‌ست سینک و مه‌مکی خوئی نه‌خستبوه ده‌ره‌وه و له کاتی وه‌رزشدا وای لیّهاتبوو . ماموستا چاوی که‌تبووه لیموه کاله‌کانی په‌ریه‌وه و ئیختیاری پیّ نه‌ما و له به‌ر چاوی هه‌مووانه‌وه په‌لاماری دا و ده‌می خسته نیو دهم په‌ریه‌وه . مودیر و ریڅخه‌ری قوتا‌بخانه‌که‌مان ته‌نیا له به‌ر ئه‌وه که چه‌یای خویمان و ماموستای وه‌رزش و قوتا‌بخانه‌که‌مان نه‌پروات به‌هه‌موویانه‌وه په‌ریان کرده تاوانبار و خستیانه ژیرخانی قوتا‌بخانه‌که و پیکه‌وه لیی به‌ر بوون. وایان لی‌دا که ئیدی هه‌رگیز نه‌یتوانی ئه‌و به‌سه‌ره‌اته‌ی بوّ که‌س بگپړیته‌وه . په‌ری پاش سیّ روژ مرد وسه‌ری نایه‌وه.

له ناخی ئاوینه‌که‌وه هه‌مدیسان ئه‌و ژنه‌م به‌رچاوم که‌وته‌وه؛ ده‌می باز وبه‌سته ده‌کرده‌وه ، ده‌تگوت ده‌یه‌ه‌ویّت شتیکم پیّ

زئنه ب بووسفی

بلیت... به لام منیش به پراست ده مم به ئاوه لا مابوووه و چونکه
ئهو ژنه زوؤر له من ده چوو... ئاااخ... زریکه له تهوقی
سه رمه وه به رزه وه بوو، ئاوینه کهم شه پوئیکی نادیاری پییه وه
ده رکه وت.

پهری ده یقیژاند و جنیوی ده دا و هه ره شه ی ده کرد و ماموستا
و مدیره که مان لییان ده دا. ریخه ریش له بهر ده رگای ژیرخانه که دا
ئیشکی ده کیسا که نه کات که سمان بپرواته هانای په رییه وه.

ژنیکیان له ئاوینه که ی مندا خو پانی خوین کردبوو که زور له
منی ده کرد، قه د و بالا وده م وچاوی، ده تگوت لفه دوانه یین.

موبایله کهم زهنگی لیدا، ئاوینه م به جی هیشت و رامکرد
و گووشیه کهم له سه ر قه ره و ئله کهم هه لگرت و ویستم ولام
بده مه وه بهس ته نیا بی ئیختیار ده مم باز و بهسته ده کرد
و ده نگم نه ده رویشته. ههستم ده کرد چیدی ده نگم لییه وه
ده رنایه ت ئیدی چاوئیکم له ئاوینه که ی ئه و په ری ژووره که م و
چاوئیکم له موبایله کهم و چاوئیکم له سه ر دیمه نی خوم یان
ئهو ژنه ره ش پۆشه که له ئاوینه که مدا خو پانی خوین کرا بوو
و چاوئیکم له ماموستای وه رزشه که مان و چاوئیکم له لیمووه
کاله کانی په ری و چاوئیکم له چوار قوچه ی ئاوه لا و چاوئیکم
له جه ماوه رییک که خه ریک بوون ژنه ره شو شیکیان په لکیش
ده کرد، بوو و چیم هه ول ده دا تا کوو بلیم «په رییان به ناحق
کوشته» نه ده کرا و نه مده توانی چونکه پاش سی رۆژ په ری
له مالی باوکیدا مرد و منیش
دهستم به روومدا هیئا، روومه تم خو پانی خوین کرا بوو.

دهنگی هه لقرچاندنی مروّف بوو بیان قرچه قرچی ئاور

کەس نەیزانی کۆ بوو و لە چ رینگایە کەووە هەلۆه کە ی خستە داوی ئەو ئاورە. هەمان ئاور کە لە جەنگەل هەلکرا و کەسیش هەر نەیزانی جەنگەل کە چۆناوچۆن و لە چ رینگایە کەووە کەوتە داوی ئاورە کەووە. ئایا ئاورە کە لە ئەنقەست و بە دەستی مروۆف هەلکرا یان خود دارەکانی دارستان کۆ بوونەووە و پیکەووە پەیکیک شەراویان هەلقۆراند بوو و پاشان جگەرە یەکیان داگیرساند بوو و دوایی پیکەووە دەستیان کرد بوووە گالتە و گەپەووە؟

لەوانە یە دارەکان مەستیان کرد بێت و ناکاو بە دەم جگەرە کێشانەووە قسەیان لە یەکتەر گیرێ کردوووە و لەوانە یە ناکاو جگەرە کە یان توور دابێتە سووچیکەووە و چەقۆیان کێشا بێت لە یەکتەر و بە نەرە نەر لە یەکتەر بەر بوونە و لەوانە یە هەر بە خۆیان نە یان زانی بێت کە چۆناوچۆن ئاوریان لە جەنگەل بەرداوە و ئەو هەلۆه بەرزە فرەیان بەو شیوێ یە خستوووە تە داوی ئاوری جگەرە کانیانەووە. لەوانە یە کە دارە مەستەکان کاتیک لە کارەساتە کە تینگە یشت بێت کە ئاور لە جەستە ی خۆیانیش بەر بوو بێت... ئاای کە هەلۆه کە خراپ کەوتبوو داوی ئاورە کەووە. یان ئایا ئەگەر لە ئەنقەست مروۆفیک ئاورە کە ی بەردابێتە داوینی دارستانە کەووە چی... هااا... ئەووە چۆن هەلۆه سەنگی تیت هااا؟

هەر ئەووە نە بێت کە دارەکان خەریک بوون لە قرچە ی ئاوردا

بینه خو له میښ و هه لوه به رزه فږه که یش ده رباز بوونی لا خه یال
بوو ، ئیدی که وتبووه داوی ئاوره که وه....
به داخه وه که ئاوره که هه لیکر دبوو به قه د بالای جگه ره یه کی
مهستی داگیرساو و دارستانیک و هه موو دلّه سووتاوه کانی مروّقه
دلّسوژه کان.

دهستی راستی رېواره که گوتی: «من پېشتر ههوساری مایینکی
 سپیم پښ بوو غارم ده ده له دهشت و شاخدا.»
 جاده که گوتی: «ئهی ئیستا چی؟ ئیستات گرینگه، داشته م ،
 داشتهم حسیبی بو ناکریت ، دیرم ، دیرم حسیبه.»
 دهستی راست گوتیه وه: «له ئیستادا ته نیا چه تر یکم پییه بو
 پاراستنی خوّم له بارانی به هاری.»
 هه ر دوو قچه که ی رېواره که پیکه وه گوتیان: «رېگامان له به ره،
 رېگا ده پپوین، پېشتر به مایینه سپیه که و ئیستاش خوّمان ناچارین
 غاری لئیده یین له بهر بارانه به هارییه که وه تا کوو پیلاره کانمان ته ر
 نه بن.»

دهستی چه پ گوتی: «فرت و فیلن ئیوه... نه کا مه به ستان له
 مایینی سپی، هیستره له ره که ی ناغایه، زاوته کان کرد بوویانه
 ده ره وه به لکوو گورگ بیخوات به لام به ریکه وت دهستی ئیمه
 که وت و سوواری بووین.»

جاده که دهنگی نیره وه کرد و گوتی: «تو خو ئیستا هیچت به
 دهسته وه نییه جگه له جانتایه کی هه زار کاره و هه زار ره نگه،
 ئه ری چی تیدایه ئه و جانتایه؟ بو کوئی ده بهیت و مه به ست
 له و جانتایه چیه؟ هه له نه بم خرینگه یه کم لئیه وه بیست.»
 دهستی چه پ گوتیه وه: «هیشتا که ته قه ی کلاشینکو فیه که م دئیه
 گوئی هه موواندا هیشتا که ... سهیر ، سهیر چ ته قه یه که سهیره .»

زېڼه ب پووسفي

ههردوو قاچه كه به دهم گوراني گوتنه وه ريگاكه يان ده پياوا:»
هوې خالو ريبوار... نامان خالو ريبوار.»
داره كان به دهم قاقاوه له چه پله يان دا.

ناوی کتیبه چاپکراوه کانی مالی کتیب:

- ۱- کتیبی ئەلف - دەقی ۳۲ شاعیر
- ۲- ۱۰۰ شنه‌ی ئەوین - شاعر - هیمن زهن‌دی
- ۳- که پایو عاشق دەبێ، له راوچییه‌وه ده‌بێته نیچیر - ئەفۆرزم - زانا خه‌لیل
- ۴- به‌دهم نازاره‌وه سه‌ما - شاعر - سه‌روین ده‌رویش
- ۵- نازاوه‌ی با - شاعر - سمکۆ محمه‌د
- ۶- چۆڵ نییه‌ دلم، پر پر له‌ تۆ - شاعر - نازا هه‌سیب
- ۷- چه‌تریک بۆ سیبه‌ره‌که‌م ده‌کرم - شاعر - هیتش یاسین
- ۸- کلب فی دمی - شاعر - زانا خه‌لیل - و. نیهاد نه‌جار
- ۹- خزامه‌ باوه‌شی و پیکه‌نیم - شاعر - ئاریانا ئیبراهیم
- ۱۰- وه‌ک سیبه‌ر له‌ تاریکیدا بزر ده‌بم - شاعر - بیکه‌س همه‌ قادر
- ۱۱- ئەستیره‌ی ژه‌نیار - رۆمان - دلزار هه‌سه‌ن
- ۱۲- ده‌قی ته‌مه‌ن - شاعر - ناله‌ هه‌سه‌ن
- ۱۳- التناص و الایحاء فی الروایه‌ العراقیه - ره‌خنه - سه‌باح هورمز
- ۱۴- ژن ژبان ده‌نووسته‌وه - شاعر - ده‌قی ۸۱ ژنی کوردستان
- ۱۵- داستانی سه‌فه‌ر - رۆمان - باهۆز مسته‌فا
- ۱۶- وه‌رزی بێ نیشان - شاعر - گولستان وه‌لییه
- ۱۷- النهوض - شاعر - سامی شوێش - و. نیهاد نه‌جار
- ۱۸- نۆبه‌ره‌ی مه‌رگم دیت - چیرۆک - دلشاد کاوانی
- ۱۹- خۆلم به‌سه‌ر خه‌وندا کرد - شاعر - هاوژین هه‌سه‌ن
- ۲۰- ویستگه‌ی میترو ۲۲ سال چاوه‌روانی - چیرۆک - باهۆز مسته‌فا
- ۲۱- کۆرۆنا - یاده‌وه‌ری و وتار - شوێش غه‌فووری
- ۲۲- سترانی کۆچ - شاعر - سافی مه‌لازاده
- ۲۳- به‌ رووتی گۆزانی ده‌لیم - شاعر - سامان گه‌ردی
- ۲۴- له‌یلا ده‌چیته‌ به‌هه‌شت - نۆفلیت - سکالا سه‌ردار
- ۲۵- لۆژیکی ره‌خنه‌گرتن - ره‌خنه‌ی ئەده‌بی - غه‌مگین خدر
- ۲۶- ئەودیه‌و بیده‌نگی - رۆمان - هیوا پشتیوان
- ۲۷- که‌پری با - شاعر - ئەحمه‌د مسته‌فا
- ۲۸- دو‌عاکانی به‌ر باران - شاعر - بلیند باجه‌لان
- ۲۹- هاویری پینووس - شاعری مندالان - رۆسته‌م خامۆش
- ۳۰- سه‌رم بازاری ئەنتیکه‌خانه‌یه - شاعر - رۆسته‌م عه‌زیز
- ۳۱- سنه‌ له‌ شووقه‌ی ۸۹ دا - کۆمه‌له‌ چیرۆک - زه‌ینه‌ب یووسفی
- ۳۲- ئەفسانه‌ی مانگ - کۆمه‌له‌ چیرۆک - عادل قه‌ره‌داغی
- ۳۳- پانزه‌ چرکه - شانۆنامه - فرانسوا ئاغشه‌مبوو - بۆ کوردی: عه‌بدو‌ال سلیمان
- ۳۴- ئەی ئومیدی ناو‌می‌دییه‌ کانی من - شاعری فه‌ریدون موشری - نازاد وه‌له‌ده‌گی
- ۳۵- ئەو په‌نجه‌را نه‌ شکه‌ستی - شاعر - ئەله‌ند به‌نگین